

Wilhelm Busch

İSA TEK MU? YOL

GDK

Wilhelm Busch

İSA TEK YOL MU?

GDK

GDK YAYIN NO: 119
KİTAP: İsa Tek Yol mu?
ORİJİNAL ADI: Jesus unser Schicksal
YAZAR: Wilhelm Busch
ÇEVİRİ: Ertan Çevik

ISBN: 978-605-5739-56-0

T.C. Kültür ve Turizm Bakanlığı Sertifika No: 16231

© Gerçeğe Doğru Kitapları
Davutpaşa Cad. Emintaş
Kazım Dinçol San. Sit. No: 81/87
Topkapı, İstanbul - Türkiye
Tel. (0212) 567 89 92
Fax: (0212) 567 89 93
E-mail: gdksiparis@yahoo.com
www.gercegedogru.net

Baskı: Anadolu Ofset – Tel: (0212) 567 89 93
Davutpaşa Cad. Kazım Dinçol San. Sit.
No: 81/87 Topkapı, İstanbul
1. Baskı: Nisan 2011

İÇİNDEKİLER

Neden İsa'ya İhtiyacım Var?	5
Niçin Yaşıyorum?.....	22
Zamanım Yok!	36
Dikkat - Ölüm Tehlikesi!	53
Ne Yapmamız Gerekir?	69
Tanrı Bu Gibi Şeylere Nasıl İzin Verebilir?	85
Sevme Hakkımız	105
Tanrı'yla Konuşabilir miyiz?.....	119
İnanamıyorum!	129
Eğer Hatalarımız ve Eksiklerimizin Ağırlığı Bizi Bastırırsa Hayatı Nasıl Yaşayabiliriz?.....	141
Sinirime Dokunuyorsun!.....	152
Her şey Değişmek Zorunda... Ama Nasıl?	164
Bana Göre Değil!.....	174
Dini Konu larda Herhangi Bir Kesinlik Var mı?	181
Din Şahsi Bir Olay mı?	190
Son Ne zaman Gelecek?	195
Tanrı İle Yürümenin Yararı Nedir?.....	202

NEDEN İSA'YA İHTİYACIM VAR?

Tanrı, Evet; Ancak Neden İsa?

Ben yaşlı bir pastörüm. Bütün hayatımı büyük şehirlerde geçirdim. Yıldan yıla aynı sorunlar ortaya çıkmaya devam etti. “Tanrı niçin buna izin verebildi?” gibi kalpten gelen sorular mevcut olmakla birlikte örneğin, “Kayın ve Habil kardeşiler Kayın Habil’i öldürdü. Kayın’ın karısı nereden geldi?” gibi sert sorular da mevcuttu; ancak insanların bana en fazla yönelmiş oldukları eleştiri şuydu: “Pastör, siz her zaman İsa’dan bahsediyorsunuz. Siz bir fanatiksınız.” Önemli olan hangi dine mensup olduğumuz değil. Görünmeyen ve göklerde olana saygı duymaktır.

Bu gayet anlaşılır değil mi? Aynı benim gibi Frankfurtlu olan ünlü hemşerim Goethe de benzer şeyler söylemişti: “Duygular her şeydir ancak isim sadece gürültü ve dumandır... İster Allah’tan, ister Buda’dan, ister kısmetten, ister şefkatten, isterse Olağanüstü yaratıktan söz etmiş olmamızın hiçbir şekilde önemi yoktur. Önemli olan bir şeye inanmış olmamızdır. Fanatiklik inancınızı belirtme isteğidir.” İnsanların çoğunluğunun düşündüğü bu değil mi?

Bir zamanlar yaşlı bir bayanın bana söylediğini hatırlarım: “Pastör sizin İsa hakkındaki konuşmalarınızdan sıkılıyorum; İsa ‘Babamın evinde kalacak çok yer var. Orada herkese yeteri kadar yer var!’ dememiş miydi?” Değerli dostlarım bu büyük bir hilekârlıktır.

Zamanın birinde Berlin’de Tempelhofer Feld Havaalanındaydım. Uçağa binmeden önce pasaport kontrolünden geçmek zo-

rundaydık. Hemen önümde koltuğunun altında büyük bir battaniye bulunan vücut yapısı çok büyük iri yarı bir adam vardı. Pasaportunu gümrük memuruna gösterdi. “Bir dakika” dedi gümrük memuru. “Pasaportunuzun süresi dolmuş!” Adam, “hadi fazla üstünde durma” dedi ve devam etti, önemli olan pasaport sahibi olmaktır.” Gümrük memuru “işte hatalı tarafınız burası” dedi, ve “önemli olan geçerli bir pasaport sahibi olmaktır” diye bitirdi.

Bu gerçeği yansıtmaktadır. İnanış gerçeği –eski bir şeye inanışın gerçeği– sonucu getiren şey değildir. Çünkü herkes kendi yolunda bir şeye inanır. Birisi bana dedi ki, “bir kilo dana etinden iyi bir çorba yapılabileceğine inanırım.” İşte bir şeye inanmak budur. Önemli olan böyle bir inanç sahibi olmak değil, karanlığa düştüğünüzde inançsızlık ile ve ölümlle karşı karşıya kaldığınız takdirde yaşamınızı sürdürmenizi sağlayan inançtır. Ölüm, inanç gerçeğinin iyi bir deneyidir. Sizinki bu deneyi dayanır mı?

Bu durumda sadece bir tek doğru inanç vardır. O inanç ki bizim doğru bir şekilde yaşamamızı ve doğru bir şekilde ölmemizi sağlar. Bu Tanrı'nın Oğlu Rabbimiz İsa'ya inancımızdır. İsa'nın şu söylediği bir gerçektir: “Kapı Ben'im. Bir kimse benim aracılığım ile içeri girerse kurtulur.” İsa kapıdır. İnsanların bunu duymak istemediğini çok iyi biliyorum. Onlar Tanrı ile saatlerce, İsa'nın ne olabilmesi konusunda tartışmak isterler. Ancak İsa bir tartışma konusu olamaz.

Tekrar söylüyorum: Sadece Tanrı'nın Oğlu İsa Mesih'e olan inanç aracılığıyla kurtulur ve mutlu oluruz. Aynı zamanda bu inancımızla yaşayıp ölebiliriz.

Bir gün Essen şehrinde dolaşırken bunun bazı insanlara ne kadar gülünç görüldüğünü keşfettim. Büyük olasılıkla madenci olan iki adamla karşılaştım. Kaldırımda duruyorlardı. Birisi beni selamladı “Merhaba pastör”; yanına yaklaştığımda sordum “Beni tanıyor musun?” Gülmeye başladı ve arkadaşına dönüp, “Bu

pastör Busch!” dedi, “iyi bir arkadaş.” Ona teşekkür ettim. “Evet güzel bir arkadaş” diye tekrarladı “ancak biraz çılgındır.” Biraz kızdım ve ona yüksek sesle “Ne? Çılgın mı? Böyle bir şeyi nasıl söylersin?” dedim. Ancak o şunu söyledi: “Pastör Busch, iyi bir arkadaş ama İsa’dan bahsetmeden duramaz.” Biraz sevindim ve dedim ki, “Arkadaşım, ben çılgın değilim” ve devam ettim: “Bundan yüz sene sonra sonsuzluğa varmiş olacaksın. Orada önemli olan yegane şey İsa’yı tanıyıp tanımadığın olacaktır; Bu cennete veya cehenneme gideceğini belirleyen şey olacaktır; Söyle bakalım İsa’yı tanıyor musun?” Gülerek diğer madenciye döndü ve, “Gördün mü, hâlâ aynı şekilde devam ediyor” dedi.

Ve bu yapmayı istediğim yegane şeydir. İncil’de atlama tahtası gibi kullanılan bir söz vardır. Şöyle der: “Tanrı’nın Oğluna inanan bir kişinin sonsuz yaşamı vardır.” Pazar ayininde İsa hakkında bir şeyler öğrenmiş olabilirsin, ancak bu ona inandığın anlamına gelmez. Tanrı’nın oğluna inanan kişi –dikkatle dinleyin– yaşam sahibidir. Bugünden başlar ve sonsuza dek devam eder. “Tanrı’nın oğluna inanmayan kişinin yaşamı yoktur.” Bu Tanrı’nın sözüdür. Eski bir atasözünde söylendiği gibi, “Eldeki bir kuş çalılıkta olandan iki misli değerlidir.” Şimdi, –kendi ilgi alanınıza göre– sizi İsa’yı kabul etmeye ikna etmek ve hayatınızı O’nun ellerine teslim etmenizi isterim. Çünkü O’nsuz hayat gerçekten kırık bir hayat olacaktır.

Peki, niçin sadece İsa’dan bahsediyoruz? Niçin O’nun inancı yegane gerçek inançtır? Daha şahsi davranmam gerekebilir mi? Size niçin İsa’ya ihtiyaç duyduğumu ve O’na niçin inandığımı söyleyeyim.

1. İsa Bizlere Tanrı’yı Gösterir

Birisi bana “Tanrı’ya inanıyorum ancak İsa’ya neden ihtiyaç duyayım ki” derse cevabım “bu çok saçma” şeklinde olacaktır.

Tanrı saklı bir Tanrı'dır. İsa olmadan O'nun hakkında kesinlikle hiçbir şey öğrenemeyiz.

İnsanlar kendi Tanrısını oluşturabilir. Emin olmak gerekirse, günde beş biradan fazla içmediği sürece günah yazmayan bir "iyi efendi" vardır ancak bu Tanrı değildir! Düşüncelerimizde standartlaştırdığımız sadece arzularımızın yansımasıdır. Fakat Tanrı? İsa olmadan O'nun hakkında hiçbir şey bilemezdik. Tanrı bizlere İsa'nın kişiliğinde gelmiştir. Gerçek Tanrı'yı bizlere İsa sunar.

Yoğun bir sis bulutu düşünün. Bunun arkasındaki Tanrı'dır. İnsanlar O'nsuz yaşayamadığı sürece, O'nu araştırmaya mahkûmdurlar; sisin içine nüfuz etmeye çalışırlar; farklı dinlerin yaptığı da budur. Bunlar sayesinde insanlar Tanrı'yı bulmaya çalışırlar. Ancak hepsinde genel olarak bulunan şudur: hepsi sis içinde kaybolmuş ve Tanrı'yı keşfedememiştir.

Tanrı, saklı bir Tanrı'dır. Peygamber Yeşaya bunu anlamıştı. "Sana ulaşamıyoruz. Lütfen gökleri yarıp aşağı yanımıza gel misin?" diye haykırmasının nedeni buydu ve buradaki ilginç nokta şuydu: Tanrı bu haykırışı işitmiş ve sis tabakasını yarıp İsa kılığında yanımıza gelmişti. Melekler korusu Beytlehem ovalarında "Bir kurtarıcı doğdu, bu Rab olan Mesih'tir. En yücelerde Tanrı'ya yücelik olsun" diye ilahi söylerken, Tanrı bize gelmişti. Ve şimdi İsa bize şunu söylemektedir: "Beni görmüş olan, Baba'yı görmüştür." İsa olmasaydı Tanrı hakkında hiçbir şey bilemeyecektim. O, Tanrı hakkında kesin bilgi alabildiğim tek kişidir. Her hangi bir kişi nasıl olur da "Ben İsa olmadan da olurum" demeye cesaret edebilir?

2. İsa Tanrı Sevgisini Açığa Vurur

Bir süre önce bir gazeteci benimle röportaj yapmıştı. Bana, "niçin böyle toplantılar düzenleyip konuşmalar yapıyorsunuz?" dedi. "Bunu yapıyorum çünkü insanların cehenneme gitmesin-

den korkuyorum” demiştim. “Hadi canım sende” deyip gülüp geçti ve ekledi, “cehennem diye bir yer yoktur.” Bunun üzerine ona şunu söyledim, “göreceğiz, yüz yıl sonra sen mi yoksa Tanrı’nın Sözü mü doğru çıkacak.” Ona şunu sordum, “hiç Tanrı’dan korktun mu?” “Ne diyorsun” dedi, “İyi olan Tanrı’dan hiç korkulur mu?” “Dostum” dedim, “neyin ne olduğu hakkında en ufak bir fikrin bile yok. Eğer Tanrı hakkında doğru kavrama sahip olsaydın, hiçbir şeyin kutsal ve adil Tanrı’nın günahlarımız hakkındaki kararından daha dehşetli olmadığını bilirdin.” Hatalarını gözden geçirdiğini düşünüyor musun? Sen “iyi Tanrı’dan” bahsediyorsun. Kutsal Kitap ise ondan daha farklı bir şekilde bahsediyor: “Var olan Tanrı’nın ellerine düşmek çok dehşet verici bir şeydir.”

Hiç Tanrı’dan korktun mu? Eğer korkmadıysan bu durumda Tanrı’nın kutsiyetinin akılcı gerçekliğini ve günahlarının dehşetli gerçeğini henüz algılamamışsın demektir. Fakat eğer korktun ise “Tanrı’nın huzuruna nasıl çıkarım?” diye sormakta gecikmeyeceksin. Çağımızın en büyük aymazlığı artık Tanrı’nın dehşetinden korkmayışımızdır. Bir toplum var olan Tanrı’yu ve O’nun dehşetinin karşısında günahlarını ciddiye almamaya başladığında bu bir şiddetli sertleşme belirtisidir.

Bir seferinde Profesör Karl Heim bana Çin’e yapmış olduğu bir seyahatten söz etmişti. Pekin’de bir dağın tepesinde yer alan ve “Göklerin sunağı” diye adlandırılan bir kurban etme mahalline götürülmüş. Rehberi “barışma gecesinde” yüz binlerce kişinin ellerinde fenerlerle dağa yürüdüğünü söylemiş. Daha sonra imparator tepeye tırmanacakmış – bu devrimden önce olmuş ve halkı için bir ‘barışma kurbanı’ sunacakmış. Profesör Heim şu görüşü öne sürdü: “Bu başka inanca sahip olanlar Tanrı’nın öfkesinin ne olduğunu ve insanların O’nunla barışmak zorunda olduklarını biliyorlarmış.”

Ve yetiştirilmiş Batılı gerektiğinde “iyi Tanrı” hakkında konuşabileceğini ve Tanrı’nın, insanlar mırıldanmaksızın sadaka verdiklerinde mutlu olacağını düşünmektedir! İşte yine Tan-

rı'dan korkmamız gereken zaman budur. Çünkü hepimiz günahkârız. Yoksa siz değil misiniz? Evet hepimiz!

Tanrı'dan korkmamız gerektiğini yeniden öğrendiğimizde, "Tanrı'nın öfkesinden nasıl kaçabiliriz? Bunu bize kim sağlayabilir?" diyebileceğiz. İşte gözlerimizin açılacağı ve İsa'nın Tanrı sevgisini dağıttığını anlayacağımız zaman budur. Tanrı bütün insanların kurtulmasını ister. Ancak bizleri adaletsiz olarak kurtaramaz. Tanrı günaha karşı sessiz kalmaz. İşte bu nedendir ki, oğlunu insanların kurtuluşu ve kendisiyle barışmaları için göndermiştir.

Benimle Kudüs'e gelin. Şehrin dış çevresi bir tepeden ibarettir. Binlerce insan orada toplanır. Kalabalığın biraz ötesinde üç tane çarmıh bulunmaktadır. Solda bulunan çarmıhtaki insan, bizler gibi bir günahkârdır. Aynı şekilde sağ taraftaki de öyledir. Ancak ortadaki çarmıhta asılı olan insana bak. O var olan Tanrı'nın oğlundan başkası değildir.

Yaralandıktan sonra kurban edilmiş

Acı ve azapla aşağı doğru sarmış.

Taç denilen dikenli teller başını nasıl da sarmış.

O burada neden asılı?

Buradaki çarmıh Tanrı'nın sunağı. İsa ise Tanrı'nın kurbanlık kuzusu. Dünyanın günahını boynuna alarak bizleri Tanrı'yla barıştırdı.

Bilmeseniz bile, inkâr etseniz dahi, İsa'yı tanıyınca kadar Tanrı'nın öfkesi üzerinizde olacaktır. Sadece İsa'ya inanan kişi Tanrı'nın barışına sahip olur. Esnliğe kavuşmamız için bütün cezayı o yükledi.

İzninizle bir açıklamada bulunayım. Birinci Dünya Savaşı'nda bir topçuydum. Toplarımızın her tarafında muhafazalar vardı. Bir gün kendimizi görünürde hiçbir piyadenin bulunmadığı bir konumda bulduk. Ve bu söz konusu günde hücumla uğradık.

Düşman hatlarından top muhafazalarına yağmur gibi mermi geliyordu, ancak muhafaza plakaları o kadar kalındı ki bizler emniyeteydik. Ve o anda şunu düşündüm, “eğer elimi muhafazaların önüne uzatsaydım bir anda delik deşik olurdu. Orada kan kaybından ölürdüm. Ancak burada muhafazaların arkasında emniyeteydim.”

Bu bana sadece İsa'nın benim için ne anlama geldiğini gösterir. Biliyorum ki, İsa olmaksızın Tanrı'nın yargısı ile yok edilecektim. İsa olmaksızın ne yaparsam yapayım, gönül rahatlığı duymayacaktım. İsa olmaksızın müthiş azap çekmeden ölemezdim. İsa olmasaydı sonsuz lanete doğru ilerleyecektim.

Ve sonsuz lanet hiç kuşkusuz mevcuttur. Biraz bekle ve İncil'de anlatılanların gerçek olduğunu gör.

Fakat İsa'nın çarmıhının arkasında bir sığınak bulursam eğer, savaştaki zırhlı koruma arkasında olduğum kadar emniyette olurum. Kesinlikle biliyorum ki o beni çıkarandır, o benim kurtarıcımdır. Evet İsa, Tanrı'nın sevgisini açığa vurur.

Beni dikkatle dinle. Tanrı bütün insanların kurtulmasını ister. İşte bu nedenledir ki Tanrı oğlunu insanları kurtarmak ve kendisiyle barıştırmak için göndermiştir. Bunu sizin için de gerçekleştirmiştir. Bu barışı, bu kurtuluşu elde edene kadar hiç durma!

Neden İsa?

3. Hayatın En Büyük Derdini Çözebilecek Tek Kişi İsa'dır

Hayatın en büyük derdinin ne olduğunu biliyor musun? Bu, yaşlı insanlar için mesane veya böbrek şikayetleri, veya genç insanlar için kız arkadaşı veya erkek arkadaşı gibi görünebilir. Ancak inan ki yaşamdaki yegane dert Tanrı huzurundaki suçumuzdur.

Yıllarca gençler arasında çalıştım. Ve daima onlara bu gerçeği anlamalarında yardımcı olmak amacıyla yeni açıklamalar geti-

ren bir kişi oldum. Bu resimlerden birisini tekrar kullanmak istiyorum. Doğumdan itibaren boynumuzda ağır bir demir çember taşıdığımızı düşünelim. Düşünün ki her günah işlediğimde bu çember üzerine bir halka kaynak edilsin. Saf olmayan bir fikir var: bir halka eklenir. Anneme göre ben pisim: bir halka eklenir. Diğer insanlar hakkında kötü konuşurum: bir halka eklenir. Sanki Tanrı yokmuş gibi hiç dua etmeden bir gün geçiririm: yeni bir halka eklenir. Dürüst değilim, yalan söylerim: bir halka daha eklenir.

Arkamızda sürüklediğimiz zincirin –suçlarımızdan oluşan bu zincirin– boyunu tahmin etmeye çalışın. Zincirin ucunu görmezsiniz, suçumuz her şeye rağmen gerçektir.

Aslında, devasadır ve gittiğimiz her yere onu da sürükleriz. İnsanların niçin daha mutlu ve memnun olmadığını genellikle merak ederim. Hayat o kadar kötü gitmemektedir. Mutlu olmaları için her türlü sebep var gibi görünmektedir. Ancak mutlu değildirler. Ve olamazlar da çünkü günahlarından oluşan ağır zincirin altında eğilmişlerdir. Şimdi onları bundan hiç kimse kurtaramaz, ne bir pastör ne bir Rahip ne de bir melek. Sadece Tanrı “bir insan ektiğini biçer” diyerek onu kurtarabilir.

Ancak İsa var. O hayatın en büyük derdini çözebilecek yegane kişidir, çünkü O benim günahlarım için ölmüştür. Ölerək haksız olan bizleri haklı yapmıştır. İsa günahlarım için yalnız bırakılmıştır. Bizleri suç zincirimizden kurtarabilecek olmasının nedeni budur; ve sadece O bunu yapabilir. Deneyimlerime dayanarak şunu söyleyebilirim ki, günahlarımızın affedildiğini bilmek gerçek kurtuluştur. İnsanın bunu yaşayabilmesi en büyük kurtuluştur. Ve bu sadece hayatlarımızı değil ölümümüzü de değiştirebilir. Siz yaşlıca insanlar şunu anlarsınız: ölmek ve günahlardan arındırılmış olmayı bilmek bir şeydir; ve yaptığımız yanlışların bütün ağırlığı altında sonsuza gitmek bir başka şeydir. Bunu düşünmek bile dehşet vericidir. Bütün hayatları boyunca iyi olduklarını ve yaptıklarının doğru olduğunu iddia eden pek çok insan tanırım. Bunlar bir gün ölecekler ve sadece yaşam gemile-

rinin Tanrı ile buluşmak üzere sonsuzluk akımında sürüklenip gittiğini görmek için son dost eli bırakmak zorunda kalacaktır. Beraberlerinde hiçbir şey götüremezler, ne şirin evlerini ne de banka hesaplarını. Günahları dışında hiçbir şeylerini. Tanrı'nın huzuruna çıkmalarının yolu budur! Ne kadar dehşet verici! Ancak bu insanlığın genelidir. Diyebilirsiniz ki, "Bütün insanlar böyle ölecek; Hepsinin sonu budur." Dostlarım, böyle ölmenize gerek yok. İsa günahların affını sunmaktadır. Bu muhtemelen yaşayabileceğiniz en büyük kurtuluştur. Ve şimdi bu mümkündür.

Günahlarımın bağışlandığının ne demek olduğunu deneyimle öğrendiğimde on sekiz yaşındaydım. Zincirim kırıldı ve düşüp gitti. Ve sonra ilahide söylendiği gibi:

Günahların bağışlandı.

Bu hayatta kalmak için bir söz.

Eziyet içindeki

Ruhum İsa adıyla yenilendi.

Bu hayat sözlerini işitmeniz dileğimdir. Bugün İsa'ya yaklaşın. O sizi bekliyor. Ve O'na deyin ki, "hayatım büyük bir boşlukta ve çok günah işledim. Tövbe etmekten hep uzak durdum. Zaman zaman kendi kendime konuştum durdum. Şimdi bütün günahlarımı sana getiriyorum, ve kanının günahlarımı arındıracağına inanmak istiyorum." Günahların bağışlanması çok güzel bir olay.

On yedinci yüzyılda İngiltere'de John Bunyan adında bir adam yaşamıştı. Bu adam inancı yüzünden uzun yıllar hapiste kalmıştı. Bazı şeyler asla değişmiyor. Dünyada Tanrı'nın Sözü'nden sonra en sağlam yer hapisanedir. Bunyan hapisanedeki hücresinde muhteşem bir kitap yazmıştı; bu kitap –Cücenin İlerleyişi– bugünü de ilgilendirmektedir. Bu kitapta bir Hristiyan'ın hayatını macera dolu bir seyahat ile kıyaslamıştır. Kitap şöyle başlar: Yıkım Şehrinde yaşamakta olan bir adam, aniden endişeye düşmüştü. Kendi kendine şöyle dedi: "Yanlış olan nedir?

Huzursuzum ve mutsuzum. Buradan uzaklaşmam gerekiyor.” Düşüncesini karısı ile paylaşır, ancak karısı “sinirlerin çok gergin, iyi bir dinlenmeye ihtiyacın var” der. Ancak bu ona çok iyi gelmez. Endişesi devam eder. Ve bir gün kendisine şunu söyler: “Böyle olmuyor, şehri ne pahasına olursa olsun terk etmem gerekiyor” ve çekip gider. İlk birkaç adımdan sonra sırtında büyük bir ağırlık olduğunu fark eder. Ondan kurtulmaya çabalar ancak başaramaz. Acele ettikçe sırtındaki ağırlık artar. Yola çıkmadan önce bu ağırlığı çok hafif olarak hissetmiştir. Ve bu ona çok normal gelmiştir. Fakat Yıkım Şehrinden uzaklaştıkça yük gittikçe ağırlaşır. Sonunda adım atamaz hale gelir. Büyük çaba harcayarak bir dağ yoluna tırmanmayı başarır. Daha sonra patikanın bir dönüşünde hemen önünde bir haç görür. Korkarak haçın dibine çöker, ona sarılarak gözlerini yukarı kaldırır. Aynı anda sırtındaki ağırlığın yuvarlanarak gürültüyle kuyuya düştüğünü hisseder.

Bu hikaye bir insanın İsa'nın haçına yaklaştığında neler yaşayabileceği hakkında çok güzel bir örnektir.

Gözlerimi kaldırıp baktığımda Ruhsal olarak Tanrı'nın kuzusunu görüyorum. Benim için Çarmıh'ta kanını nasıl akıttığını. Utanarak aklıma iki şey geliyor. O'nun bana olan mucizevi sevgisi ve benim ise büyük günahlarım. Günahlarımın bağışlanması. Kurtarıcı benim için bedelini çarmıhta ödedi.

Kurtarıcı benim yerime acı çektiği için ben günahlarımdan arındırıldım. Benim günah zincirim çıkarıldı. Sırtındaki yük çaktı gitti. Gerçekten de İsa dışında hiç kimse böyle bir hediye-yi, günahlardan arındırılmayı sağlayamazdı. Neden İsa? O'na niçin inandığının bir başka nedenini daha önünüze sermeliyim.

4. İsa İyi Bir Çobandır

Her hangi bir zamanda herkes şiddetli yalnızlık hissedebilir ve hayat müthiş boş görünebilir. Ve o anda şunu düşünürüz: “Ha-

yatımda bir eksik var, ama nedir?” Size söyleyeyim. Sizler var olan kurtarıcıdan mahrumsunuz.

Size daha önce de söyledim; İsa haç üzerinde bizim günahlarımızı taşımak için öldü. Bu cezanın bize getirdiği O'nun üzerindeki huzurdur. O öldükten sonra, taştan oyulmuş bir mezara yerleştirildi. Ve daha sonra mezarın girişine ağır bir taş tabaka yerleştirildi. Ve kesinlikle emin olmak için Romalı Vali üzerine mührünü koyarak O'nu beklemek üzere bir Romalı Askeri Birliği oraya yerleştirdi. Bu askerlerin arasında Galler'de, Almanya'da, Asya'da, Afrika'da savaşmış çok sert savaşçılar bulunduğunu tahmin ediyorum. Ve muhtemelen de vücudu kötü bir şekilde yaralıydı. Üçüncü günün şafağında hepsi kollarında kalkanları, sağ ellerinde kılıçları ve başlarında miğferleri ile ayaktaydılar. Nöbette bulunan bir Romalı askere güven duyulmalıdır. Şimdi, İncil diyor ki: “Tanrımız'ın bir meleği taşın ardına geçti.” Ve İsa mezardan çıktı. Bu sert savaşçıların taşıdıkları basiretsizlik çok dehşetli bir görüntüydü. Birkaç saat sonra İsa fakir bir kızla karşılaştı. İncil der ki, “İsa daha önce bu kızdan yedi cin çıkarmıştı.” O sabah, kız gözyaşları içindeydi. İsa ona göründü. Ancak kız korkmadı, tam aksine, Rabbimizi tanıdığı anda gözyaşları neşeye dönüştü ve haykırdı, “Rabbim.” Çok rahatlamıştı, çünkü biliyordu ki İsa, iyi çoban yaşıyordu ve onun yanındaydı.

Görüyorsunuz. Sadece bu çok haklı nedenledir ki, ben dahi İsa'nın benimle birlikte olduğuna çok eminim. Benim elimden tutacak birine ihtiyacım var. Hayat beni derin suların dibine çekti. İsa'ya inancımın dolayısıyla Naziler tarafından hapse atıldım. O zamanlarda şunu düşünürdüm, “bir adım daha ve deliliğin karanlığında batacaksın – ve oradan asla kaçamayacaksın.” Ancak İsa yanıma geldi ve her şey yoluna girdi. Buna tanıklık edebilirim. Bütün bir cehennemin yok olup gittiğini gördüğümde hapishanede bir gece daha geçirdim. Toplama kamplarına gönderilecek olan mahkûmların gelişini gördüm. Bu insanların hiçbir umudu kalmamıştı. Aralarında suçlular olmakla birlikte

masumlar da vardı – Yahudiler. Söz konusu olan o gece ki bir Cumartesi idi, kalpleri umutsuzlukla doluydu. Aniden hepsi birden avazı çıkıncaya kadar haykırmaya başladılar. Bu sahneyi hayal etmeniz mümkün değil. Bütün bir bina haykıran ve hücrelerinin duvarlarına ve kapılarına vuran insanlarla doluydu. Muhafızlar ateş etmeye ve daha sonra hücrelere koşup sağlam solları bağlamaya başladılar. Hücrede otururken kendi kendime şunu söyledim: “Herhalde cehennem bunun gibi bir şeydir.” Böyle bir manzarayı izah etmek gerçekten çok güç. Ancak o anda aklıma şu düşünce geldi, “İsa, eminim ki buradadır.” İnanın bana, bu anlattıklarımın hepsini yaşadım. Hapishanedeki hücrede kendi kendime yavaşça, çok yavaşça fısıldadım “İsa, İsa, İsa.” Ve üç dakika içersinde sükunet geri geldi. Anlıyor musunuz? O’na seslendim! İsa’dan başka hiç kimse duymadı ve kötülükler geri çekilmek zorunda kaldı. Daha sonra, kesinlikle yasaklı olmama rağmen, yüksek sesle şu ilahiyi söyledim:

*İsa, ruhumun sevgilisi
Bırak sana çiçekler atayım
Yakınlardaki sular akarken
Fırtına henüz uzaktayken
Sakla beni ey yüce kurtarıcım, sakla
Ki hayat fırtınası geçip gitsin
Cennete giden yolda
Ruhumu sen al en sonunda!*

Bütün mahkûmlar bu şarkıyı duydular. Muhafızlar, hatta ikinci paragrafa geçtiğimde bile en küçük bir laf etmedi:

*Kaçabileceğim başka bir yer yok
Yardımsız ruhum ona asılı kalmış
Lütfen beni yalnız bırakma
Bütün güvenim onun üstünedir
Aldığım bütün yardım ondandır
Savunmasız beni koru
Kanatlarımın gölgesiyle*

Dostlarım, bu fırsatla var olan bir kurtarıcıya sahip olmanın ne anlama geldiğini yaşayabildim.

Şu yargıya vardım ki, hepimiz böyle bir anlık kriz yani ölüm ile karşı karşıya gelme durumundayız. Bir gün birisi bana, “siz pastörler insanları daima ölümden bahsederek korkutuyorsunuz” diyerek tepki gösterdi. Ona dedim ki, “her hangi bir kimse üzerinde bu tür bir korku yaratma ihtiyacında değilim; bizler hepimiz doğanın gereği olarak ölmekten korkarız.” Ölüm anında İyi Çoban’ın elini tutabilmek, ne büyük bir konfor! Ancak insanlar şunu söyler –ve inanıyorum ki gerçektir– “Bugün, insan yaşamaya rağmen ölümden daha az korkar. Yaşam onun için ölümden çok daha beterdir.” Ancak dostlarım sizi temin ederim ki, İsa sizin yaşamınıza da yardımcı olacaktır.

Size anlatmam gereken bir başka öykü daha var. Bunu çoğunlukla açıklama şeklinde kullanmışımdır. Bu inanılmaz olduğu kadar gerçektir de. Essen şehrinde bir sanayiciyi tanımak durumunda kalmıştım. O daima iyi doldurulmuş olan insanlardan birisiydi. Bana derdi ki “pastör, genç insanları doğru yaşamaya teşvik etmekte haklısınız. İşte size çalışmalarınız için 100 mark armağan!” Ancak ona nerede korku içinde bulunacağını söylediğimde, çabucak şu yanıtı verecekti, “pastör beni rahatsız etme. Dünya hakkında kendi yargılarına sahibim!” O doğunun batıdan uzak olduğu kadar Tanrı’dan uzak iyi bir insandı.

Bir gün bir nikah kıymam gerekmişti, şu büyük boş kiliselerimizde, pek hoş olmayan cinsten bir nikah kıymam gerekmişti. Genç çift diğer on kadar kişinin eşliğinde geldi. Bu devasa kilise içersinde kaybolmuşlardı. Benim güler yüzlü sanayici dostum çiftin şahitlerinden birisiydi. Bu zavallı adama gerçekten acımıştım. Orada bir kilise içersinde nasıl davranılması gerektiğini bilmeden, şık elbiseler içersinde ve şapkası elinde dikilmekteydi. Neler düşündüğünü yüzünden okumak mümkündü: “Diz çökmem gerekir mi? Yoksa haç mı çıkarmalıyım. Gerçekten bilmiyorum.” Elinden şapkasını alıp kenara koyarak onu rahatlatmaya çalıştım. O zaman bir ilahi okumaya başladık. Nasıl

söylendiği hakkında en küçük bir fikri bile yoktu, ancak en azından diğerlerine katılmayı tercih etmişti! Manzarasını düşünün. Ve yine her yeni turda mükemmel bir şekilde rahattı.

Daha sonra çok olağanüstü bir şey oldu. Gelin Pazar Okulu'nun bir öğretmeni idi, dolayısıyla yaklaşık otuz genç kız, tören sırasında onun için oldukça üst düzeyde bir ilahi okumaya başladı. Tatlı ve çocuksu sesleri ile ilk kıtaya başladılar:

*Mesih, bizi bir çoban gibi yönlendir
En çok ihtiyaç duyduğumuza doğru.
Senin eğilimin huzur veriyor;
Tatlı sözlerin bizleri besliyor...*

Dostuma baktım ve şunu düşündüm “Bunun nesi var? Hasta mı oluyor?” Aşağıya doğru eğilmişti. Ellerini yüzüne kapatmış sarsılıyordu. İlk düşüncem “Ona bir şeyler oluyor! Doktor çağırırsam iyi olacak” oldu. Ancak o anda farkına vardım ki, bütün kalbiyle ağlıyordu. Çocuklar şarkıya devam etti:

*Tatlı sözlerin bizleri besliyor
Çünkü hazırladıklarımızı kullanıyoruz
Bizler zavallı; bizim dostumuz ol;
Yolumuzda bizi koru;
Sürünü günahattan uzak tut, bizleri savun;
Yanlış yola gidersek bizleri gözet.*

Ve o adam, o büyük iş adamı, sıraya oturmuş ağlıyordu.

Aniden ne olduğunu anladım. Kendi kendine şunu düşünmüş olmalıydı: “Bu çocuklarda bende olmayan bir şey var; onların iyi bir çobanı. Ben ise zavallı yalnız bir adamım, kayıp bir adam.”

Ve sizler de kim olursanız olun, erkek ya da kadın, bu çocuklarla birlikte, “Rabbimiz İsa'nın sürüsüne ait olmaktan, O'nu Mesih ve çoban olarak seçmekten mutluyum” diyemezseniz, daha

öteye gidemezsiniz. Hayır daha öteye gidemezsiniz. Öyleyse, bu sözleri size ait yapabilecek hayati kararı neden vermiyorsunuz?

Mesih İsa'ya neden inandım? Çünkü, o iyi çobandır, en iyi arkadaşdır, yaşayan kurtarıcımdır. Neden İsa? Son bir sebep daha göstermek istiyorum:

5. İsa Yaşamın Prensidir

Uzun yıllar önce Bohemya Ormanı'nda bir kamp düzenlemiştim. Gençler gittikten sonra, bütün bir gün birinin gelip beni arabasıyla almasını beklemek zorunda kalmıştım. Bütün geceyi bir zamanlar bir krala ait olan bir av kulübesinde geçirmek zorunda kaldım. O zamanlar orada sadece bir orman bekçisi yaşamaktaydı. Bina yarı harabe halindeydi. Elektrik yoktu. Büyük bir salon içinde açık bir şömine vardı. Hava soğuk olduğundan şömine yanmaktaydı. Bekçi masanın üzerine bir gaz lambası koydu ve bana iyi geceler diledi. Dışarıda fırtına vardı. Yağmur evin etrafındaki ağaçların üzerinden dökülmekteydi. Esrarengiz bir öykü için ideal bir yerdi.

Şimdi, sadece bu özel akşamda, yanımda okuyacak hiçbir şey yoktu. Ve o sırada şöminenin kenarında küçük bir kitap olduğunu gördüm. Gaz lambasının zayıf ışığında kitabı karıştırmaya başladım. Bu kadar dehşet verici bir şey okumamıştım. Bu sayfalarda bir doktor ölüme karşı olan kızgınlığını döküyordu. Bir sayfadan diğerine şuna benzer pasajlar bulunmaktaydı: “Ey Ölüm, insan ırkının en kötü düşmanı! Bir insanı senin elinden kurtarmak için koca bir hafta mücadele ettim ve tam onu kurtardığımı düşündüğümde yatağının başına dikildin ve onu bir nefeste aldın – ve yapacak hiçbir şey kalmadı. İyileştirebildiğim insanlar, biliyorum ki iskeletin eline düştüğünüzde mücadele bitiyor. “Ey ölüm sen hilekâr bir düşmansın.” Ölüm hakkındaki katı ön yargısını her sayfada bu şekilde ifade etmişti. Ve sonra en berbat pasaja geldik: “Ey ölüm, son durak, hiddet işareti, keşke sadece bir hiddet işareti olsaydın; sana dikkatle baktığım-

da bir soru işaretine dönüşüyorsun ve merak ediyorum gerçekten son durak mısın değil misin? Eğer değilsen o zaman ncsin? Ey ölüm, iğrenç soru işareti.”

Burası ulaşabileceğiniz yer! Ancak! Sizi temin edebilirim ki ölümle her şey bitmez. Bununla ilgili her şeyi bilen İsa şöyle dedi: “Geniş olan sizi yıkıma götüren yoldur.. ve dar olan ise yaşama götürendir.” Yerimiz burada dünyada belirlenir. Buraya yaşam veren ve şimdi yaşamın kendisi olan ve yaşama yönlendiren bir Mesih’e sahip olduğum için mutlu olmamın nedeni budur. Bu nedenle bu mesajı diğerlerine aktarmayı seviyorum.

Birinci Dünya Savaşı sırasında, en berbat çarpışmaların sürüp gittiği Verdun’da haftalarca savaştık. İki düşman hattı arasında cesetlerden oluşan tepeler bulunmaktaydı. Ve ben hayatımı boyunca hiçbir zaman bu cesetlerin berbat kokuları gibisini solu-mamıştım. Bir savaş anıtının önünde her duruşumda Verdun’daki cesetlerden çıkan bu kokuyu duyarım. Ve her seferinde kendime şunu söylerim, “yüz yıllık bir süre içinde artık hiçbirimiz burada olmayacağız” çünkü ölümün bu dehşetli kokusu beni sarıyor. Onu siz de duyabiliyor musunuz?

Ancak bu fani dünyada ölümden kalkan bir kişi vardır! Ve bizde ki, “Yaşıyorum, ve sizler de yaşayacaksınız! İnanın bana! Bana gelin! Hükümranlığımıza girin! Ve ben sizleri sonsuz yaşama götüreceğim.”

Olağanüstü değil mi? Yaşamın kendisi olan ve sonsuz yaşama götüren bu Mesih olmadan bu fani dünyada nasıl yaşayabilirsiniz?

Birkaç gün önce, Profesör Karl Heim’in bastırmış olduğu eski bir mektup okudum. İkinci Dünya Savaşı sırasında Rusya’da ölmüş olan bir Hristiyan asker tarafından yazılmıştı. Mektup şuna benzer bir şey söylüyordu: “Etrafımızda olan biten çok acımasız. Ruslar roketlerini ateşlediklerinde panik içinde kalıyoruz. Ve bu soğuk! Ve bunların hepsi! Dehşetli! Ancak korkmuyorum! Ölecek olsaydım, harika olacaktı. Başka deyişle bir anda

Tanrı'nın Egemenliğinde olacağım.. O zaman fırtına duracak, Rabbim'le yüz yüze geleceğim ve O'nun aydınlığı beni saraçak." Burada ölsem de olur çünkü ölümden korkmuyorum. Ve çok kısa bir süre sonra başına gelen bu oldu. Yapabileceğim bir şey yok, ancak bu mektubu okuduğumda şunu düşündüm, bir genç adamın sadece İsa'ya inandığı için ölümden hiç korkmam

Evet, İsa yaşamın Efendisidir. Ve kendisine ait olanlara sonsuz yaşam güvencesini verir.

Bir sene, Leipzig'de Kilise Günü dolayısıyla Belediye Sarayı'nda bir resepsiyon verilmişti. Şehrin bütün önemli şahısları ve kilise büyükleri bir araya gelmişlerdi. Konuşmalar kimsenin damarına basmayacak türdendi. O Kilise Günü'nü organize eden genel sekreter Heinrich Giesen kutlamayı sıcak bir hale getiren kişiydi. O kapanış konuşmasını yapmak üzere kürsüye geldiğinde söylediği sözleri hayatım boyunca unutamam. Heirich Giesen şöyle dedi: "Beyler; bize soruyorlar, sizler nasıl insanlarsınız diye? Sizlere bir cümleyle bunu ifade etmek istiyorum. Bizler şöyle dua eden insanlarız; 'Sevgili Tanrım beni imanlı yap ki cennete gidebileyim.'" Bu cümleyi söyledikten sonra yerine oturdu. İnsanlar buhran geçirmişçesine sarsıldılar.

Otuz yıllık savaşta ünlü şair Paul Gerhard şöyle bir Şiir yazmıştı:

*Bu dünyada yaşadığım sürece hayatımı idame ettirip gideceğim.
/ Bu yabancı çadırda kalıcı olmak istemiyorum. / Göklerdeki öz evime götüren sokaklarda yürüyorum. / Çünkü Babam beni orada sevgisiyle teselli edecektir.*

Bütün isteğim sizlerin de bu dünyadaki yolunuza böyle devam etmenizdir.

Neden İsa? Çünkü her şey, ama her şey sadece O'nunla olan ilişkinize bağlıdır.

NİÇİN YAŞIYORUM?

Her şey bu soru etrafında dönmektedir: Neden yaşıyorum? Neden bu dünyadayım? Hayatımın anlamı nedir?

Bir gün Essen şehrindeki önemli sanayicilerin birinden bir telefon geldi. “Pastör lütfen hemen bana gelir misiniz?” Yıldırım gibi yola çıktım ve oraya vardığımda şu sözlerle karşılandım, “Oğlum intihar etti.”

Bu genç adamı tanıyordum. Bir öğrenciydi. Bir insanın hayatında sahip olmak isteyeceği her şeye sahipti. Genç, zengin ve yakışıklıydı. Sağlığı mükemmeldi, kendi arabası vardı ve hiçbir karanlık işe bulaşmamıştı. Ve bu genç adam ağzına bir kurşun sıkılmıştı! İntiharını açıklamak için şu birkaç satırı bırakmıştı: “Daha fazla yaşamam için hiçbir neden kalmadı. Hayatıma son veriyorum. Benim için yaşamanın hiçbir anlamı kalmadı.” Korunç, üzücü bir hadise! Görüyorsunuz.

Hayatın tam anlamıyla ne olduğu hakkındaki soru büyük önem taşımaktadır. Bu her şeyden daha önemlidir çünkü yaşayacak sadece bir tek hayatımız var. Bu gerçeğin kişisel sonuçlarını hiç düşündünüz mü? Yaşanacak sadece bir tek hayat.

Ben öğrenciyken, Matematik dersim çok iyi değildi. Öğretmenim problemlere çözüm bulma şeklimi anlayamıyordu. Ev ödevimi tamamladığımda yanlış cevap verdiğim için beni ne kadar az takdir ettiğini göstermek üzere test kitabıma kırmızı mürekkeple işaret koyardı. Bir sınav kitabı tamamen kırmızı ile kaplandığında, onu fırlatıp atardım. Bazen de tamamen dolmadan

atardım. Daha sonra bir yenisini alırdım. Bu güzel, yeni ve temiz olurdu! Dolayısıyla yeniden başlayabilirdim.

Bunu hayatımız için yapabilesek mükemmel olmaz mıydı? İnanın bana milyonlarca insan ölümün kapısında iken şunu itiraf etmek zorunda kalmıştır: “Her şeye yeniden başlayabilseydim bütün şeyleri tamamen farklı yapardım.” Yeni bir test kitabı alıp tekrardan başlayabiliriz ancak bunu hayatımız için yapamayız. Keşke yapabilesek. Şuna inanın ki, milyonlarca insan ölmeden önce şunu düşünür. Keşke tekrar dünyaya gelsem. Keşke hayatımı baştan kurabilsem. O zaman her şeyi farklı yapardım. Ödev defterinin yenisini satın alabiliriz. Tekrar baştan başlayabiliriz. Bir ömrü asla. Bizim maalesef bir kerelik bir ömrümüz var. Bu ömrümüzü tamamen yanlış yaşadysak ne kötü. Tek bir ömrümüz var. Bu hayatımızı iyi değerlendiremediyse, sonsuza kadar kaybetmişiz demektir. Bu olaya çok ciddi bakıyorum.

Bu sabah kaldığım otelin yanından büyük bir sığır sürüsü geçti. Düşündüm ki, “bu sığırlar şanslı.” Neden bu dünyada olduklarını sormak zorunda değiller. Onlar için bu gayet açık: onlar süt vermek için ve süt veremedikleri zaman et sağlamak için buradalar. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz? Bir hayvan hayatın tam anlamıyla ne demek olduğunu sormak zorunda kalmaz. İnsan ile hayvan arasındaki fark budur. Ne yazık ki çok sayıda insan kendilerine “hayatımın gerçek amacı nedir?” diye sormaksızın yaşar ve ölür. Bu şekilde düşünenlerle hayvanlar arasında fark yoktur. Bir insan kendi kendini, “Hayatın anlamı nedir? Ben niçin insanım? Hayatımın gerçek amacı nedir? Ben neden buradayım?” diye sorgulamalıdır.

1. Yüzeysel ve Düşüncesiz Yanıtlar

Hayatımın amacı nedir? Bu soruya bir dizi yüzeysel ve düşüncesiz cevaplar verilebilir. Uzun yıllar önce, bunların hepsini aynı anda işittim. Hitler’in iktidar olduğu dönemde, 1936 yılıydı. Westfalia, Münster’den bazı öğrenciler gelip *Hayatımın*

amacı nedir? konusunda kendileriyle bir tartışma meclisi oluşturmamı rica ettiler. Ancak en baştan konu hakkında bir vaaz değil açık bir tartışma istediklerini belirttiler. Onlara “peki” dedim “Hayatımızın amacı nedir? Dünyaya niçin geldik? gibi konularda sizin başlamanızı istiyorum.”

Bu toplantı tarihinde Naziler iktidarda olduğundan genç bir adamın ayağa kalkıp “Ben halkım için yaşarım. Bu dal ve ağaç gibidir. Dal hiçbir şeydir ama ağaç ise her şey. Ben halkım için yaşarım” diye yanıtlamış olması doğaldı.

“Bu mümkündür” diye cevap verdim “ancak söyle bana: ağaç niçin oradadır, ne amaçla yaşamaktadır?” Sessizlik oldu. Buna verecek cevabı yoktu! Sorunu çözmek yerine fırlatıp atmıştı. Bu durumda onlara “dostlarım, sizler soruları bu gibi yanıtlarla görmüyorsunuz” dedim.

“Hayatın anlamı nedir? Bizler niçin buradayız?” diye tekrar sordum. Bir diğer öğrenci cevap verdi: “Ben görevimi yapmak için yaşarım.” Ona şu cevabı verdim: “Bu sorunun kökü şudur: Benim görevim tam nedir? Ben şahsen Tanrı’nın sözlerini sizlere aktarmanın görevim olduğuna ikna oldum. Mathilde Ludendorff görevinin Tanrı’nın varlığını inkâr etmek olduğunu düşünmektedir. O halde görev nedir?”

Bir gün yüksek bir hükümet yetkilisi bana dedi ki “pastör, aramızda kalsın, sabahtan akşama kadar belgeleri imzalamaktan başka bir şey yapmıyorum. Ancak biliyorum ki bir gün bütün dosyalar yakılacak olsa bile, dünya devam edecektir. Zamanını ve enerjimi böyle anlamsız bir işe harcamak beni gerçekten rahatsız ediyor.”

Görev sadece nedir? Hitler iktidarı altında binlerce SS görevlisi yüz binlerce insanı katletmiştir. Ve mahkemeye çıkarıldıklarında hepsi birden, “Biz sadece görevimizi yaptık. Emir almıştık” dediler. Bir insanın başka bir insanı katletmesinin görev olduğunu zannediyor musunuz? Ben şahsen buna inanmıyorum.

Daha sonra bu öğrencilere, “evet arkadaşlar; sizi dinliyorum. Benim görevim nedir? Senin görevin nedir? Kim söyleyebilir?” diye sordum. “İşte yine bir çıkmaz noktadayız!” dedim.

Gençler düşünceli görünüyordu. Sonra onlardan biri ayağa kalktı ve gururla övündü, “Ben eski bir aristokrat ailenin üyesiyim. Soyumu on altıncı göbeğe kadar izleyebilirim. Atalarım en saf soydan asil insanlardı. Böyle soylu bir aileyi devam ettirmek bütün bir yaşamı doldurmaya yetmez mi?”

Cevap vermekten kendimi alamadım “Üzgünüm, ancak eğer geçmiş nesillerin ne için yaşamış olduğunu bilmezseniz bir başkasını yaratmak bir değer taşımaz!”

Sorumuza çok sayıda yüzeysel ve düşüncesiz yanıtlar bulunabilir.

Gazetelerimizdeki bazı ölüm ilanları şöyle başlar: “Hayatın sadece çalışmaktı. / Kendini asla düşünmedin. / En büyük vazifen, her zaman yakınların için ölmektir.”

Bu satırlar beni daima duvara çarpar! Şöyle düşünmekten kendimi alamam “Nedir bu? Bir atın ölüm ilanı mı?” Yanlış mı? Bir at çalışmaktan başka hiçbir şey yapamaz. Bana öyle geliyor ki, bir insan yeryüzünde bütün hayatında cesaret altında yaşamaz. Bu gerçekten de çok üzücü olur. Eğer bu bütün bir hayat anlamındaysa bu durumda on yaşındayken intihar etmek çok daha iyi olur. “Hayatı sadece çalışmaktı...” Bu benim tüylücrimi diken diken ediyor! Hayır bu da hayatın bütün anlamı değil!

Tartışma sürecinde bir başka öğrenci bana şöyle dedi: “Bakın ben bir doktor olacağım. Ve eğer insanların hayatlarını kurtarabilirsem, bu yaşamak için iyi bir neden olmaz mı?” Yıldırım gibi yanıtladım “Söylediğin güzel, ancak eğer bir insanın niçin hayatta olduğunu bilmezsen, onun hayatını kurtarmayı istemek anlamsız olur. Ona bir iğne yapıp doğrudan ölmesini sağlamak çok daha iyi olacaktır.” Şimdi, benim söylediğimi yanlış yorumlamayın! Demek istediğim, doktor öğrencinin verdiği yanıt ger-

çekten sorunumuzun, yani hayatın anlamının ne olduğu sorunun çözümü değil.

Bütün bu öğrenciler tarafından çevrilmiş durumdayken, iyi eğitilmiş gençlerin bile bugün dünyada niçin yaşadıklarını bilmeksizin kendilerini akıntıya bıraktıklarını fark etmek beni şok etti.

Görüyorsunuz, Almanya’da bizim incelemiş olduklarımızı incelediğinizde –bununla sadece geçmiştekini kast ediyorum– geçmişte Münster’de bazı öğrenciler gibi yanıt verme isteği kabarmaktadır. “Hayatın hiçbir derecede derin anlamı yoktur. Doğmuş olmamız sadece bir şans eserdir. Dolayısıyla neden bir sebep arayarak canımız sıkılsın? Hayatı tam anlamıyla yaşayalım; yapacak en iyi şey budur.”

Bu tutum “hayatım anlamsız ve saçma. Ebeveynlerim evlenmemiş olsaydı ben tasarlanmayacaktım ve doğmayacaktım. Varoluşum tamamen bir tesadüf. Gerçekten de hayatım tamamen anlamsız” diye düşünmeye başlayan bir insanı kıskırtır. Ve bu insan hayatında zorluklarla karşılaşırsa intihardan sadece bir adım geride olur. Tartışma devam eder: yaşamaya devam etmek neden? Eğer hayat sadece tesadüf ve saçmalıktan başka hiçbir şey değilse ona bir son vermem gerekir.

Almanya’da intihar oranının ölümcül trafik kazası oranından daha fazla olduğunu biliyor muydunuz? İntihar edenlerin %50’sinden fazlasını otuz yaşın altındaki gençlerin oluşturduğunu biliyor muydunuz? Bu bizim neslimizin hayatın anlamının ne olduğunu bulamadığının en çarpıcı örneğidir.

Ben, “hayat ne kadar anlamsız. Bu durumda ya onu yaşayacağım veya intihar ederek ona son vereceğim” diyen insanlarla çok konuştum. Onlara “Ya yaşantımızın bir anlamı varsa?” diye sorardım. Yaşantımızın anlamını kavrayardı? O zaman hayatta kalırdı.

İncil’de bizi dehşete düşürmesi gereken bir ayet vardır: “İnsan bir kez ölmeye ve bundan sonra da yargı ile yüzleşmeye yön-

lendirilmiştir.” Hiçbir insan İncil’deki bu gerçeği kavramadıysa hayatını dürüstçe ifade edemez.

Ben neden yaşıyorum? Hayatımın gerçek anlamını bilemediysem nasıl ölüp de Tanrı’nın yargısıyla yüzleşirim?

Ortada olan budur. İleriye bir adım daha atalım:

2. Kim Bize Bir Yanıt Verebilir?

Ben niçin yaşıyorum? Bu soruyu kim yanıtlayabilir? Kilisem mi? Hayır. Pastörüm mü? Hayır. O da benimle aynı konumdadır. Bilim adamları mı? Filozoflar mı? Onlar da sorumuza cevap vermekten acizdir. Sadece birisi söyleyebilir. Varlığımızı O’na borçluyuz. Bizleri yaratan O’dur: Tanrı.

Çok daha aptalca bir açıklama kullanacağım. Düşünelim ki bir gün bir apartmana gidiyorum ve orada oturmuş bazı kablo ve lambalardan bir şeyler yapmaya çalışan bir çocuk görüyorum. Diyorum ki: “Söyle bana, ne tür bir cehennem makinesi yapıyorsun? Sonunda ortaya ne çıkacak?” Bütün bunları bana açıklamaya çalışıyor fakat ben hiçbir şey anlamıyorum. Ve kendi kendime düşünüyorum “Bunun ne olacağını hiç kimse tahmin edemez. Bunun ne için olacağını ve nasıl kullanılması gerektiğini sadece kaşifi bilebilir.”

Bu bizim hayatlarımız için de aynıdır. Sadece bizi yaratan niçin yarattığını söyleyebilir. Başka bir deyişle sorumuza sadece esinlemesi yoluyla bir cevap alabiliriz. Bunu bize sadece Tanrı söylemeli.

Kutsal Kitap’ın akıllı bir okuyucusu olmasaydım, bu soru beni onu okumaya zorlardı. Ben şahsen bu lanetli dünyada niçin bulunduğumu bilmemeyi dayanılmaz bulacaktım. “Lanetli dünya” ifadesi size çok sert mi geliyor? Bu Kutsal Kitap’ta vardır. Diğer yandan, dünyanın dehşetli bir lanet altında olduğunu söylemekle ne demek istediğimi anlamak için büyük şehirlerden biri-

sinde bir pastörle birlikte sadece altı ay geçirmeniz gerekir. Tanrı'nın esinlemesi yoluyla verilen cevabı bilmeseydim yaşamaya tahammül edemezdim.

Evet, hayatın anlamının ne olduğu sorusuna Tanrı'nın bir cevabı vardır. Tanrı bu cevabı Kutsal Kitap'ta vermektedir. İşte bu nedenle Kutsal Kitap bu kadar önemlidir. Üstünlük havasında olan ve “fakat biz Kutsal Kitap'ı okumuyoruz ki” diyen insanlar bilirim. Onlara sadece şunu söyleyebilirim: “O halde görebildiğim kadarıyla, sizlere hayatın anlamının ne olduğu hakkında ciddi bir düşünce gerçekten verilmemiştir.” Aptallık çok yaygın bir hastalıktır ve eğer çok acı verseydi bütün dünya bu acıların çılgınlıkları ile dopdolu olurdu.

Kutsal Kitap'ın cevabını bir tek cümleyle özetleyeceğim: Tanrı bizleri çocukları olalım diye yarattı. Baba olarak kendisini öğlunda görmekten hoşnut olur, bu nedenle Tanrı insanı –kendi benzeyişinde– yaratmıştır. Tanrı O'nun çocukları olmamızı ister, o çocuklar ki O'nunla konuşurlar O da onlarla konuşur; o çocuklar ki O'nu severler O da onları sever. Hiç dua eder misin? Çocuğunun kendisi ile yıllarca konuşmamış olması bir baba için dehşet verici bir şeydir. Ve bir insan dua etmezse, Göksel Baba'sıyla konuşmamış olur. Evet, Tanrı bizlerin O'nun çocukları olmamızdan hoşlanır; o çocuklar ki O'nunla konuşurlar, O'nu severler ve O da onları sever. Bu, var olmamızın anlamıdır. Ben kiliseden, doktrinden veya dinden bahsetmiyorum. Ben varolan Tanrı'dan bahsediyorum.

Tanrı seni evladı olman için yarattı. O'nun evladı mısın?

Bir adım daha gitmem gerekiyor. Bizler Tanrı'nın çocukları olmalıyız. Kutsal Kitap'ın en başında şöyle denir: “Tanrı insanı kendi benzeyişinde yaratmıştır.” Daha sonra büyük bir felaketten bahseder: İnsan tamamen özgür birey olarak yaratıldı.

Fakat insan Tanrı'nın karşısında olmayı seçer. Yasak meyveyi yemiştir. Bu onun Tanrıya şunu söyleme şeklidir: “Özgür olmak istiyorum. Sensiz devam edilebilirim.” Adem, Tanrı'nın varlığını

dan şüphe etmemiştir. O sadece O'nun yetkisi dışına çıkmak istemiştir, Tanrı'dan bağımsız olmak istemiştir.

Bir gün adamın biri beni sokakta durdurup şunu sordu: "Siz daima Tanrı hakkında konuşuyorsunuz, ancak ben Tanrı'yı göremiyorum. Bana O'nu nasıl bulacağımı söyleyin." Ona şu cevabı verdim: "Söyleyeceğim şeyi çok dikkatle dinle. Bir düşün ki beni zaman tüneliyle geçmişe gönderecek bir makine mevcut." Düşünün ki binlerce yıl geriye, insanlık tarihinin başlangıcına gittim ve bir akşam Tanrı'nın bahçesinde geziniyorum. (Muhtemelen ilk insanın günaha düşüş hikayesini biliyorsunuzdur.) Her neyse, orada ilk insan Adem'le karşılaşıyorum. "İyi akşamlar Adem" diyorum, "iyi akşamlar pastör" diye cevap veriyor. Daha sonra Cennet Bahçesi'ne nasıl geldiğimi açıklıyorum. Adem "düşünceli görünüyorsun" diyor. "Ne düşünüyorsunuz?" Cevap veriyorum, "şey, son zamanda bir insanın bana sorduğu Tanrı'yı nasıl bulabilirim sorusunu düşünüyorum." Adem kahkahayla gülüyor: "Gerçek sorun Tanrı'yı nasıl bulmak gerektiği değil. O burada. Dürüst ol. Seni gerçekten endişelendiren O'ndan nasıl kurtulacağındır. Ama ondan kurtulamazsın. İşte büyük sorun bu!"

Adem haklı olabilir mi? Tanrı burada. O'nu bulabiliriz. Ancak O'ndan kurtulamayız.

İnsanlığın son üç yüz yıllık evrimini düşündüğümde, Tanrı'dan kendimizi kurtarmak için her şeyi denediğimizi görebiliyorum. Fakat bunu başaramadık. Gerçekte hepimiz Tanrı'nın var olduğuna inanıyoruz, fakat sadece O'nu rahatsız etmek istemiyoruz. Bizler sadece diğerlerini taklit ediyoruz. Tanrı'nın sorusunu cevapsız bırakıyoruz. Tanrı'nın varlığını inkâr etmiyoruz, ama O'nunla rahatsız edilmek de istemiyoruz. Kendimizi O'nun düşmanları olarak tanıtmak istemiyoruz, ama dostu da değiliz.

Yaşamdaki en büyük sorun hâlâ çözümsüz olarak insanların karşısında durmaya devam ediyor. İsviçreli bir doktor bir kitabında, "eğer bir insan hayatının en önemli sorununu çözmezse

çok derin akli ve duygusal rahatsızlık hissedeceğini” iddia etmektedir. Şöyle devam eder: “Biz batılılar, Tanrı’nın yokluğunu hissediyoruz. Varlığını inkâr etmiyoruz, ancak O’nunla bir bağlantımızı da yok. O’nunla hiçbir şey yapmak istemiyoruz, işte Tanrı’nın yokluğunu hissetmemizin nedeni bu.” Onun görüşüne katılıyorum.

Hemen her yerde insanların “çağdaş insan Tanrı ile ilgilenmez” dediğini işitiyorum. Buna sadece bir tek yanıt verebilirim: “Çağdaş insanın durumu gerçekten çok ciddi, ben de çağdaş bir insanım ancak Tanrı ile ilgileniyorum. Bugünkü insanın kurtuluşunu hiç ciddiye almamasının çok dikkat çekici olduğunu düşündüğüm için eski kafalı olduğuma inanmıyorum.”

Çok daha basit bir açıklamayı tekrar kullanayım. Bir aşçı yamağı düşünün. Bir gün aşçıbaşının “bu çocuğun yemek pişirmekle hiç ilgisi yok” dediğini işitiyorum. Bunun üzerine soruyorum: “Peki neyle ilgisi var?” Cevap veriyor: “Pop müzik ve kızlar” diyor. Ben de ona “kendini onun yerine koyup bundan sonra onunla sadece pop müzik ve kızlarla ilgili olarak konuş.” Şef ısrarla, “hayır hayır” diyor, “eğer bu çocuk yemek pişirmekle ilgilenmezse bizden hiçbir şey öğrenemez. İstemediği bir işte mahkûm hayatı yaşar.”

İşaret etmek istediğim noktayı görebiliyor musunuz? Bizim görevimiz Tanrı’nın çocuğu olmak. Çağdaş insan O’nunla ilgilenmediği zaman insan olma doğasını kaybetmiş olur. Bu şartlar altında konu onu ilgilendirse bile onunla mümkün veya imkansız şeylerin her türlüşünü tartışmak yararsız olur. Ona tekrarlar şunun söylenmesi gerekir: “Sadece var olan Tanrı’nın bir evladı olduğun zaman gerçek bir insan olmaya başlayacaksın.”

3. Tanrı’nın Yanıtı

Şunu tekrar söylemek istiyorum, Bizler doğal olarak Tanrı’nın çocukları değiliz. Ama bizler Tanrı’nın çocukları olabilmek için bu dünyadayız. Bütün bunları ciddi olarak düşünün.

Şunu görmemiz gerekir: Biz Tanrı'nın evladı değiliz, biz Tanrı'yı sevmiyoruz, O'nun emirlerine karşı geliyoruz, O'nunla hiç ilgilenmiyoruz, çok zorda kalmadıkça O'na dua etmiyoruz. Dolayısıyla her şeyin üzerinde olan sorunun cevabını bilmek bizim için hayati önem taşır: Var olan Tanrı'nın çocuğu nasıl olunur?

Bazıları şunu söyleyecektir: “İyi olarak,” kimileri de, “Tanrı'ya inanarak.” Ancak bütün bunlar yeterli değil!

~ Sorumuza yanıt verilmemiştir.

Nasıl var olan Tanrı'nın çocuğu olunur?

Bu son derece önemli sorunun yanıtı sadece Tanrı'dan alınabilir. Bunun anlamı şudur; bunu bana Tanrı kendisi söylemelidir. Hiçbir insan –hatta bir pastör bile– bunu yapamaz. İşte İncil bu konuda çok açık bir cevap vermektedir: Sadece İsa aracılığıyla. Evet, Tanrı'nın bir çocuğu olmak için Tanrı'ya İsa aracılığı ile ulaşmalıyım.

Kutsal Kitap'ta kelime kelime çevrildiğinde “İsa bu dünyaya Tanrı'nın dünyasından geldi” anlamına gelen bir ayet vardır. Bugünlerde Kutsal Kitap'ın modasının geçmiş olduğunu ileri süren bir dünya görüşünü sık sık işitmekteyiz. Ne büyük bir hata! O bizlere Tanrı hakkında ve bizler hakkında hayati şeyler söylemektedir. O bizlere Tanrı'nın her yerde olduğunu söylemektedir. Toprağın derinliklerine saklansam bile Tanrı orada olacaktır. Kutsal Kitap, çağdaş lisanla çok boyutlu bir dünya görüşü dediğimiz şeyi muhafaza etmektedir. Uzunluk, yükseklik ve derinlik vardır. Ancak diğer boyutlar da mevcuttur. Ve Tanrı bir diğer boyuttadır. Elle dokunulabilecek kadar yakındır. Bizimle birlikte. Yoldan çıktığımızda bizi görür. Ancak bizi bu farklı boyutun dışına atan engeli yıkmamız mümkün değildir. Bunu sadece Tanrı yapabilir. Ve bize İsa aracılığıyla gelerek bu engeli yıkmıştır.

Yeni Antlaşma (İncil)'deki bir başka ayet edebi olarak çevrildiğinde İsa hakkında şunu söylemektedir: “O kendisinin olana

geldi ve gerçekten de dünya O'na aittir. Ancak; O'nun olan şey O'nu kabul etmedi." İşte İncil'in günümüze kadar olan bütün öyküsü elimizde bulunmaktadır, İsa gelir ve insan O'nun kapıdan girmesini reddeder. "O kendisinin olana geldi, kendisinin olan O'nu kabul etmedi." Bir insan açısından bu son noktadır ve Tanrı ile insan ilişkilerine son vermiş olması gerekir. Ancak ne kadar şaşırtıcıdır ki, öykü orada bitmez. Kendisini kabul edip adına iman edenlerin hepsine Tanrı'nın çocukları olma hakkını verdi. İsa'yı kabul ederek Tanrı'nın çocuğu oluruz. Hayatınızın kapısını O'na açtınız mı? "O kendisini kabul etmiş olan herkese Tanrı'nın evladı olma hakkını vermiştir."

Birinci Dünya Savaşı sırasında genç bir subaydım ve Tanrı'dan uzak yaşıyordum. İşte hayatımın bu özel döneminde kalbimi İsa'ya açarak girmesini sağladım. Bu deneyim benim varoluşumu tamamen değiştirdi. O zamandan beri en küçük bir pişmanlık duymadım. Dolayısıyla İsa'yı takip etmekle pek çok zorlu yollardan geçmek zorunda kaldım. Hapse girdim. Sayısız nedenlerle zor durumda kaldım. Ancak yüz tane hayatım olsaydı bile her doğru düşünme fırsatım olduğunda şu deyişe sıkı sıkıya sarılırdım: "O kendisini kabul etmiş olan herkese Tanrı'nın evladı olma hakkını vermiştir." Niçin? Çünkü Tanrı'nın evladı olduğum andan itibaren hayatım bir anlam kazanmaktadır. Kim olduğum hiç fark etmez. İster bir pastör olayım ister çöpçü, yönetici veya çilingir; ev kadını veya öğretmen, hayatım sadece Tanrı'nın bir evladı olduğum andan itibaren bir anlam kazanmaktadır.

Evet, İsa'nın hayatınıza girmesine izin vermek zorundasınız. Sadece o zaman gerçek amacına ulaşacaktır.

Bu ışık altında Yeni Antlaşma'daki karakterleri incelemek ilginçtir. Mecdelli Meryem'i ele alın. Hayatının kesinlikle hiçbir anlamı yoktu. Onun hakkında sadece geçmişi ima edilerek kendisini yedi kötü ruhun ele geçirdiği söylenir. (Ben şahsen çok daha fazla yedi ruhun ele geçirdiği kişiler tanırım.) Bu dehşet bir şey olmalı. Duygularla yönetilen bir yaşam, bir esir hayati.

Zavallı kadın böylesine duygusuz bir varoluşa yönelerek çok çekmiş olmalı. Ve bir gün İsa, Kurtarıcı, Tanrı'nın oğlu onun hayatına girdi ve kötü ruhları çıkarıp attı. O bunu yapabilir ve yaptı da! O saatten itibaren Mecdelli Meryem İsa'ya ait oldu. Sonunda yaşamı amacına kavuştu. Ancak bir gün, Mecdelli Meryem'in İsa'nın çarmıha gerilişini ve ölümünü gördüğü gün geldi. O gün ani bir korkuya kapıldı. Öyle bir korkuydu ki, geçmişteki yaşamına geri dönebilirdi. Çarmıha gerilmenin üçüncü günü sabahında İsa'nın taş bir mezara gömüldüğü bahçede diz çökmüş ağlıyordu. Mezara gitmiş ve boş olduğunu görmüştü. Taş bir kenara yuvarlanmıştı ve İsa'nın vücudundan eser bile yoktu. Ağlıyor olmasının nedeni buydu.

Onu çok iyi anlayabiliyorum. Çünkü İsa'yı kaybetmiş olsaydım bu beni anlamsız bir varoluşun derinliklerine sürüklerdi. Evet onu anlayabiliyorum. “Rabbim gitti, artık hayatımın hiçbir anlamı yok.”

Ancak aniden arkadan gelen bir ses duydu: “Meryem!” Geri döndü ve hemen önünde dirilmiş İsa'yı gördü. Yanaklarından dökülen acı gözyaşları sevinç gözyaşlarına dönüştü. Ve ruhunun derinliklerinden bir çığlık koptu: “Rabbim!”

Bu kadının öyküsü hayatın anlamının ne olduğu sorusuna cevap bulmak için büyük felsefe teorilerine ihtiyacımız olmadığını bir teyididir. En az eğitilmiş insan bile, bir nedenle hayatının bir anlamı olmadığını anlayabilir. Ve o da merak eder, “hayatımın amacı nedir?” Bu soruya cevap ister mi? Bütün yapması gereken İsa'yı kabul etmektir. Sonra, o kadın gibi o da Tanrı'nın bir evladı olur. Ve onun hayatı Meryem'inki gibi Tanrı'nın planı olan derin heyecan verici bir plan ışığında devam eder.

Dostum, seni de hemen Mesih İsa'yı kabul etmeye çağırıyorum. O seni bekliyor. O'nunla konuş. Senin çok yakınında. Bütün söylemen gereken “Rab İsa hayatımın bir anlamı yok. Bana gel.”

İsa'yı kabul ettiğinde hayatında gerçek bir devrim başlar. O çarmıhtaki ölümünü benimle paylaşır. Eski adam öldü her şey yeni oldu. Gerçekten de yeni bir hayata kavuşmuş biri olarak O'nunla birlikte dirilirim. O bana Kutsal Ruh'unu verir ve ben Tanrı'nın bir çocuğu olarak değişmeye başlarım. İsa'yı kabul ettiğinde bütün bunları yaşayarak bileceksin.

Evet, şu gerçektir: İsa'yı kabul eden insan tamamen yeni bir hayata başlar. Tanrı'nın bir çocuğu olmak sadece düşünme şeklinin değişmesi değil yaşama şeklinin tamamının değişmesi anlamına gelir.

Geçen yüzyılda Almanya'nın Westfalya Eyaleti'nde Rahlenbeck adında bir ayakkabıcı yaşardı. İsa'ya uyma hırsı nedeniyle halk ona 'müjdecî pastör' lakabıyla hitap ederdi. O büyük ruhsal esinli bir adamdı, Tanrı'nın kutsadığı bir adamdı. Bir gün genç bir pastör onu ziyarete geldi, Rahlenbeck ona "pastör" dedi "sizin teoloji (ilahiyat) okumuş olmanız kurtarılışınızı garanti etmiyor. İsa'yı kabul etmeniz gerekir." Pastör şu cevabı verdi: "İsa bende var, resmi odanın duvarında asılı." İhtiyar Rahlenbeck şunu söyledi: "İsa odanın duvarında çok hareketsiz ve sessiz. Ancak O'nun hayatına girmesini sağlarsan yeterince gürültü patırtı çıkar!"

Umarım hayatın canlılık kazanır. Umarım geçmişine bir sünger çekip, Kutsal Baba'ya seni evladı yapması için, hayatına anlam vermesi için ve bundan sonra onun sözü, düşüncesi ve bilgeliği ile seni onurlandırması için dua edersin.

Bahsettiğim şeyin dini bir vaaz veya bir pastörün şahsi görüşü olmayıp bir hayat ve ölüm, bir sonsuz yaşam ve sonsuz lanet sorunu olduğunu anladınız mı?

Rab İsa der ki: "İşte kapıda durmuş, kapıyı çalıyorum. Biri sesimi işitir ve kapıyı açarsa, onun yanına gireceğim." Bunu bize de söylüyor: "Yaşamının kapısında duruyorum. Kapıyı aç! Hayatına anlam vereceğim."

Bir gün yaşlı bir madenci bana geldi ve dedi ki: “Pastör, sizinle konuşmam gerekiyor.” Yaşı yetmişin üzerindeydi. “Ben on yedi yaşındayken bir müjdeleme toplantısına katılmışım. Orada İsa’nın kapıyı çaldığını hissettim. Fakat düşündüm ki ‘eğer bütün bunları ciddiye alır da İsa’yı kabul edersem arkadaşlarım benimle dalga geçerler! Hayır bunu yapamam’ dedim ve dışarı çıktım. Hayatım bir fırtına gibi çabuk gelip geçti.” Sonra şöyle tamamladı: “Şu anda hayatımın sonlarındayım. İhtiyarım ve hayatımın yanlış olduğunu görüyorum. O zaman İsa’yı kabul etmemem hataydı, çünkü o çok özel fırsatı kaçırdım.”

Yaşayacak sadece bir tek hayatımız var. “Hayatın anlamı nedir?” Haklı olarak bu sorumuz çok önem taşımaktadır. Tanrı buna net ve açık bir yanıt vermiştir. Bu yanıt çarmıha gerilmiş ve göğe çıkmış olan İsa’dadır.

İsa şimdi kapının önünde durmuş kapıyı çalıyor. Hayatını O’na aç. Asla pişman olmayacaksın.

ZAMANIM YOK!

“Gelip pastör Busch’un konuşmasını dinlemelisin.” Böyle bir davet sık sık şöyle yanıtlanır: “Üzgünüm, zamanım yok!”

Bir keresinde bir süre için kaplıcalarda kalmak zorunda kaldım. Yaşlı bir bey yemek saatlerinde karşımda otururdu. Birlikte çok iyi geçinirdik. Bu yaşlı adamın yemeğini nasıl iştahla yediğini veya güneşte huzur içinde uyukladığını gördüğümde, “işte hayattan zevk alan birisi” diye düşünürdüm.

Şimdi siz diyebilirsiniz ki “bunun neresi yanlış?” Evet, şöyle: Benim için Tanrı yaşamdaki en büyük gerçektir. O’nun tamamlanmış olduğu büyük kurtuluşu anladığımda hayatım tamamen değişmişti. “Çünkü Tanrı dünyayı o kadar sevdi ki, biricik oğlunu verdi. Öyle ki O’na iman edenlerin hiçbiri mahvolmasın, hepsi sonsuz yaşama kavuşsun.” Birinin bu kurtuluşu günden güne ihmal etmesini seyretmek çok üzücüdür. Yaşlı dostumdaki durum açıkça böyleydi. Yüce Tanrı’nın huzuruna çıkma sırası geldiğinde ne hissedeceğini merak ederdim.

Bir gün akşam yemeğinde ona benim yazmış olduğum küçük bir kitapçığı verdim ve dedim ki: “Bu küçük kitabı okumanı rica ediyorum. Bu bazı insanların Tanrı deneyimleri hakkında bir derlemedir. Sana üzerinde düşünebileceğin bazı şeyler verecektir.” Tepkisi ne oldu biliyor musunuz? Bana sıcak bir şekilde teşekkür ettikten sonra dedi ki, “burada nekahet dönemindeyim. Ancak belki eve döndüğümde kitabınızı okumak için vakit ayırabilirim.” Ve kitabı kenara koydu.

Bu adamın eve döndüğünde kaplıcalarda olduğundan daha fazla bol zamanı olmayacağını bildiğimden çok üzülmüştüm. Olayın gerçeği şuydu: O sadece Tanrı için zaman ayırmak istemiyordu.

1. Enteresan Bir Durum

Niçin asla zamanımız olmaz? Her şeyden önce beni her zaman şaşkırtan ve şimdiye kadar bana hiç kimsenin açıklayamadığı enteresan bir duruma dikkatinizi çekmek istiyorum.

Yüz yıl önce Stuttgart'ta yaşayan bir tüccarın Essen'de yapılacak bir işi çıksaydı, at arabasıyla oraya gitmesi beş gün ve geri dönmesi beş gün sürerdi. Bu da on günlük bir yolculuk demekti ve diyelim ki iki gün de işlerini bitirmesi için gerekliydi. Dolayısıyla küçük bir iş için yaklaşık iki hafta gerekliydi. Bu günlerde iş adamları bir telefon konuşması yaparak on iki gün tasarruf eder. Ve şunu düşünüyorum ki tanıdığım pek çok iş adamından hiç birisinin boşa ayıracak on iki günü yoktur! Bunların hepsi bana daha çok "zamanım yok" der. Bu nasıl olur?

Ben çocukken büyük ebeveynlerimi ziyarete giderdim. Schwaebische Alb'da oturuyorlardı. O günlerde Elberfeld'ten Urach'a trenle gitmek gerçekten uzun bir yolculuktu. Bugün Trans-Avrupa Ekspres ile aynı yolculuk beş saat sürüyor.

Günümüz insanının mutlaka çok daha fazla boş zamanı olması gerekir. Eskiden haftada altmış veya daha fazla saat çalışılırdı. Bugün kırk saatlik (ve bazen daha az) bir çalışma haftasına sahibiz. Yine de hiç kimsenin zamanı yok. Bu nasıl olur?

Günümüzde hayatı kolaylaştırmak için her şey yapılıyor. Anem her gün İncil'den dört bölüm okurdu ve her gün ailesi için dua edecek zamanı da olurdu. O günlerde çamaşır makineleri ve elektrikli aletler de yoktu. Sekiz çocuğa bakmak zorundaydı. Elbiseler asılarak kurutulurdu. Ayrıca çocukların çoraplarını da onarırdı. Ve yine de her gün İncil'den dört bölüm okuyacak vakti vardı.

Sizin bunu yapacak zamanınız var mı? Muhtemelen yoktur. Bu nasıl olur?

Bugün zamandan tasarruf etmemize yardımcı olmak için çok büyük çabalar harcanmaktadır ve yine de hiç kimsenin ayıracak zamanı yoktur! Bunu izah edebilir misiniz? Bu sorun üzerinde defalarca düşündüm, ancak işin içinden çıkamadım!

Sadece bir açıklama biliyorum, insanlar bunu duymak istemezler, ancak başka bir şey akıl edemiyorum; arka planda birinin olduğu ve bizi dürttüğüdür. Bu birisi durumları hiç zamanımız olmayacak şekilde düzenlemektedir. Bu birisi sirkteki aslan terbiyecisi gibi bizi devamlı hareket halinde tutmak için kamçısını şaklatmayı hiç kesmiyor.

İncil tam anlamıyla ayınsını söyler. Evet, söz konusu birisi var ve o Şeytan'dır. Şimdi kendimize bu soruyu soruyoruz: Şeytan var mı? Ve ben de size cevap veriyorum: Evet, Şeytan var, karanlığın hükümrانlığı var.

Geçenlerde bir adam bana Hristiyanlıktan vazgeçtiğini söyledi. Ona dedim ki, "büyük bir hata yapıyorsun. Şeytan seni kontrol ediyor. Seni mahvediyor!" Bunun üzerine gülerek cevap verdi: "Fakat Şeytan diye bir şey yok ki."

İncil der ki, "Şeytan İsa'yı yükseklerle çıkararak bir anda O'na dünyanın bütün ülkelerini gösterdi. O'na, 'Bütün bunların yönetimini ve zenginliğini sana vereceğim' dedi. Bunlar bana teslim edildi, ben de dilediğim kişiye veririm. Bana taparsan hepsi senin olacak." İncil'in bu ayeti beni derinden etkiler. Rab İsa Şeytan'a karşı gelmedi. Onun bu dünyaya hakim olmasına izin verdi.

Size şunu söylemek istiyorum: Karanlığın gücüne inanmayanlar kör ve topal gibidirler. Dünyayı başka nasıl açıklayabilirsiniz?

Örneğin bağımlı olan çok sayıda erkek ve kadınları düşünüyorum. Bir gece yarısı kapım çalındı. Kapıda duran yerel bir fabrikanın yöneticisiydi. Çok fazla içtiği belliydi ancak akli yerin-

deydi. “Lütfen bana yardım et. İçmem gerekiyor. Başka türlü yapamıyorum. Babam alkolikti, bu bana ondan geçti. İçmeye mecburum!”

Kaç insanın kalplerinin derinliklerinde ‘Mecburum’ diye feryat ettiklerini düşünebiliyor musunuz? Onlara kim emir veriyor? Bugün yeryüzünde bulunan bütün sefaletleri biraz daha yakından izleyin ve göreceksiniz ki İncil’in söylediği bir gerçektir. Karanlığın güçleri vardır!

Günümüzdeki cinsel bozukluğu bir an düşünün. Tatlı bir ailesi ve sevgili bir eşi olan bir adam tanırım. Bir gün, kadın çalışanlarından birinin tuzağına düştü. Onu ziyarete gittim. Ona “dostum” dedim, “kendini ve ailenin hayatını mahvediyorsun ve çocuklarının saygısını kaybediyorsun.” Bu sanayi yöneticisini halen karşımda otururken görüyorum, diyor ki “Pastör, bu kızıdan vazgeçemem. Gerçekten yapamam.” Bu gibi durumlarda karanlığın güçlerinin kışkacını hissedemez miyiz?

Çok iyi tanınan İngiliz yazar Somerset Maugham önemli bir kitap yazdı: *İnsan Bağlanması*. İnsanlar birbirlerine nasıl tabi olurlar? Siz daha yaşlı insanlar Hitler’e nasıl tabi olduğunuzu hatırlarsınız. “İki kere ikinin yirmi olduğuna inandım. Buna inandım çünkü Führer öyle söyledi.” Böyle bir durumda karanlığın güçlerinin ve Şeytan’ın varlığını inkâr edemezsiniz.

Büyük Alman şair Goethe *Faust* adlı müthiş dramı yazmıştır. Hepiniz okumuş insanlar olduğunuzdan bu kitabı bildiğinizi öngörüyorum. Genç bir kız, Gretchen bu oyundaki başta gelen karakterlerden birisidir. O çok temiz bir genç kızdı ve kandırıldı. Onurunu kurtarmak isteyen erkek kardeşi kız kardeşini kandıranlarla bir kavgaya girişti ve orada öldürüldü. Gretchen annesine içmesi için uyuşturucu verdi. Böylece daha sonra sevgilisi onunla birleşebilirdi. Ancak uyuşturucu ölüme neden oldu. Ve beklediği çocuk doğduğu zaman Gretchen onu öldürdü. (Günümüzdeki kadınlar da kürtaj yaparak aynısını yapıyorlar. Bunlar çok ciddi şekilde suçludurlar.)

Oyunun sonunda genç kız, erkek kardeşinin, annesinin ve çocuğunun ölümünden sorumludur. Goethe, Faust'ta Şeytan'ın bütün olayları teşvik ettiğini açığa çıkarmıştır.

Büyük bir şehirde çalışan bir pastör olarak, bu gibi sorunlarla devamlı olarak karşılaşıyorum. Birisi bana “Şeytan yoktur” dediğinde sormadan edemiyorum “sen hangi köyden geliyorsun?” ve şüphesiz biliyorum ki, Şeytan orada bile kesinlikle faaliyet gösteriyor.

Maalesef gerçek Hristiyanlar için sıra kendi hatalarını görmeye geldiğinde ne kadar kör olduklarını gözlemliyorum. İşte burada Şeytan'ın varlığının etkisi ortaya çıkıyor. Örneğin; dindar bir kadını çok bencil biriydi. Gelinini çıldırtıncaya kadar zorlardı. Ancak verdiği zararın hiçbir şekilde farkında değildi. Dindar bir kadın! Siz dindar insanlar, Tanrı'dan sizi karanlığın güçlerinden kurtarmasını istemeyi asla unutmayın. Bakın: Şeytan'ın ve karanlığın güçlerinin bulunduğu gerçeğini kabul etmemişsek dünyanın bugünkü durumunu anlamak tamamen imkansız olur. Karanlığın güçleri çok net bir hedefe çalışır. Bizi koştururlar ve bu nedenle asla zamanımız olmaz. Şeytan, zaman ayırmayı düşünmemizi engellemek için düşünebileceğimiz her türlü aracı kullanır. Bütün bunları, karanlığın gücünden bir kurtuluş olduğunu düşünmek için zaman ayırmamız için yapar. Ve şimdi ikinci olarak bu kurtuluştan bahsetmek istiyorum:

2. Harika Bir Gerçek

Evet, kurtuluşumuz için bir yol vardır.

Almanya'da karnaval eğlenceleri sırasında bir komedyen daima bir gösteri yapar. Günün bitiminde odasına çekilip makyajını temizledikten sonra yapmış olduğu şakaları hakkında ne düşündüğünü sıkça merak ederim. Eğer kendine karşı dürüst ise, büyük bir ihtimalle, “aptalca şeyler söyleyerek, halkın kafasını bulandıran kötü şakalar yaparak hayatımı kazanıyorum” şek-

linde düşünecektir. Böyle bir durumda insanın kendisinden utanması gerekir.

Ne mutlu bana ki sizlere büyük ve harika bir gerçeği söyleyebiliyorum. Karanlığın güçlerinin kışkacından kurtulmak isteyenler için bir kurtuluş şansı vardır.

Elçi Pavlus, Hristiyanlığı şu sözlerle tanımlar: “O bizi karanlığın hükümranlığından kurtarıp sevgili oğlunun egemenliğine aktardı. O’nda kurtuluşa, günahlarımızın bağışına sahibiz.” Hristiyanlık ilk bakışta vaftiz olmak, vaftiz dersi almak ve bağışta bulunmak anlamına gelmez. Hayır, Hristiyanlık bütün hayatı değişen, karanlığın güçlerinin kışkacından çekilip alınmış ve yeni bir efendinin liderliğinde tamamen yeni bir hayata başlayan insanları ifade eder.

Bu konuyu açıklamak için, Berlin’de müjdeciler olarak çalışan birisinin anlattığı bir öyküyü anlatayım. Bu kişi bir süre bir alkoliğe yardım etmeye çalışıyordu. Böyle bir bağımlılığa yakalanmak çok kötü. Bir gün bu müjdeciler, alkolik olan adamın aşırı sarhoş durumdayken evindeki eşyaları kırıp karısını dövdüğünü öğrenir. Bundan dolayı onu ziyarete gider. Saat öğleden sonra beştir. Zavallı adamı mutfakta oturmuş kahve içerken bulur. Beş yaşındaki küçük oğlu yanında oturmaktadır. Müjdeciler sarhoşu kibarca selamlar. Ve sorar “her şey tekrar kötüye mi gidiyor?” Alkol bağımlısı adam dişlerini gıcırdatarak ayağa fırlar. Hiçbir şey söylemeden yan odaya geçer ve elinde bir çamaşır ipiyle gelir. Yine hiçbir laf etmeden küçük oğlunu sandalyeye bağlamaya başlar. Müjdeciler “ne yapıyor şimdi bu? Yoksa hala sarhoş mu?” diye düşünür. Hiç müdahale etmeden onu seyreder. Oğlunu bağlayınca çocuğa bağırir: “Ayağa kalk!”

Küçük çocuk ağlayarak, “kalkamıyorum, yapamıyorum” der. Ve sarhoş, müjdecilere dönerek yüzünde acı bir ifadeyle şunu söyler: “Duydun işte: ‘yapamıyorum’ Benim için de aynı, ben de yapamıyorum.”

Müjdecı bunu duyunca elini cebine sokar ve bir çakı çıkarır ve sonra çamaşır ipini keser. Çocuğa sakince “ayağa kalk” der ve çocuk ayağa kalkar. Müjdecı sarhoşa dönerek “işte bak” der. Tabii diye cevap verir diğeri, “sen ipi kestın.” Müjdecı, “bizi bağlayan bütün günahları kesmeye birisi geldi: İsa” diye cevaplar.

Bu koca dünyadaki binlerce, ama binlerce kişi buna tanıklık edebilir. Karanlığın güçlerinden kurtulabilmemiz ne mükemmel bir gerçek!

Üçüncü olarak şunu söylemek istiyorum:

3. Konunun Özü

Sizlerle İsa hakkında konuşmanın zamanı geldi. Ve On’dan bahsederken konunun özüne geliyorum.

Bir keresinde New York’ta bir zenci kulübüne davet edildiğimi hatırlarım. Amerika’da ırkçılıkla ilgili yaşanan gerginlikleri hepimiz hatırlarsınız. Kulübün lobisinde bir kaide üzerine yerleştirilmiş bir heykel bulunuyordu. Bir zenci heykeli değildi. Zencilerin bu çok özel yerde bir beyaz adam heykeli dikmiş olmaları beni şaşırttı. Dolayısıyla oradaki bir zenciye sordum. “Dostum” dedim “bu adam kim?” Sonra asla unutamayacağım bir olay gerçekleşti. Adam heykelin önünde öylece durdu ve gururla ifade etti: “Bu adam Abraham Lincoln, benim kurtarıcımdır!” Ve nasıl olduğunu hatırladım, yıllara mal olan iç savaş sırasında Başkan Lincoln kölelere ve zencilere özgürlük vermişti.

Konuştuğum kişi o zamanlar doğmamıştı bile; şu anda ise Abraham Lincoln tarafından kanlı savaş alanlarında onun için verilmiş olan haklar nedeniyle özgürdü.

Merdivenlerden çıktığımda, onun hala heykelin önünde dikilip, “Abraham Lincoln, benim kurtarıcımdır!” diye nırıldandığını gö-

rebiliyordum. Aynı şekilde ben de İsa'nın çarmıhı önünde dikilip "İsa benim kurtarıcım!" demek istiyorum.

Kutsal Kitap'ta oldukça enteresan bir cümle vardır: "Çünkü yaşam veren Ruh'un yasası, Mesih İsa sayesinde beni günahın ve ölümün yasasından özgür kıldı." Doğanın kanunları vardır. Bir mendili alıp da bıraktığım zaman çekim kanunu nedeniyle ister istemez düşecektir. Bunu hiç kimse değiştiremez. Fakat eğer, mendili yakalarsam düşmez. Bu demektir ki eğer daha büyük bir güç müdahale ederse, çekim kanunu aşılır. Doğal olarak bizler günah ve ölüm kanununa tabi oluruz. Hepimiz düşüyoruz, hepimiz baştan aşağı sonsuz lânete doğru ilerlediğimiz farkındayız.

Şimdi her şey daha büyük bir gücün devreye girerek bizim düşüşümüzü durdurması gerekir. Ancak o zaman düşmekten kurtuluruz. Tanrı bize bu büyük gücü İsa'yla verdi. O İsa'yı bizim kurtuluşumuz ve özgürlüğümüz için verdi. Anlıyor musunuz, İsa Şeytan'ın elindeki son yetkiyi aldı. İsa'nın bize verdiği Kutsal Ruh'un gücüyle yeni bir yaşama kurtarılmış olarak adım atabiliriz.

Dünyanın İsa'dan vazgeçemeyeceği tuhaf değil mi? Neden biliyor musunuz? Bir keresinde biri bana dedi ki, "İsa bu dünyada yabancı bir varlık gibi." Evet, bu kesinlikle doğru! O cennetten gelen yabancı bir varlık!

Kim bu İsa?

Bunun üzerinde biraz durmalıyım çünkü her şey İsa'yı tanımanıza bağlı. Okuduğunuz her yayında İsa hakkında yanlış beyan edilen bilgilerden etkilenmeyin. O'nu henüz tanımayan insanların seni yanlış yola sürüklemesine izin verme. Bize İsa hakkındaki gerçekleri sadece İncil verebilir. Büyük reformcu Martin Luther Kutsal Kitap'tan İsa'yı şöyle tanımlamıştır: Gerçek Tanrı baba tarafından sonsuzlukta doğmuş ve bakire Meryem'den beden alarak doğmuş gerçek insan. Tanrı ve insan! Gök ve yer onda birleşiyor! İsa, gerçek bir insan.

O, Lazar'ın mezarı başında ağlayabiliyordu. Elçilerine şunu söylerken de gülebiliyordu: "Gökteki kuşlara bakın, onlar arpa ekmiyor, biçmiyor ve saklamıyor ancak göklerdeki Babanız yine de onları besliyor." Evet, İsa'nın güldüğünü de duyabiliyorum: "Bu küçük sevimli sığırcıklar! Hiçbir şeyi dert etmiyorlar, kursaklarındakini yiyip iri ve tombul oluyorlar." İsa olağanüstü bir insandı!

Kutsal Kitap, İsa'nın bir gün bir vaazdan sonra beş bin adamı – kadınlar ve çocuklar hariç– doyurduğunu anlatıyor. Ne büyük bir kalabalık! İsa'nın mikrofonu da yoktu, her halde olağanüstü bir sesi vardı.

İsa gerçekten müthiş bir kişiydi!

Şimdi İncil'in içinde yer alan en etkileyici olaylardan birine gelelim. Pontius Pilatus, İsa'nın son döneminde yönetimde olan Romalı Vali, İsa'yı tutuklattı. Başına dikenli bir taç geçirmişlerdi, yüzü kan içindeydi, sırtı yaralıydı ve kanıyordu, yüzü tükürük doluydu. Bir insan harabesi gibiydi. İsa bu şekildeyken dışarı çıktı.

Pilatus bir an İsa'ya baktı. Daha sonra kalabalığa dönüp parmağıyla İsa'yı göstererek güçlü bir sesle "işte, bir insan" dedi. Pilatus şunu söylemek istemişti: Bu iki ayaklı yaratıklardan çok gördüm, fakat onlar aç kurtlar, kana susamış kaplanlar, kurnaz tilkiler, gösterişli tavus kuşları, maymunlardı. Fakat İsa, o bir insandır. Tıpkı bizim olmamız gerektiği gibi! Bana geçenlerde biri: 'İsa bir insandı ama bizim gibi değil, bizim olmamız gerektiği gibi' dedi. Biri size 'İsa bizim gibi bir insandı' derse ona bir sorun, 'Sen İsa gibi misin?'

İsa Mesih gerçek Tanrı ve sonsuzlukta babadan doğmuştur.

Şimdi size bu konudan tam anlamıyla bahsetmek istiyorum.

Bunu açıklamak için Celile gölünde olan bir olayı aktarayım. İsa'nın öğrencileri beklenmedik bir anda teknelerinde fırtınaya yakalandılar. Birkaç dakika içerisinde gemi su almaya başladı.

Daha sonra direk kırıldı. İçlerinden bazıları birbirlerine cesaret vermek için “bu bir balıkçıyı korkutacak bir şey değil” dediler (aralarında deneyimli birkaç balıkçı bulunmaktaydı), ancak en sonunda korku hepsine hakim oldu. Hatta paniğe kapılmışlardı. Ve çılglık atmaya başladılar “İsa nerede? Tabi, bir kenarda uyuyor!” Ve koşarak –arkalarından gelen suyla birlikte– İsa’yı uyandırmak için sarsmaya başladılar, “Efendimiz, batıyoruz!” diye haykırdılar.

İsa’nın güverteye, tam fırtınanın kalbine yürüdüğünü görebiliyorum. Bizler İsa’yı hep güvenli kiliselerimizde kilitli tutmak istiyoruz. Ancak burada doğrudan fırtınanın kalbine doğru yürüdü! Sanki fırtına onu alıp götürecekti gibiydi! Fakat o elini kaldırdı ve gur bir sesle kızgın gölü azarladı. Deniz anında sakinleşti ve bulutlar dağıldı. Ve güneş yeniden parlamaya başladı. Korkudan şaşkına dönmüş öğrenciler kendilerini onun dizlerinin dibine atarak, “kim bu adam? Hiçbimize benzemiyor!” diye haykırdılar.

Sonunda sorularının cevabını buldular: O, insan olan Tanrı’dır. Öğrenciler, bunu ancak İsa’nın mezardan sağ çıktığı Paskalya sabahından sonra tam olarak anlayabildiler.

Ben sizlere masal anlatmıyorum. Eğer var olan Tanrı’nın İsa’nın, göğe çıkmış olanın vasfında bizlere gelmiş olduğundan kesinlikle emin olmasaydım bunları açıklamaya hiçbir şekilde cesaret edemezdim.

Ancak beni en çok etkileyen İsa’nın çarmıhtaki asılı görüntüsüdür. O, orada tam anlamıyla “Tanrı ve İnsan” idi. O’nu size şöyle tarif etmek istiyorum: O taçlandırılmış, ama alay tacıyla. Güçlü olan elleri çivililerle delindi. Ve bu kadar çok acıdan sonra ilahiye yazanın en dokunaklı şekilde belirttiği gibi başı düştü ve öldü:

*Yaralandıktan sonra kurban edilmiş
Acı ve azapla aşağı doğru sarkmış lider*

*Taç denilen dikenli teller başını nasıl da sarmış
Bu kadar şiddet ve işkenceden sonra
Yüzün ne kadar solmuş
Bir sabah kadar parlak yüzünde
Bu nasıl bir ifade*

*Kurban edilmiş lider, bu ne zafer,
Bu ne mutluluk şu ana kadar senin olan,
Bağlanmış ve kan içinde olsan bile
Seni bana çağırıyorum
Senin acıların ve çektiklerin
Hep günahkârların kazancı için
Kuralları bozmak benim, sadece benim
Acılı ölüm ise senin.*

O'na, İsa'ya bak! Önünde dur ve sor: "Niçin orada asılı duruyor?" Bu soruyu, cevabını bulana dek kendine sormaya devam et.

İşte cevap bu: Çarmıhta kurban edilmesiyle, İsa bizleri karanlığın güçlerinden kurtardı. Bizleri Şeytan'ın kışkacından çıkardı. Çarmıhtaki İsa'ya güvenerek kendini tanıtmakla, orada çarmıhta karanlığın güçlerinden kurtarıldığın ve Tanrı'nın bir evladı, kurtarılmış bir insan olduğun gerçeğini anlayabilir ve emin olabilirsin. Artık Şeytan'ın sizi rahatsız etmesine gerek kalmadı, gücü bitti. Bu çarmıh ile Şeytan'ın kışkacının uzaklaştığına, zaferin İsa'nın olduğuna ve seni ebediyen kurtaran Tanrı'nın bir evladı yaptığına güvenebilirsin.

Günümüzün bütün saçma teorilerini unut. Gerçeklerle yüzleşmelisin. Karanlığın güçlerinden kurtulabiliriz ve Tanrı'nın özgür evlatları olabiliriz. Buna ulaşılabilmesi için Tanrı kendisi gerekli bütün şartları yerine getirdi. Tanrı bizim kurtuluşumuz için İsa'yı verdi. İsa bizim için çarmıha gerildi ve tekrar dirildi.

Bizler Tanrı hakkında konuşmaya başlayınca insanların genellikle rahatsız olduğunu biliyorum. Bu nedendir?

Çünkü biz hepimiz Kutsal Kitap'ın öyküsündeki kaybolan oğulla aynı konumdayız. O evini terk etti ve evinden uzakta çok mutsuz oldu. Eve, ailesine dönmeyi istiyordu, ancak korkuyor ve cesaret edemiyordu. Neden? Çünkü babasıyla arasında birçok şeyler yaşanmıştı. Bu birçok insanda olduğu gibidir. Tanrı ile karşılaşmaya cesaret edemezler. Şöyle düşünürler: "Tanrı ile benim aramda çok şeyler oldu. Artık ortak hiçbir yanımız kalmadı." Kesinlikle haklılar. Aslında, onlar karanlığın güçlerinin yönetimindedir ve bu onların Tanrı ile bir araya gelmelerini engellemektedir.

Fakat, İsa bizleri karanlığın güçlerinden kurtarmak ve bizleri Tanrı'nın evlatları yapmak için geldiyse, neden O'nun bizleri Tanrı'dan ayıran engelleri de süpürüp atabileceğini düşünmüyorsunuz? İsa'nın çarmıhta öldüğünde yaptığı şey tam anlamıyla buydu. O'nda günahlardan arındırılmayı bulabiliriz. Evet, bu bir gerçek, çarmıha gerilmiş kurtarıcı bütün günahlarımızı affetmektedir.

Pavlus, "O bizi karanlığın hükümrانlığından kurtarıp sevgili oğlunun egemenliğine aktardı. O'nda kurtuluşa, günahlarımızın bağışına sahibiz" diye yazarken bu büyük gerçeği anlıyordu.

Bizler doğanın gereği Şeytan'ın oyuncaklarıyız. Ancak İsa, Tanrı'nın oğlu, günahlarımızı bağışlayarak, bize kurtuluşumuzu armağan etti. Bu yüzden sevgili arkadaşlar Tanrı bizim kurtulmamız için belli bir zaman tanıdı ki İsa'nın kurtarışını kabul edelim.

4. Zamanı Olmayan Biri

İncil'de zamanı olmayan bir adama rastlıyoruz. O etkin bir insandı, Romalı bir vali. Adı Feliks idi. Çok güzel bir ismi var, Feliks mutlu olmak anlamına gelir. Adı Drusilla olan bir karısı ve esiri olan Pavlus adında bir mahkûm vardı.

Bir gün boş zamanı olduğunda karısına “Gel, gidip şu Pavlus’u biraz sorgulayalım” dedi. Böylece büyük bir şaşaa ve merasimle mahkeme salonuna girip oturdular. Sollarında ve sağlarında nöbet tutan Romalı askerler duruyordu. Mahkûm içeri getirildi ve vali savunmasını yapabileceğini işaret etti. Böylece Pavlus güçlü konuşmalarından birini yapmaya başladı. Konuşmaya devam ettikçe sesinin tonu daha ciddi bir hal almaya başladı, ve Kutsal Tanrı’nın varlığı salonda hissedilebiliyordu. Pavlus, bir yargıcın işlevlerini belirlemesi gereken adaletten bahsetti. Bu Feliks’in kalbine işledi. Sürekli rüşvet aldığını düşünmeden edemedi. Daha sonra Pavlus temizlikten söz etti. Sandalyeden neredeyse düşecek hale gelme sırası Drusila’nındı. “Yani” diye düşündü, “işte zamanların açıkça gerisinde bulunan birisi.” Pavlus “Tanrı bizlerin doğru ve kontrollü olmamızı ister” dediğinde hem Feliks hem de Drusila mahcup oldular.

Pavlus daha sonra Tanrı’nın yargısından ve onu takip edebilecek olan sonsuz yıkımdan söz etmeye başladı. Korkmuş olan Feliks sandalyesinden ayağa fırladı ve Pavlus’a, “Dur! Şimdilik bu kadar yeter! Söylediklerin ilginç ve muhtemelen önemli. Onu uygun bulduğumda seni haberdar edeceğim. Şimdi gidebilirsin. Seni dinleyecek daha fazla vaktim yok” dedi ve Feliks Pavlus’u tekrar hücrelerine gönderdi.

Ve bir daha asla zamanı olmadı...

Korkarım ki, eğer Tanrı’nın bizimle adalet, temizlik ve gelecek yargılama hakkında konuşması için zaman ayırmazsak Feliks için olanlar bizim için de aynı olacaktır. Tanrı gerçeği ile karşılaştığımızda rahatımız kaçmaktadır, doğru değil mi? O zaman ne yapıyoruz? Sinemaya kaçıyoruz veya televizyonu açıyoruz. Diğer bir deyişle huzurumuzu kaçırmayacak daha sevimli bir atmosferi tercih ediyoruz ve her şeyi olduğu gibi bırakıyoruz. Birinin hayatı boyunca her şeyi olduğu gibi bıraktığını söylemek zorunda kalması kötü bir şey değil mi? Tanrı’nın oğlu geldi ve bize dedi ki “Bak, her şeyi yeniliyorum! Geçmişini affediyorum. Ölümümle seni kurtarıyorum ve Tanrı’nın krallığına gir-

meni sağlıyorum. Sizlere Kutsal Ruh'un armağanını veriyorum ve böylece yeni insanlar olabiliyorsunuz." Bunun üzerine biz ne diyoruz? "Haklısınız" diyoruz ve hayatımızda hiçbir değişiklik yapmıyoruz.

Evet dostlarım, umarım sizin durumunuz böyle değildir.

5. Zamanı Olan Biri

"Şeytan bizlere hükmettiği sürece baskı altında ve zamanımız kısıtlı olacak. Ama ben sizin için zamanı olan birisini tanıyorum; O, kurtarıcı ve dirilmiş olan İsa'dır. "Kocam bana hiç zaman ayırmıyor" diye şikayet eden kadınlar vardır ve "Karım bana hiç zaman ayırmıyor" diye hayıflanan erkekler de olabilir; ve pek çok genç insan yüksek sesle ebeveynlerinin kendilerine hiç zaman ayırmadığını söyleyebilir.

Ancak İsa'nın zamanı var. O'nun sizler için zamanı var!

Ben bu gerçeği bir gün tamamen yepyeni bir şekilde keşfettim. Büyük zorluklar yaşıyordum. O kadar umutsuzdum ki, karım belirtmeden edemedi: "Perişan görünüyorsun ancak bildiğin gibi anlıyorum." Bunun üzerine utandım ve ormana kaçtım. Orada ağaçların sessizliğinde kurtarıcımla konuştum: "Rab İsa, bütün bu üzücü durumu anlatmama izin ver..." Bütün kalbimi O'na açtım. O beni dinlemeye zaman ayırdı ve ben de O'na en küçük ayrıntıyı bile anlatabildim. İki saat sanki bir an gibi geçip gitti. Daha sonra Kutsal Kitap'ı açtım. Okudukça her bir kelimenin doğrudan bana gönderilen Tanrı cevabı olduğunu hissettim.

Eve döndüğümde ne kadar mutluydum. Yeni ve mükemmel bir keşif yapmıştım. İsa'nın benim için zamanı vardı!

İncil'de çok dokunaklı bir öykü vardır. Bir kör adam yolun kenarına oturmuş dilenmektedir. Elinde saplı bir kepe tutmakta ve her geçen kişiye çanağı uzatarak "sadaka lütfen" demektedir. Aniden ileriden büyük bir kalabalığın yaklaşmakta olduğunu

iştir. “Ne oluyor?” diye düşünür. “Tören mi var yoksa askerlerin resmi geçidi mi?” En sonunda avazı çıktığı kadar bağırır: “Hey, ne oluyor?” Yakında bulunan birisi cevap verir: “İsa kasabaya geldi.” Kör adamın birden aklına gelir: İsa! O’nun adını zaten duymuştur. İsa’nın Tanrı’nın oğlu olduğuna inanmaktadır! Bunda hiç şüphesi yoktur! Ve yalvarmaya başlar, “İsa, Tanrı’nın oğlu bana iyilik et! İsa Tanrı’nın oğlu, bana yardım et!”

Gürültü insanların sinirlerine dokunur, ve kör adama “sus, İsa’nın söylediklerini duymak istiyoruz” derler. Ancak kör adam bunu hiç dikkate almaz ve seslenmeye devam eder. Daha yüksek sesle bağırır: “İsa, Tanrı’nın oğlu, halime acı!” Kalabalık kızımaya ve tehdit etmeye başlar, “sesini kesmezsen dayak yiyeceksin!” Kızgın bir kalabalık çok tehlikeli olabilir. Ancak kör adam hiçbir şekilde rahatsız olmaz ve devam eder, “İsa, Tanrı’nın oğlu halime acı!”

Eğer orada olsaydım ve kör adam benimle konuşmuş olsaydı ona derdim ki, “beni dinle! Anlaman gereken bir şey var. İsa Golgota’ya gidiyor, orada insanlık için ölecek. Dünya günahları nedeniyle yıkıma doğru gidiyor, ancak İsa bütün dünyanın kötülüklerini kendi bedeninde taşıyarak buna son vermek istemektedir. Bizim için Tanrı ile barış sağlama yöntemi budur. Daha sonra ölümden geri gelecek ve ölüme karşı zafer kazanacaktır. Bu anın çok kritik bir an olduğunu göremiyor musun? Şimdi O’nu rahatsız etmenin zamanı değil!”

Ancak kör adam tüm gücüyle haykırmaya devam eder “İsa, Tanrı’nın oğlu halime acı!” Ve bunu Kutsal Kitap’taki en güzel cümlelerden biri takip eder: “İsa durdu.”

Önemli bir toplantıya gittiğim her seferinde hep dua etmişimdir “Ey Rab İsa şu anda hiç kimse beni rahatsız etmesin.”

Ancak İsa durur, ve der ki “onu çağırın.” İsa yeryüzünün en ciddi sorunu ile mücadele yolundadır ve yine de zavallı bir kör adamla uğraşmak için zamanı vardır. Bu tek bir şahsa bile ne kadar değer verdiğini gösterir.

Sizin de İsa'nın katında büyük bir değeriniz var. Dünyada size bu kadar değer veren bir başkasını tanıyor musunuz? Ancak sizlerin ona ayıracak zamanınız yok. Şeytan tabii ki sizi parmağında oynatmaktadır.

Bana inanılmaz bir öykü anlatıldı. Bir gemi batmak üzeredir. Kamarotlardan bir tanesi bağırarak koridorlarda koşmaktadır, "herkes güverteye, gemi batıyor"; aynı zamanda aşağıya mutfığa da iner. Aşçı başı her şeyden habersiz, tavukları kızartmaktadır; cevabı "öncelikle akşam yemeğini hazırlamam gerek" olur, tavuklarına geri döner ve onlarla birlikte batar.

Şu kaniya kapılıyorum, bugünkü insanlar tıpkı bu aşçı gibiler. Derler ki "İsa, O bizim neslimiz için değildir, beni ilgilendirmiyor. Her ne olursa olsun zaten zamanım yok!" Bu, dünyanın, İsa olmadan doğrudan cehenneme gidiş yoludur!

Önceliklere saygı gösterilmesi gerektiğine inanıyorum. Eğer Tanrı bize kurtuluş vaat ediyorsa, bu durumda kabul edilmesi gereken ilk öncelik kesinlikle budur. Şimdi neden İsa'nın çarımı önünde boyun eğip aşağıdaki ilahiyi kendi sözleriniz gibi söylemiyorsunuz?

*Bütün günahlarımı İsa'ya
Tanrı'nın lekesiz kuzusuna yüklerim;
O hepsini taşır bizleri kurtarır
Bütün bozulmuş yüklerden.
Suçlarımı İsa'ya atıyorum
Cinai lekelerimi silmek için
Akliyorum O'nun çok değerli kanında
Hiçbir leke kalmayınca kadar*

*Bütün isteklerimi İsa'ya yüklerim
Bütün doyunluk O'ndadır;
Bütün hastalıklarımı O iyileştirir
Ruhumu O kurtarır.*

*Bütün acılarımı İsa'ya yüklerim
Sıkıntılarımı ve dertlerimi
O beni bütün bunlardan kurtarır
O bütün üzüntülerimi paylaşır.*

*İsa gibi olmayı özlerim
Uysal, sevecen, mütevazi, yumuşak;
İsa gibi olmayı özlerim
Babanın kutsal oğlu.
İsa gibi olmayı özlerim
İlahi kalabalığın ortasında
Kutsallarla birlikte onun dualarını okumak
Meleklerin şarkısını öğrenmek için.*

DİKKAT – ÖLÜM TEHLİKESİ!

Bir süre önce otoyolda süratle araba kullanırken, konuşmamın başlığı devamlı aklımdan geçiyordu: Dikkat, ölüm tehlikesi!

Benim gibi sizler de bilirsiniz ki bizim neslimizin insanları genellikle yataklarında ve yaşı kemale ermiş olarak ölmezler. Bu günlerde bizler ya trafik kazasında veya kalp krizinden ölmekteyiz. Eski günlerde insanlar doksan yaşına kadar yaşar sonra yatağa düşüp ardından ölürlerd. Ancak bugün olaylar farklı. Bir uçak düşer bir sürü insan ölür; bir otobüs virajı alamaz ve yamaçtan aşağı uçar, en azından kırk kişi ölür. Bir fabrikada bir infilak olur ölü sayısı daha da fazladır. Kömür madenlerinin derinliklerinde insanlar hep yaşamlarını kaybederler. Ve iki dünya savaşı otuz yıllık bir kayıp oluşturmuştur. Birinci Dünya Savaşı'nda iki milyon insan ölmüştür. İkinci Dünya Savaşı'nda sadece Almanya'da beş milyon insan ölmüştür. Bizler her taraftan tehlikelerle çevrili bulunuyoruz. Bütün bunları soğukkanlılıkla aklımdan geçirdiğim zaman çoğunlukla şöyle düşünürüm: “Huzur içinde yatağımda ölme şansım gerçekten çok az.”

Bir an için bu gece saat onda ölümcül bir trafik kazası geçireceğinizi düşünün. Bu olduğu takdirde saat on birde nerede olacaksınız? Size ne olacak? Bunu hiç düşündünüz mü?

1. Çok Ciddi Bir Durum

Çok iyi hikaye anlatan büyükbabam bana ilginç bir hikaye anlatmıştı. Bir genç adam bir gün yaşlı amcasını ziyarete gider.

Der ki “amca, beni tebrik edebilirsin çünkü liseyi bitirdim.” Amcası “harika” der. “Al şu parayı git istediğin bir şey al. Ama önce söyle bakalım, gelecek için planların nedir?” Genç adam “öncelikle tahsilime devam edeceğim. Hukuk fakültesine gitmek istiyorum” diye yanıtlar amcasını. Amcası “güzel” der “peki ya sonra?” “Ondan sonra Şehir mahkemesinde biraz deneyim kazanmak istiyorum.” Amcası “güzel” der “peki ya sonra?” “Ondan sonra temyiz mahkemesinde müfettiş olacağım.” Amcası “güzel” der, “peki ya sonra?” “Amca, ondan sonra evlenip ailemi kuracağım.” Amcası “güzel” der, “peki ya sonra?” “Yetkili biri olmayı ümit ediyorum – temyiz mahkemesinde bir yargıç veya belki de savcı.” “Bu çok güzel” der amcası, “peki ya sonra?” Genç adamın canı sıkılmaya başlamıştı ama yine de cevap verdi, “ondan sonra yaşlanıncaya kadar devam edeceğim ve emekli olacağım.” Amcası “güzel” der, “peki ya sonra?” “Emekli olduktan sonra ülkenin güzel bir köşesine yerleşeceğim, evimi yapacağım ve çilek yetiştireceğim.” Amcası “güzel” der, “peki ya sonra?” O andan sonra yeğen öfkelenmeye başladı “ondan sonra bir gün öleceğim.” Amcası sordu “öyle mi? peki ya sonra?” Genç adam artık gülmüyordu; paniklemişti. İhtiyar amca ısrar etti “peki ya sonra?” “Amca bu konuda gerçekten hiç düşünmedim.” Hayretle “Ne” dedi yaşlı adam, “liseyi bitirdin ama burnunun ucundan ötesini görecek kadar zeki değil misin? Tanrı’nın sağlam bir akıl vermiş olduğu bir genç bundan biraz daha fazla görüşe sahip olamaz mı? Ondan sonra ne olacak?” Genç adam aceleyle cevapladı: “Ama amca ölümden sonra ne olacağını kimse bilemez!” “Hatalısın evlat” dedi ihtiyar adam. “Ölümden sonra ne olacağını kesin olarak bilen bir kişi var. O İsa’dır. İsa der ki, ‘Kapı büyük yol geniş ise bu seni yıkıma götürür ve buradan çok kişi girer. Ancak kapı küçük ve yol dar ise bu yaşama götürür.’ Ölümden sonra Tanrı’nın yargısı gelir. Kişiler ya kaybeder, ya da kurtarılır.”

Yaşamınız için mezara kadar plan yapmak yeterli değil. Mezar-
dan sonra da ne olacağını planlamanız gereklidir.

Eğer tamir gerektiren bir çift ayakkabım olsaydı, araba tamircisine gitmezdim. Tamirciler iyi insanlardır ancak ayakkabı tamirinden hiç anlamazlar. Ayakkabıları ayakkabı tamircisine götürürdüm. Diğer yandan eğer arabam bozulsaydı onu ayakkabı tamircisine değil araba tamircisine tamir ettirirdim. Eğer çörek almak isteseydim kasaba veya bakkala gitmezdim. Onlar da çok iyi insanlar ancak çörek yapmak konusunda hiçbir şey bilmezler. Dolayısıyla fırına giderdim. Eğer su boruları kaçırsaydı sıhhi tesisatçı getirirdim. Diğer bir deyişle uygun meslek erbabı arardım.

Ancak ölümden sonra ne olacağını araştırmak gerektiği zaman, bizler hep Tom, Dick ve Harry'yi dinleriz ya da kendi belli belirsiz karmaşık düşüncelerimize dayanırız. Bu konuyu her şeyden öte bir uzmana sormamız gerekmez mi? Nerede bir uzman bulabiliriz? Sadece bir tane var. O cennetten gelip, ölümü yenerek göksel krallığa gitmiş olan Tanrı'nın Oğlu'dur. Çarmıhta ölmüştür. Fakat yaşama geri gelmiştir. Sonrası hakkındaki bütün gerçekleri O bilir. Ve bize der ki "cehenneme gidebilirsin veya cennete gidebilirsin." Mantık yoluyla ölümden sonra hiçbir şey olmadığını yirmi beş profesör kanıtlaya bile onlara şunu söyledim: "Üzgünüm ancak üniversitedeki seviyenize rağmen bu konuda uzman değilsiniz; bunun nedeni çok basit, çünkü öbür dünyaya hiç gitmediniz. Ancak ben oraya gitmiş olan birini biliyorum: İsa. O sizinkilerden tamamen farklı bir görüşe sahip."

Bugün insanlar sanki ölüm sonmuş gibi davranmaktadırlar. Bu gibi insanların aynı zamanda bir pastör tarafından vaftiz edildiklerinde doğrudan cennete gidecekleri yönünde bir düşüncelerinin olduğunu anlıyorum. Eğer yapabilseydim sizi büyük bir tehlike içersinde olduğunuza ikna ederdim! Cehennem, pastörler tarafından vaftiz edilmiş insanlarla dolu olacaktır. Her birimiz er veya geç Tanrı'nın mahkemesinin huzuruna çıkacağız.

Şunu itiraf etmeliyim ki beni Hristiyan olmaya zorlayan, yaklaşan yargılama düşüncesi idi. Birinci Dünya Savaşı sırasında

Alman ordusunda genç bir subaydım. Alayımız çok ağır kayıplar vermişti. Ben sadece diğer subaylar gibi biriydim. Ne daha iyi ne daha kötü. O sıralar birisi bana, “bir gün bir din yayıcı olacaksın” deseydi kahaahayla gülerdim. O sıralar Tanrı’dan uzak yaşıyordum. Bir gün babam bana “Tanrı’ya inanmıyor musun?” diye sordu. “Tanrı’nın varlığını inkâr edecek kadar aptal değilim” diye yanıt verdim. “Ateist olmak için oldukça aptal olmam gerekir” dedim ve, “ancak şimdiye kadar Tanrı’yla şahsen karşılaşmadım, dolayısıyla beni ilgilendirmiyor” diye ekledim.

Babamla yaptığımız bu konuşmadan kısa bir süre sonra – Fransa’ya yapılan Alman saldırısı sıralarındaydı– Verdun yakınlarında bir siperde benim gibi teğmen olan genç bir arkadaşımın hemen yanında oturuyordum. Hücum etmek için emir bekliyorduk. Zaman geçirmek için müstehcen hikayeler anlatmaya başladık (askerlik yapan herkes ne demek istediğimi bilir). Ben kışla şakalarımın birini henüz bitirmiştım ki arkadaşımın şakama gülmediğini fark ettim. “Kutscher” dedim “hey Kutscher gülünç bulmadın mı?” O anda aniden yana doğru devrildi. Ölmüştü! İnce bir şarapnel parçası kalbine saplanmıştı. Ben orada, on sekiz yaşında genç, delikanlı bir arkadaşımın cesedinin başında dikiliyordum.

Başlangıçta bu beni hiç etkilememişti. Şakayla karışık “buraya bak koca oğlan daha şakamı bile bitirmeden böyle vurulmak olacak şey mi?” dedim. Ancak bir saniye sonra merak etmeye başladım “o şimdi nerede?” Kendimi hâlâ o siperde, bir nükleer patlamadan daha kör edici parlak bir ışık gibi üzerime çöktüğünü görür gibiyim. O kutsal olan Tanrı’nın huzurunda ayakta duruyor.

Daha sonra beni bir başka düşünce sardı “onun bulunduğu yerde ben oturuyor olsaydım, vurulan ben olacaktım ve şu anda kadiri mutlak Tanrı’nın huzurunda ben olacaktım.”

Her hangi bir Tanrı'nın değil, kendi isteklerini açıklayan ve benim tümünü ihlal ettiğim kanunları koyan Tanrı'nın huzuruna çıkacaktım. O anda biliyordum ki, Tanrı'nın bütün kanunlarını ihlal etmişim ve vurulmuş olsaydım derhal Tanrı'nın huzuruna çıkacaktım. Aklımda cehennemlik olacağıma ilişkin en küçük bir şüphe bile yoktu.

Bizim süvari çocukların gelmesi düşüncelerime bir son verdi. "İleri marş" emri ile atıma bindim. Ancak vurulan arkadaşımı terk etmeden önce yıllardan beri yapmadığım bir şeyi yaptım: Dua ettim. "Ey Tanrım" diye yalvardım, "cehenneme gitmeyeceğimden emin oluncaya dek bu savaşta canımı alma!"

Kısa bir süre sonra görevli pastörü görmeye gittim. Ona, "pastör, cehenneme gitmemek için ne yapmam gerekir?" diye sordum. Cevabı "teğmen, şu anda söz konusu olan kazanmak, kazanmak, kazanmak" oldu. Hayret ettim ve "siz bile bilmiyorsunuz" dedim.

Birkaç hafta içersinde ölüme giden binlerce genç insana kimse'nin nasıl kurtulacaklarını söylememesini düşünmek çelişkili değil mi? Güya hâlâ Hristiyan olan bir ülkede yaşıyorduk.

Eğer bir gün elime İncil geçmiş olmasaydı her halde çok umutsuz olacaktım. O gün durduğum yeri halen görebiliyorum. Fransa'da cephe gerisinde bir çiftlikteydi. "Bir İncil" diye düşündüm. Eğer onu okursam lanetlenmemek için ne yapmam gerektiğini belki öğrenebilirdim. Ancak İncil bana yabancı olduğundan rastgele okumaya başladım. Sonra gözlerim şu söze takıldı: "Mesih İsa dünyaya günahkârları kurtarmak için geldi." Bu söz beni yıldırım gibi çarptı. Bir günahkâr. Bu tam anlamıyla bendim. Hiç kimse beni buna ikna etmemişti. Ben bir günahkârdım! Bu bana göre çok açıktı ve "kurtarılmayı" istedim. Ancak bunun ne olduğunu tam anlamıyla kavrayamamıştım. En azından şunu anlamıştım ki, "kurtarılmak" benim içinde bulunduğum durumdan çıkarılmak ve Tanrı ile barış yapmak anlamındaydı. Mesih İsa dünyaya günahkârları kurtarmak için geldi. Eğer İsa bunu

gerçekten yapabiliyorsa o halde ne pahasına olursa olsun O'nu bulmalıydım!

Bu haftalarca devam etti. İsa'yı bulmama yardım edebilecek birini aradım, ancak kimseyi bulamadım.

Daha sonra, hepinizin yapmasını arzu ettiğim bir şey yaptım. Yeni bir saldırı yapılıyor olmasına rağmen, bir gün tek başıma kaçtım ve eski bir Fransız çiftlik evine saklandım. Büyük ölçüde harabe halindeydi ve boştu. Yine de bir oda hasar görmemişti. Anahtar kapının üzerindeydi. Böylece içeri girdim ve kapıyı içerden kilitledim. Daha sonra diz çöktüm ve dua ettim. "Rab İsa! Kutsal Kitap'ta senin Tanrı tarafından günahkârları kurtarmak için gönderildiğin yazıyor. Ben bu günahkârlardan birisiyim. Sana gelecek için hiçbir söz veremiyorum, çünkü böylesine berbat bir karaktere sahibim. Ancak vurulacak olursam cehenneme gitmek istemiyorum. Rab İsa, işte bu nedenle bütün hayatımı sana bağlamak istiyorum. Bana ne istersen yap."

Sihirli tıkırtı yoktu. Özel hiçbir şey olmadı. Ancak o odadan çıktığımda bir lider buldum, öyle bir lider ki, o andan itibaren O'na ait oldum.

Günler geçtikçe, dünyanın büyük bir tehdit altında olduğunu anlamaya başladım. İnsanlar ölüm tehlikesiyle yaşıyorlar. İnsanlar günahlarının affedilmesi için araştırma bile yapmaksızın yaşama devam ediyor. Senin günahlarından ne haber? Onların affedildiğinden emin misin? Hayır mı? O halde Tanrı'nın mahkemesine geldiğinde O'nun huzurda durabileceğini hâlâ nasıl ümit edebiliyorsun?

İnsanlar Tanrı'nın barışını bilmeden hayatı sürüyorlar. İnce bir Hristiyanlık cilasına bürünerek huzursuz bir kalp taşıyorlar, çünkü bir parça bile değişmemiş oluyorlar.

Tanrı hiç kimsenin cehenneme gitmesini istemez. Kutsal Kitap der ki: "Tanrı her insanın kurtulmasını ve gerçeğin bilincine varmasını ister." Bu nedendir ki dünyaya biricik Oğlunu gön-

dermiştir. Ancak Tanrı tarafından kurtarılmak için bizlerin İsa'ya doğru bir adım atmamız gerekir. O'na ait olmamız gerekir.

Dikkat! Ölüm tehlikesi! Bizler Tanrı'nın yargısına doğru ilerliyoruz.

Hitler rejimi sırasında gençlik grubumda çok iyi bir delikanlı vardı. Bir süre için İncil derslerimize düzenli olarak devam etti ve bir süre sonra yetkililer onu bir Nazi beyin yıkama kursuna devam etmeye zorladılar. O zaman gençlik grubundan ayrıldı. Uzun bir süre onunla temas kuramadım. Günün birinde aniden onunla karşılaştık. "Hey Günther merhaba" dedim, cevabı "Yaşasın Hitler" oldu. Dedim ki "Günther, nasılsın? Seni uzun süreden beri göremedik." Durdu ve cevapladı: "Benim kuralım: görevini yap, olabildiğin gibi gel. Eğer bazen görevimi yapmaktan yetersiz kalırsam ve gerçekten bir Tanrı varsa hatalarımı ona itiraf etmekte yeterince dürüst olacağım. Ancak İsa gibi benim yerime ölecek bir günah keçisine ihtiyacım yok."

Akıl gözüyle böyle düşünen milyonlarca erkek ve kadını görebilirim. Görevini yap, olduğun gibi gel ve geri kalan olayları Tanrı'ya açıklamak benim görevim olacak. Sadece "görevimi yaptım" sözleriyle hiçbir şey için Tanrı'nın yargılamasının huzuruna çıkacağımı zannetmiyorum. Bu alt yapıda devam edersem lanetlenmeye doğru gideceğimi biliyorum. Şunu dikkate alabilirsiniz: Her birimizin Tanrı huzurunda kendi hesabını vereceği gün gelecektir.

Arkadaşlarım; Tanrı'nın huzurunda kendimi haklı çıkarmak için çalışmıyorum. Böyle yaparsam ölüm tehlikesiyle karşılaşacağımı biliyorum. Herkes Tanrı'nın adaleti önünde hesap verecektir. Sizi uyarmak istiyorum; kan ter içinde kalmış gibi düşündüğümde büyük bir üzüntüye kapılıyorum. İnsanlar Tanrı'nın yargısına doğru koşmaktalar.

Büyük heykeltıraş Ernst Barlach bir oyun yazmıştır. Oyundaki baş karakter "Ayyaş Boll." Boll bir arazi sahibidir. Her zaman

çakırkeyif dolaşır. Bir gün iyi bir yemek ve içki faslından sonra güneşin en sıcak olduğu saatte köyün meydanına doğru yürür. Ve birden kendisini köy kilisesinin önünde bulur. Kilisenin kapısında trompetlerini üfleyen dört melek kabartması bulunmaktadır. Boll onlara baktığında sanki onların aniden dünyaya gelip son yargılamayı haber verdikleri hissine kapıldı: “Bütün insanlar için Tanrı’nın Mahkemesi huzuruna çıkma saati geldi.” Barlach şu sözleri yazar: “Siz ölüler, mezarınızdan çıkın! Bedenlerinizin bozulmasını bir mazeret olarak göstermeye çalışmayın. Hayır! Dışarı çıkın!” Ayyaş Boll anlamaya başladı ve “Tanrı’dan kaçamam. Bir gün bütün sırlarımla birlikte O’nun huzuruna çıkmak zorunda kalacağım” diye düşündü.

Erdemlerimizden uzak kalamayacağımızı hepimiz çok iyi biliriz. Tanrı’nın yargılaması uzanıp tutacakmışçasına yakındır. O gün geldiğinde bütün iyi işlerimiz güneş ışığındaki kar gibi eriyip gidecektir.

İnsanların bugünlerde bu tür şeyleri duymak istemediğini biliyorum. İsa’ya dönmediğimiz takdirde cehenneme gideceğimizi söylediğim zaman insanlar sadece gülüp “ne? Cehenneme mi? Bu bir Orta Çağ düşüncesi. Cehennem diye bir şey yok ki” diyorlar.

Böyle ifadeler bana daima son savaş sırasında yaşadığım bir olayı hatırlatır. Savaş zamanıydı. Bir haber götürmem gerektiğinden dolayı yola çıktım ancak yolda bir hava hücumu ile karşılaştım. En yakındaki hava savunma kulübesine sığındım ve alarm sona erinceye kadar orada kaldım. Daha sonra haberi götürmem gereken bölgeye varıncaya dek yoluma devam ettim. Binalardan hiçbiri hasar görmemişti ve bütün bölgenin terk edildiği hissine kapılmıştım. Ortalıkta bir kedi bile yoktu. “Rüya görüyorsun herhalde” diye düşündüm, “bu mümkün değil, binalar hasar görmemiş ancak yine de herkes gitmiş.” Birkaç dakika sonra bölgenin sivil savunma şefi ile karşılaştım ve ona sordum: “Herkes neden gitti?” Açıklamak amacıyla koluma girerek beni evlerden birisine soktu. Arka tarafa bakan pencerelerden birinin

önünde durduk. Oradan evlerin bir yeşil alanı çevrelediğini görebiliyordum. Yeşil alanın tam ortasında bir buharlı lokomotifin kazanı büyüklüğünde kocaman bir bomba duruyordu. “Henüz patlamadı mı?” diye sordum. “Hayır. Bu gecikmeli olarak faaliyete geçen bir bomba” diye cevap verdi. Bunlar en tehlikeli bombalardı. Toprağa düştüklerinde patlamazlar ancak beş veya yirmi saat kadar sonra patlardı. Bu bombalar genellikle insanlar sığınaklardan çıktıktan sonra patlardı. Adam “buradaki herkes kaçtı” diye açıkladı ve “tıkırtısını duyabiliyor musun?” diye sordu. Patlatma mekanizmasındaki saatin tıkırtısını rahatlıkla duyabiliyorduk. Bomba her an patlayabilirdi! “Gel” dedi sivil savunmacı, “burada daha fazla kalmasak iyi olacak.” Bomba patladığı takdirde sakınabileceğimiz kadar geriye çekildik. O sırada hiç alışılmadık bir manzara gördüm. Bir serçe sürüsü uçarak geldi ve yavaşça bombanın üzerine kondu. Bir tanesi uçarak bombanın baş tarafındaki ateşleyicinin üzerine kondu. Bağırarak “serçeler bakın ölümle flört ediyorsunuz!” dedim. Ancak bütün sürü ikazıma cevap olarak alay edermiş gibi görünüyordu; “ha ha, onun ne olduğunu biliyoruz! Bugün kim bomba inanır? en küçük tehlike bile yok!”

Bugünkü insanlar kendilerini tehdit eden tehlike karşısında güldüklerinde aynı akılsızlığı görebiliyoruz.

Tanrı'nın Oğlu geldi, çarmıha gerildi ve ölümden dirildi. O zaman herkes Tanrı'nın gerçek ve kutsal olduğunu anlamalıydı. Ancak bir insan gelip de insanlara, “dikkat ileride tehlike var, ruhlarınızı kurtarmaya bakın” dediğinde sadece gülerler ve “ha, ha bugün bu saçmalığa kim inanır?” şeklinde cevaplarlar.

Bazen Tanrı Kutsal Kitap'ta alaycı açıklamalar yapar. Kutsal Kitap, ateizme şu tek cümleyle atıf yapar: “Akılsız içinden, ‘Tanrı yok!’ der” Kutsal Kitap'ın hayata bakış açısıyla başka ne denilebilirdi?

2. Kurtuluşa Doğru

Tanrı bir keresinde dünyayı dehşetli bir yargılamayla vurmuştu. Sadece bir adam ve ailesi kurtulmuştu. Adamın adı Nuh idi. Tanrı ona felaket başlamadan önce bir gemi yapmasını emretti. Dehşetli afet başlamadan hemen önce Nuh'a bütün ailesi ile birlikte gemiye binmesini emretti. Ve ailenin her üyesi içeri girdikten sonra Tanrı kendisi kapıyı üzerlerine kapattı.

Dünya, Tanrı'nın haklı yargılamasına doğru ilerlemektedir ve bizi kurtaracak bir gemi bulunmaktadır. Bu bize Mesih İsa'da sunulan lütuftur. O, Tanrı'nın dünyasından bizim günahkâr dünyamıza geldi. O, çarmıhta bizim için öldü. Eğer Tanrı Oğlunun böyle kötü bir ölümle ölmesine izin verdiyse O'nun ölümü vasıtasıyla elde ettiği kurtuluş günahkârların en kötüsünü bile kurtarmaya yetecek kadar büyük olsa gerektir. İsa ölümden dirildi ve Kutsal Ruh aracılığıyla bizi kendisine çağırmaktadır. İsa kurtuluşun gemisidir.

Tanrı'nın eskiden Nuh'a "sen ve senin ailen gemiye girin" dediği gibi şimdi sizleri de Mesih İsa'nın lütuflarına altına girmeniz konusunda uyarıyor. Tanrı'yla barışma yoluna adım at. Seni geride tutan her şeyi bırak gitsin. Kurtarıcına de ki: "Çok büyük bir günahkâr sana geliyor." Çarmıhın altında günahlarını ortaya koy. İsa'nın kanının şahsen senin için döküldüğüne inan ve O'na de ki "Rab, bütün yaşamımı ellerine bırakıyorum." Gemiye girmek işte bu anlama gelmektedir.

Dikkat, ölüm tehlikesi!

Pek çoğumuz kurtuluş ve korunma olmaksızın Tanrı'nın yargılamasına doğru ilerliyoruz. Ancak Tanrı'nın lütfu o kadar büyük ki O'nun muhafazasını her zaman alabiliriz. İnanmak Tanrı'nın yargı alanından Mesih İsa'nın lütuflarına geçmek demektir. Bu adımı atmak çocuk oyunu değildir. Ancak O bizi tehlikeden, ölüm tehlikesinden kurtarır.

Yeni Gine'deki misyoner grubunun tanınmış öncüsü Albert

Hoffmann bana hiç unutmadığım bir öykü anlatmıştı. Ona “değerli kardeşim Hoffmann, Hristiyanlığı yaşamak için büyük bir mücadele içindeyim. Bizimki gibi bir dünyada Mesih İsa’ya ait olmak bir pastör için bile şaka olmasa gerek” demiştim.

Dedi ki “sana yaşadığım bir tecrübeyi anlatmak isterim. Yeni Gine’de Hristiyan olmak isteyen Papualılara bazı talimatlar vermek geleneğimizdi. Bu onların İsa’yı daha iyi tanımalarına yardımcı oluyordu ve önceden kararlaştırılan bir Pazar gününde vaftiz ediliyorlardı. Bu her zaman büyük bir bayram gibiydi. Her seferinde pek çok dinsiz katılırdı. Büyük bir şenlik ateşi yakılırdı. Vaftiz edilecek adaylar fetiş ibadeti için gereken takım taklavat ellerinde ortaya gelirlerdi: bu aletler sihir nesneleri ve heykelcikler ve nazarlıklardı. Şenlik ateşinin yanına gelince eski hayatlarının izlerini alan bütün bunları alevlere atarlardı.

Bir akşam genç bir yerli kadının ateşe yaklaştığını gördüm. Kolları heykelcikler ve nazarlıklarla doluydu. Ancak bunları atmak için karar verme anı geldiğinde bunu yapamadı. “Bunların hepsi atalarımın yaşam şekillerinin birer parçasıdır. Bunlar benim bütün geçmişimin kökleridir. Kalıtlarını inkâr edemem” şeklinde düşünmüş olmalıydı. Bir adım geri attı ve aynı anda “bu durumda İsa’ya ait olamam” şeklinde bir başka düşünce onu etkisine almış olmalıydı. Böylece ileri doğru üç adım attı fakat bir saniye sonra bu nesnelere kesinlikle ayrılamayacağını hissederek tekrar geri gitti. “Onun yanına gittim” dedi misyoner, “ona dedim ki, ‘bu senin için çok zor! Belki de bu durumu biraz daha düşünmelisin. Bir dahaki vaftiz töreninde vaftiz edilebilirsin.’ Kadın bir an düşündükten sonra çabucak ileri giderek fetişlerini ateşe fırlattı ve öyle kaldı.”

O misyonerin söylediklerini asla unutmayacağım, öyküsünü bitirdiğinde yüzü ağaçtan yontulmuş gibi kırışmıştı ve “bu kadının mücadelesini sadece iman etmiş kişilerin anlayabileceğinden eminim” diye ekledi.

Dostlarım, sizinle gemi arasında sadece bir adım var. Kendinizi

İsa'nın kollarına atarak ölümün tehlikesinden ve yargılamadan kaçın. Bu kolaylıkla atılabilecek bir adım değil. Geçmişle tüm bağların koparılmasını gerektirir. Daha azını değil!

Yeterince açık olabildim mi?

İnsanların almış oldukları uyarılara rağmen lanete giden yolda devam ettiklerini görmek beni daima kızdırır. Tanrı bunu istemiyor. O sizin kurtarılmanızı istiyor ve bu nedenle de günahlarınızın bedelini ödemesi için size oğlunu göndermiştir. Bütün yapmanız gereken suçunuzu kabul etmeniz ve İsa'nın sizin için hazırladığı kurtuluşu şefkatle almanızdır.

Hitler döneminde Gestapo tarafından çok defa sorgulandım. Bir keresinde içinde her türlü kayıtlarla dolu evrakların bulunduğu dosya dizilerinden başka hiçbir şey olmayan bir odada bekletildim. Her dosyadan bir etiket sarkıyordu ve her etiketin üzerinde "Karl Meier" veya "Friedrich Schultz" gibi isimler yazılıydı. Bütün bu kayıtlarla çevrili olarak bu bitmek bilmez bekleyiş sürecinde bütün hayatımı bunların arasında geçirmek zorunda olmayacağım için Tanrı'ya şükrettim. Fakat sıkılmaya başlayınca etiketlerdeki isimleri okumaya başladım. Birisinde Karl Meier bir diğerinde Friedrich Schultz. Aniden "Wilhelm Busch" yazısını gördüm. Dolayısıyla bana ait bir kayıt vardı. Dosyalar artık hiçbir şekilde sıkıcı görünmemeye başladı. Benim kişisel kayıtlarım bu raflardan birisindeydi! Meraktan çatlayarak onu alıp bu insanların benim hakkımda ne yazdıklarına bakmak istedim ancak böyle bir riske cesaret edemedim. Yine de tamamen "benim kayıtlarım orada!" düşüncesiyle sarsıldım.

Hayatımda beni Hristiyanlıktan daha fazla sıkkan bir şeyin olmadığı bir dönem vardı. Bira bardağımın dolu olması beni daha fazla ilgilendiriyordu. Sonra bir gün ilk olarak İsa'nın çarmıhını gördüm. O gerçekten şuydu: kayıtlarımla ilgili yapacak bir şeyi vardı. Suçumla ve kurtuluşumla ilgili yapacak bir şeyi vardı. O günden beri İsa'nın çarmıhı beni en fazla ilgilendiren şey oldu.

İsa gerçekten de büyük kurtarıcıdır.

3. Ölümden Yaşama

Buna bir başka açıdan bakalım. Bu konuyu düşünürken (Dikkat! Ölümcül tehlikesidesin! Dur! Dön ve geriye git! Kurtarıcını ara!), aniden şu düşünce aklıma geldi: sadece yaşayan bir kişi ölümün tehlikesinde olur.

Nereye varmak istediğimi anlıyor musunuz?

Sizler gerçekten de hayatı asla bulamama tehlikesindedesiniz. Sizler hayatı ölü bir insan olarak geçirmek ve sonunda ölü bir insan olarak dışlanmak tehlikesindedesiniz. Karşınıza gelen tehlike hayatta her şeyi kaçırabileceğinizdir. Kutsal Kitap bunu çok net olarak ortaya koymaktadır: Tanrı'nın oğluna sahip olan hayata sahip olur; Tanrı'nın oğluna sahip olmayanın hayatı olmaz.”

Çok fazla zaman olmadı, lisan öğreten Berlinli bir bekar hanımla tanıştım. Ona “affedersiniz bayan” dedim, “belki bir pastör bazen açık olma hakkına sahiptir! Söyler misiniz kaç yaşındasınız?” Bir bayana yaşını sormak kural gereği yapılmaması gereken bir şeydir; ancak yaşlı bir pastör ara sıra bunu yapabilir. Hiç beklemeden yanıtladı “sekiz yaşındayım...!” Şaşırdım “bir dakika” dedim “sekiz yaşında? Üç dil öğretiyorsunuz ve sadece sekiz yaşındasınız?” Gülmeye başladı, sonra da izah etti, “sekiz yıl önce Mesih İsa’yı tanıdım.” Mutlu olmuştum. “Bunu ortaya koymanın hoş bir yolu!” dedim. Şunu söyledi: “Tanrı'nın oğluna sahip olan hayata sahip olur; Tanrı'nın oğluna sahip olmayanın hayatı olmaz.” Devam etti: “Geçmişte bir kurtarıcım yoktu; gerçek anlamda yaşamıyordum. Çok para biriktirerek ve iyi zaman geçirerek tatmin oluyordum, ancak gerçek anlamda yaşamıyordum!”

Bu cesur bir açıklama değil mi? Gerçekten de hayatını kendi özgür iradesi ile İsa'ya adamamış bir kişi yaşadığını söyleyemez. Sadece İsa'ya sahip olanın hayatı vardır.

Uzun yıllar önce genç bir adam beni görmeye geldi. “Seni buraya getiren nedir?” diye sordum. “Gerçekten bilmiyorum” diye cevap verdi. “Sadece yaşadığım hayatın anlamsız bir hayat olduğu duygusuna kapıldım” deyince ben şaşırdım ve tekrar sordum: “Ne? Çilingir olarak iyi bir işin var ve iyi para kazanıyorsun.” Şu cevabı verdi: “Ancak hayat bu değil. Hayır bu anlamlı bir hayat değil. Pazartesi çilingire ait, Salı çilingire ait, Çarşamba çilingire ait, Perşembe çilingire ait, Cuma çilingire ait, Cumartesi futbol, Pazar sinema ve kızlar. Gerçekten de hayat bu değil.” “Dostum” dedim, “kesinlikle haklısın. Eğer bunu anladıysan şu ana kadar çok uzun bir yol kat ettin demektir. Hayat bu değil. İsa kendisini bana tanıttığı zaman hayatım da tamamen değişti. O benim kurtarıcım oldu; o beni Tanrı ile uzlaştırdı. Bunu anladığım zaman kalbimi O’na verdim ve işte o zaman bir hayatım oldu.”

Bu genç adam sonunda hayatı bulmuştu. Onu son zamanlarda Freiburg’ta gördüm. “Evet” dedim “nasıl gidiyor? Sonunda gerçekten yaşıyor musun?” Yüzü neşeye parlıyordu, cevap verdi, “evet şimdi gerçekten yaşıyorum!” O gerçekten de çok iyi bir Hristiyan, bir gençlik grubuna liderlik ediyor ve diğer insanlara kendisinin de hayat bulduğu Mesih İsa’ya giden yolu gösteriyor.

Anlıyor musunuz? Ölüm tehlikesiyle karşı karşıyasınız. İsa’yı kurtarıcınız olarak kabul etmeden yaşantınızı kaybedebilirsiniz.

Tüccar olan arkadaşlarımdan birisi son zamanlarda bir sanayicinin evine davet edilir. Bu adanın mükemmel bir bahçenin içinde bulunan güzel bir evi vardır. En azından davetli yüz konuk vardır. Kalabalıkta sıkışan arkadaşım kendisini bir köşede ev sahibinin yanında bulur, ve ona “şanslı değil misin! bir kral gibi yaşıyorsun. Güzel bir malikânen, gelecek vaat eden bir fabrikan, sevgili bir karın ve hoş çocukların var” der. Adam cevap verir: “Evet, bu doğru, şanslıyım.” Daha sonra ciddileşerek der ki: “Fakat hep aynı, buradaki şeylerin nasıl gittiğini hiç sorma” diyerek kalbini gösterir.

Sokakta yürürken genellikle, “eğer insanlar gerçekten samimi olsaydı, hepsi durup ‘burada, kalbimde bir şeylerin nasıl gittiğini bana sorma’ diye haykırırlardı. Huzurları yok. Vicdanları onları suçluyor. Suçlu hissediyorlar” şeklinde düşünürüm.

Bizleri iyileştirebilecek sadece bir kişi var. Hatırlayın, Tanrı günahlarımızı görür. Biz kendiliğimizden O’na gidemeyiz. Fakat O sevgisiyle bizlere Mesih İsa’nın şahsında gelmiştir. Bu sizlere bildirmem gereken mutluluk verici mesajdır. “Tanrı dünyayı o kadar sevdi ki...” Ben dünyayı sevemezdim. Herkesi döverdim; bu yaşlı dünya akamet, zayıflık ve aptallıkla dolu. Tanrı yine de onu sevdi. *“Çünkü Tanrı dünyayı o kadar çok sevdi ki, biricik Oğlunu verdi. Öyle ki, O’na iman edenlerin hiçbiri mahvolmasın, ama hepsi sonsuz yaşama kavuşsun.”* (İncil, Yuhanna 3:16)

Söyleyin bana, Tanrı bundan –kendi oğlunu ölüme vermek– ve dolayısıyla bizim sonsuz yaşama sahip olmamızı sağlamaktan daha fazlasını yapabilir miydi?

Bir öykü daha. Bir akşam kilise ibadetinden sonra genç bir adam, büyük İngiliz vaiz Charles Haddon Spurgeon’a gidip dedi ki, “pastör siz haklısınız, benim de Cavalry’nin adamı ile buluşup Tanrı’nın evladı olmaya ihtiyacım var. Bir gün değişeceğim.” “Bir gün?” diye sordu Spurgeon. “Evet, ancak daha sonra.” “Daha sonra? Neden bugün değil?” Genç adamın yüzüne karmaşık bir ifade hakim oldu ancak yine de cevapladı, “ben kesinlikle kurtarılmak istiyorum, işte bu nedenle bir gün değişmek niyetindeyim, ancak bundan önce hayattan biraz zevk almak istiyorum.” Spurgeon kahkaha ile güldü, ve dedi ki: “Genç adam, hayatta fazla bir ihtiras yok. Ben hayattan biraz zevk almakla tatmin olmazdım. Hayattan çok daha fazla olan bir bütünü isterim. Hayatı fazlasıyla isterim. İsa Kutsal Kitap’ta der ki (ona ayeti gösterir): ‘Bense insanlar yaşama, bol yaşama sahip olsunlar diye geldim’ (İncil Yuhanna 10:10).”

Tanrı İsa'nın çarmıhta ölmesine senin ve benim gibi zavallı, kayıp günahkârlar için izin verdi. Böylelikle bizler sonsuz yaşama sahip olacağız. Sabahları uyandığımda Tanrı'nın evladı olduğum için ve hayatı O'nda bulduğum için neşeyle şarkı söylerim. Evet İsa bu dünyada bize hayat vermek için geldi, O bizleri Tanrı'nın yargısından korumak ve bizlere sonsuz yaşamı bağışlamak için geldi.

Size kısa bir hikaye anlatayım. Bir Kasım akşamında hava yağışlıydı. İki adam yol boyunca yürüyorlardı. Birincisinin yağmurluğu yoktu, ama ceketinin yakaları kalkıktı. Islanmaya aldırmaz gibi görünüyordu. Nereye gittiği onun için çok fazla önemli değildi. Buraya gelebilirdi veya oraya gidebilirdi. Hiç önemi yoktu, Evsizdi. İnsanların çoğunluğu hayatı böyle sürdürmektedir. Yaşamda her hangi bir hedefleri yoktur.

Sizden ne haber? Nereye gidiyorsunuz? Evsiz insanın vay haline! Sizin ebedi bir eviniz var mı?

Yol boyunca yürüyen ikinci adama gelince; o da aynı fırtınayı, aynı çamuru, aynı yağmuru ve aynı karı yaşamak zorundadır. Fakat o ıslık çalmaktadır ve adımları canlıdır. Neden? Çünkü az ötede evinin ışıldayan ışıklarını görmektedir. Orada sıcaklık bulacaktır. Orada yolun zorluklarına gülüp geçecektir. Dostlarım, işte bu hayatını Mesih İsa'ya adanmış ve dünyada geçirilecek hayatı O'nda bulmuş olanların yoludur.

Tanrı Nuh'a "Gemiye girin" dedi. Sizleri sakın bir yer bulmanız için uyarıyorum. İsa orada olacaktır. O'nunla biraz konuşun ve aklınızdan geçen her şeyi O'na söyleyin. Bir keresinde birisi bana, "Hekimler gibi sizin de randevulu konuşma saatleriniz var mı?" diye sordu. Şöyle cevapladım: "Neye yarar ki? İnsanlar benimle değil, doğrudan İsa ile konuşmalıdır!" Sizlerin de kesin olarak yapması gereken budur!

NE YAPMANIZ GEREKİR?

Bana gönderilen mektupların birinde şu soruyla karşılaştım: “Vaaz verirken kendi görüşlerinizi mi yoksa sadece kilisenin doktrinlerini mi anlatırsınız?” “Ben İncil’in mesajını aktarıyorum” diye cevapladım ve okuyucularım için şunu ilave edeyim: Pastör Busch’un görüşlerini dinledikçe kandırılmış insanlarsınız. Beni dinlerseniz, söylediklerimden bir şey elde edemezsiniz. İhtiyacınız olan İsa’nın sesini dinlemektir. İsa kendini “İyi Çoban” olarak adlandırdı. Bu ‘İyi Çoban’ın sesini dinlemelisiniz. Güçsüzlüğümle size çok az yardımcı olabilirim. Önemli olan yüreklerinizi açmanız ve İyi Çoban’ın sesini duymanız. ‘Ne yapmamız gerekir?’ sorusu üzerinde konuştuğumuzda önemli olan sizin kişisel olarak kalbinizi Rab İsa’ya açmanız ve İyi Çoban İsa’yı dinlemeniz.

1. İnançsızlığına Bir Son Ver

Büyük şehirlerde pastörlük yaptığım uzun yıllar boyunca İncil’in mesajına karşı olan her türlü tartışmayı işittim. O kadar çok inançsızlık gördüm ki sizleri inançsız tavrınıza bir son vermeniz için –çünkü kurtuluşunuz yakındır– en baştan uyarmam gerekir.

Savaş sırasında, gençler arasında yaptığım çalışmaların yanı sıra büyük bir hastanede pastörlük görevini yürütüyordum. Bir gün özel bir hasta odasının kapısını çalmak üzereyken genç bir hemşirenin koridorun diğer ucundan bana doğru koşarak geldiğini

gördüm. Nefes nefese “Pastör Busch, lütfen o odaya girmeyin” dedi. “Neden?” diye sordum. “Bu odadaki adam hiçbir din görevlisinin özellikle bir pastörün kendisini ziyaret etmesini reddediyor, eğer içeri giderseniz sizi dışarı atacaktır!” Kapıdaki yazıyı gösterdi ve o kişinin tanınmış bir işadamı olduğunu gördüm. “Hemşire” dedim, “endişe etmeyin benim sınırlarım çelik gibidir” ve kapıyı çaldım, gür bir erkek sesi “girin” dedi. İçeriye girdim. Yatakta kır saçlı bir yaşlı adam yatıyordu. “İyi günler. Ben pastör Busch’um” dedim. “Ha” dedi, “sizin hakkınızda çok şey duydum. Beni ziyaret etmenize izin veriyorum.” Çok şaşır-dım ve aynı zamanda çok memnun oldum. “Çok naziksiniz” dedim. “Ancak Hristiyanlıkla ilgili konulara girmek istemiyorum” diye ekledi. Ben gülererek, “kötü talih, ben de sizinle bu konuda konuşmak için gelmişim” deyince o da elini sallayarak “mümkünü yok. Benim dinle işim kalmadı. Çocukken büyükle-rim beni Mezmurları ezberlemek için zorladılar ve onları ezber-leyemediğimde tokat yedim. Büyüyünce hepsini fırlatıp attım. Kendi hayat felsefemi oluşturdum. Beni esinlendirenler Darwin, Hegel ve Nietzsche gibi düşünürlerdir” dedi.

Onun söylediklerine bir pastör olarak çok sinirlendim. Maalesef kendime hakim olamadım. Sert bir şekilde “dinle dostum” de-dim. “On altı yaşındaki bir genç bana liderinin Nietzsche oldu-ğunu söylerse kendi kendime güler ve şöyle düşünürüm ‘eh şimdi bir geçiş dönemi yaşıyorsun. Çağdaş filozoflar kendilerini keşfettiğinde artık modellerine inanmayacaksın.’ Ancak sizin gibi bir ayağı çukurda bulunan yaşlı bir insan bu gibi şeyleri söylerse o zaman durum çok ciddi bir hal alır. Siz klinik olarak hastasınız. Sorarım size: Tanrı’nın huzuruna çıktığınızda bu saçmalıkları konuşabileceğinizi düşünüyor musunuz?”

Afallayarak bana baktı. Açıkça belliydi ki kendisiyle bu tarzda konuşulmasına alışmamıştı. Yaşlı bir adama sert bir tonla ko-nuştuğumu fark ettim ve konuşmamı biraz yumuşattım. Daha sonra bu zavallı adam için büyük bir acıma hissine kapıldım. Sesimin tonunu değiştirdim ve onun başlangıçta reddetmiş ol-

masına rağmen İsa'nın nasıl onun çobanı olmak istediğini açıklamaya başladım. Hasta adam derin bir nefes aldı ve "aslında iyi olabilir. Peki hayat felsefemi ne yapayım? Şu ana kadar inandığım her şeyi fırlatıp atayım mı?" dedi. Kalbim neşeye doldu ve "Bu doğru olur efendim" dedim. "Ebediyetin ışığında sizin için kullanışsız olan her şeyi çöpe atın. Bunu hemen şimdi yapın. Yarını beklemeyin. Böyle bir inançsızlıkla ne yaşayabilir ne de ölebilirsiniz. Her şeyin çekip gitmesine izin verdiğinizde, kendinizi sizi kurtarmak için ölen Tanrı Oğlunun açık kollarına atarsınız. O sizin de kurtarıcınız olmak ister."

Tam o sırada hemşire odaya girdi ve bizi eski dostlar gibi konuşurken bulunca çok şaşırıldı. Eliyle bir hareket yapınca odadan çıkma zamanımın geldiğini anladım. Yaşlı adamın elini uzun bir süre tuttum, sonra odadan sessizce çıktım. Benim tavsiyemi tutup tutmadığını asla bilemeyeceğim. O gece öldü.

O gün yetişmiş insanların, Darwin, Hegel ve Nietzsche gibi düşünürlerin burunlarını kendi hayatlarına sokmasına nasıl izin verdiklerini görünce umutsuzluğa kapıldım. Hatalı sebeplere dayanan inançsızlıkları onları ebedi kurtuluşu kaybetme tehlikesi ile karşı karşıya bırakmaktadır. Bu nedenle ilk olarak ve her şeyden önce sizi inançsızlığa götüren bütün yüzeysel düşünceleri fırlatıp atmanız için uyarıyorum. Bunlardan vazgeçin! İnançsızlığınız bir kuruş bile etmez. Kutsal Kitap der ki: "*Çünkü tek bir Tanrı ve Tanrı ile insanlar arasında tek bir aracı vardır*" (1. Timoteos 2:5).

Bir gün, kazağının üzerinde çizgiler bulunduğu için "çizgili adam" lakabını taktığım bir adamın karşısında oturuyordum. O çok güçlü bir adamdı bir savaş gemisi gibi inşa edilmişti. Karısı bir hava saldırısında feci şekilde can vermiş, iki oğlu cephede ölmüştü. Zavallı dostum! Bir gün onu ziyaret ettim. Fakat oturur oturmaz; "pastör Busch, inancınız hakkında konuşmayı kesin! Hayatımda çok şey gördüm ve artık hiçbir şeye inanmıyorum." Gülererek, "bu imkansız, bazen trene binersiniz, değil mi?" dedim ve "Evet, binmek zorundayım" devam ettim, "her bindiğinizde

makiniste gidip ehliyetini göstermesini ister misiniz?” Cevabı, “tabii ki hayır” oldu. “demiryollarının istihdam ettiği makinistler...” “Ne” diye sözünü kestim, “yani makinistin kalifiye olduğunu önceden bilmeden trene bindiğinizi mi kastediyorsunuz? Hayatınızı en küçük bir garanti olmadan onun ellerine teslim mi ediyorsunuz? Peki peki, hayatınızı birinin ellerine teslim etmenin inancı oluşturduğunu biliyor muydunuz? O halde hiçbir şeye inanmadığınızı söylemeseniz daha iyi olur. Demelisiniz ki: “Demiryollarında olanlar hariç hiçbir şeye inanmıyorum!” “Evet..!”

Onu sorgulamaya devam ettim. “Hiç eczaneye gider misiniz?” diye sordum ve “çok sık başım ağrır ve ilaç almak için eczaneye giderim,” diye cevapladı. Bunun üzerine, “belki bilirsiniz, bazı eczacılar müşterilerine yanlışlıkla zehir vermişlerdir. Dolayısıyla ilaçları almadan önce onları analiz ettiğinizi düşünüyorum” deyince, “hayır pastör Busch. Onaylı bir eczacı mesleğini bilir. Bana böyle bir hata yapmaz” diyerek beni cevapladı. Şaşırdım ve “ne?” dedim. “İlaçları kontrol etmeden mi alıyorsunuz? Hayatınızı bir eczacıya mı emanet ediyorsunuz? Verdiği ilaçları en küçük bir şüphe duymadan mı alıyorsunuz? O halde buna güven diyebilirim! Dostum hiçbir şeye inanmadığınızı söylemeyi kesin; şunu söylemeniz daha iyi olur, “demiryollarında ve eczanelerde olanlar hariç hiçbir şeye inanmıyorum!”

Yeni örnekler vermeye devam ettim. En sonunda kendi deneyimlerimi onunla paylaştım. “Bir gün Tanrı’nın bize göndermiş olduğu kişi, İsa ile karşılaştım. Evet, ölümden dirilmiş olan ve ellerinde hala çivi izlerini taşıyan İsa. Bu izler O’nun bana duyduğu sevginin benim için hayatını verecek kadar büyük olduğunun kanıtlarıydı. Dünyada hiç kimse İsa’nın benim için yaptıklarını yapmadı! Hiç kimse benim için O’nun kadar güven duyulmaya layık değildir. İsa’nın bir kez olsun yalan söylediğini zannediyor musun?” cevabı “hayır” oldu. “başka hiç kimse için bu kadar çok şey söyleyemem. Fakat o gün, uzun yıllar önce, kendime şunu söyledim: “Hayatını İsa’ya emanet edebilirsin. O

güvenine layıktır. Ve benim yaptığım da bu oldu.” “Bu kadar basit mi?” diye sordu adam. “Evet” dedim, “bu kadar basit.” Sen etrafındaki her türlü insana güveniyorsun, ama İsa hariç. Güvene tamamen lâyık tek kişi O’dur. Öyleyse, inançsızlığının dayandığı hatalı sebeplerden vazgeç. Ve hayatını Rab İsa ile doldur.

Bir keresinde bir toplantıda kalabalık bir gençlik grubuna şu çağrıda bulundum: “Mesih İsa’yı kurtarıcı olarak kabul edip de bundan pişman olan tek bir erkek veya kadın getirebilen kişiye bir milyon avro ödül vereceğim!” Açıkçası bu kadar çok param yoktu. Fakat bu teklifi hiç tereddütsüz yapabiliyordum çünkü böyle bir kişi bulunamazdı. Fakat pek çok insanın İsa’yı işitip de kabul etmediğini ve bundan dolayı büyük pişmanlık duyduklarını biliyorum.

Dolayısıyla sizi bir kez daha inançsızlığınızdan vazgeçmeniz için uyarıyorum. Sizin için çok şey yapmış olan İsa’ya güvenin. Bu sizinle O’nun arasındaki şahsi bir meseledir. Sakin bir köşeye çekilin ve O’na deyin ki, “Rab İsa şu andan itibaren sana ait olmak istiyorum!”

2. Adil Olduğunuz Düşüncesine Son Verin!

Kutsal Kitap der ki: “Mesih İsa günahkârları kurtarmak için dünyaya geldi.” Bu ayeti okuyan pek çok insan rahatsız olur ve der ki: “Ben günahkâr değilim. Hiçbir suç işlemedim.” Şimdi bu kişilere seslenmek istiyorum:

İddia ettiğiniz şey kesinlikle yanlıştır. Kendinizi yargılama gününde Tanrı’nın yüzüne karşı, “ben günahkâr değilim. Senin bütün emirlerine uydum” derken hayal edebiliyor musunuz? Bunu Tanrı’ya söylemeye cesaret edebilecek misiniz?

Haydi, şimdi her şeyin yolunda olduğu ve kendinizi aldatarak adil olduğunuz düşüncesinden vazgeçin.

Uzun yıllar önce yirmi yaşlarında genç bir adamla aramda bir konuşma geçmişti. Onu asla unutmuyacağım. Bir gün ona etki yapmaya çalışırken dedim ki “Azizim Heinz, seni uzun bir süreden beri Kutsal Kitap gençlik toplantılarımızda görmedim.” “Doğrudur” diye yanıtladı. “Pastör Busch, bunu defalardır düşünüyorum. Siz daima İsa’nın günahkârlar için öldüğünden bahsediyorsunuz. Beni ilgilendirdiği kadarıyla, günahlarımı yüklenecek bir günah keçisine ihtiyaç duymuyorum. Eğer ben yanlış bir şey yaptıysam ve Tanrı varsa ben kendim için ona cevap vereceğim. Bir kurtarıcının benim yerime ölmesi fikri bana komik geliyor.” “Tamam” dedim. “Kutsal Tanrı’nın huzurunda sorgulanırken adalet istemeyi amaçlarsın. Bu senin hakkın. Sen İsa’yı reddetme ve yargıya sığınıyorum deme özgürlüğüne sahipsin. Ancak bir şeyi görmem gerekiyor: İngiltere’de insanlar İngiliz hukukuna göre yargılanır; Almanya’da ise Alman hukukuna göre yargılanırlar; ve Tanrı’nın huzurunda bizler ilahi kanunlara göre yargılanacağız. Umarım bu kanunlardan bir tekini bile ihlal etmemişsindir, aksi takdirde senin için hiçbir ümit yoktur. Hoşça kal!” Genç adam hayretler içinde “bir dakika” dedi “Tanrı bu kadar hoş görüsz değildir!”

“Ne yani! Kutsal Tanrı’nın neye benzediğini zannediyorsun?” diye sordum. “Bir an için farz edelim ki, ben elli yıl namuslu yaşadktan sonra bir gün en fazla üç dakika sürecek küçük bir hırsızlık yapayım. Olay tespit edilsin ve ben mahkemeye çıkarılayım. Duruşma sırasında yargıca diyeyim ki ‘reis bey bu kadar katı olmayın. Üç dakikalık hırsızlık elli yıllık namuslu yaşamın yanında hiç kalır. Bu kadar küçük bir şey için beni cezalandıracak vicdana kim sahip olabilir?’ Ne olacağını biliyor musun? Yargıç şu yanıtı verecektir ‘Bir dakika, şu anda beni ilgilendiren senin elli yıllık namuslu yaşamın değil, hırsızlık yaptığın üç dakikadır. Kanun seni bu belirgin suçundan dolayı yargılamaktadır.’ Eğer bir yargıç bu tepkiyi gösteriyorsa Tanrı niye göstermesin ki?”

Neden Tanrı'nın huzurunda suçlu olarak yalvarmıyorsun? Affedilmeye ihtiyacın olduğunu niçin kabul etmiyorsun? Bir günahkâr olduğunu neden kabul etmiyorsun? Kendince haklı olduğun şeklindeki davranışından vazgeç ve kurtarıcını ara. O senin günahların için öldü ve borçlarını ödedi. O'nu kurtarıcın olarak kabul et, günahlarını O'na itiraf et ve de ki, "kendimi bütün yanlışlıklarımın birlikte ayaklarının dibine atıyorum. Bana merhamet et ve beni kanınla temizle."

3. Kararlı Adımı At

Ne söylemeye çalıştığımı anlamanıza yardımcı olacak bir başka açıklama:

Hitler rejiminin başlarıydı. Üst düzey bir Nazi yetkilisi ile temas geçmem gerekmişti. Bunu korku ve dehşet içersinde yaptım, çünkü rejim pastörlere karşı çok iyi davranmıyordu. Beni hayrette düşüren şey, yetkili beni kapı dışarı etmek yerine dikkatle dinledi. Görüşmenin sonunda ona dedim ki "Arkadaşlarınızın her hangi birisi tarafından hiç bu kadar iyi karşılanmamıştım. Size teşekkür ederim. Ve bana bu kadar kibar davrandığınız için bana emanet edilmiş bulunan mesajı size bir hediye olarak bırakabilir miyim?: "Tanrı dünyayı o kadar sevdi ki, tek ve yegane oğlunu gönderdi ve O'na inanan her kim olursa olsun kaybetmeyecek ve sonsuz hayata kavuşacaktır."

Bir an için bana baktı ve yanıt verdi: "Daha fazlasını söylemene gerek yok. Benim büyüklerim inançlı insanlardır. Gençliğimden beri." Masanın üzerine büyük bir beyaz kağıt koydu, bir kalem alarak çaprazına bir çizgi çekti. Sonra devam etti. Görüyorsunuz pastör. Bütün bunları biliyorum. Ancak kurtuluşu kazanmak için kağıdın üzerine çizdiğim gibi bir çizgi çekmek zorunda kalacaktım. Çok yakınındayım çizginin hemen altındaki bir noktayı parmağı ile göstererek ancak atılacak olan kararlı adım çizginin ötesinde." Daha sonra biraz utanarak ilave etti, "Ancak benim toplumsal konumum bu adımı atmamı engelliyor."

Ondan kalbimde hüznle ayrıldım. Bu adam uzun zaman önce öldü. Ancak onun sosyal konumu ebediyete geçişte ona hiç yardımcı olmadı. Her şeye rağmen o Tanrı'nın krallığına girebilmek için kararlı adımı atması gerektiğini, çizginin ötesine geçmesi gerektiğini anlamıştı.

Sizin bunu yapacak cesaretiniz var mı? Buna gerçekten değer. İsa kolları sonuna kadar açık sizi bekliyor. Kararlı adımı atın; çizginin ötesine geçin ve kendinizi İsa'nın kollarında bulacaksınız!

4. Kasıtlı Yanlışlıkların Tümüne Son Verin

Metresi olan bir adam tanırım. Bir gün onu köşeye sıkıştırıp dedim ki, "Sen zina yapıyorsun. Karımı mutsuz ediyorsun. Cehenneme giden yoldasın." Cevap verdi "Söylediğin şey çok saçma. Sana durumumu açıklayayım. Karım beni anlamıyor." Ve ondan sonra bana uzun bir öykü anlattı. Ve derinliklerinde davranışının çok yanlış olduğunu o da çok iyi biliyordu.

Bizler çok sık "bu olayı o başlattı" şeklinde dedikodu duyarız. Dedikodu ne konuda olursa olsun, o daima diğer kişinin hatasıdır. Sorunu asla siz başlatmazsınız, daima diğer şahıs ayıplanır.

Şunu hatırlatayım ki, Tanrı için dedikodu cinayet kadar kötüdür. O halde bu tartışmayı niye bitirmiyorsunuz? "Bunu nasıl yaparım?" diye sorabilirsiniz. Size nasıl olduğunu söyleyeyim: Bütün kasıtlı yanlışlıklara hemen şimdi son verin.

Sadece siz bir an durup kendinize "hayatımda yanlış olan ne? Düzeltmesi gereken ne?" diye sormalısınız. Neyin yanlış olduğunu en iyi bilen sizsiniz! Serbestçe günah işlemeye devam ettiğiniz takdirde İsa'nın sizi affedeceğini zannediyor musunuz? Kutsal Kitap der ki: "Derhal geri dön!" öyküsü Kutsal Kitap'ta anlatılan kaybolan oğul eski hayatına sırtını dönmüştür.

Siz de olduğunuz gibi İsa'ya gelebilirsiniz: İnançsız ve günahlarınızın yükü altında. Ancak bir adım atmalı ve sizi yıkıma sürükleyen ve kötü olduğunu vicdanen bildiğiniz her şeyi fırlatıp atmalısınız.

Günlük olarak aldığım pek çok mektupta, insanlar bazen kızıp şunu yazarlar: “Söylediğiniz şeyler çok sert. Bu ve bu günah değildir.” Sonra hiç bahsetmediğim şeylerin listesini yazarlar! Bu durumlarda Mesih İsa emirlerinin hayatımızda olmasına karşı nasıl isyankâr olduğumuzu özellikle görmüş olurum. Hayatınızı Mesih İsa ile doldurmaya ve hayatınızda ortadan yok olması gereken bütün şeylerden bir defada vazgeçmeye cesaretiniz yoksa asla bir Hristiyan olamazsınız veya bir Hristiyan olarak yaşayamazsınız.

5. Tanrı'yla Konuş

Nasıl dua edileceğini biliyor musun? Belki bir tür kalıpta ifade edebilirsin, ancak gerçekten nasıl dua edileceğini biliyor musun? Dua eden bazı insanların düşünceleri o kadar garip ki duyduğumda tüylerim diken diken oluyor...

Bir başka gün bir aileyi ziyarete gitmiştim. Anne dedi ki “bizler de iyi Hristiyanlarız. Claire, kızım buraya gel.” Dört yaşındaki kız yanına geldiğinde devam etti. “Pastöre nasıl güzel dua ettiğini göster.” Çocuk dua etmeye başladı. Derhal müdahale ettim. “Dur tatlım, nasıl dua ettiğini bana göstermen gerekmiyor, lütfen yapma!”

Gerçek dua tamamen farklı bir şeydir. Dua, var olan Tanrı ile konuşmaktır. Dua kalplerimizi O'na aktarır. Hiç böyle dua ettiniz mi?

Robinson adında bir Anglikan episkopos “*Tanrıya Karşı Dürüst Olmak*” adlı tartışmaya açık bir kitap yazmıştır. Bu kitapta bahsettiği bütün konular arasında çağdaş insanın artık dua etmeyi bilmediğini yazmaktadır. Bu konuda ona katılıyorum. Burada

kabahat duada değil çağdaş insandadır. Robinson'un teorisi bugünkü insanın artık dua etmeyi bilmemesi nedeniyle Hristiyan inancının tamamen gözden geçirilmesi gerektiğidir. Bana öyle geliyor ki, insanlara nasıl dua edileceği tekrar öğretilmelidir.

Dua etmeyi neden denemiyorsun? Hatta sadece "Tanrım seni bulmamı sağla" veya "Tanrım lütfen beni de kurtar" veya "Tanrım gerçek inancı bulmama yardım et" veya "Tanrım günahlarımı affet" bile diyebilirsin. Dualarımız ilk seferinde elinde Kutsal Kitap'ı ve burunlarının ucundaki gözlükleriyle dua eden pastörlerin duaları kadar güzel olmayabilir. Ancak güzel dualar etmenin gereği yoktur. Esas olan Tanrı'yla açık ve dürüst bir kalple konuşmayı öğrenmektir. Sadece dua etmeye başlayın gerisi kendiliğinden gelecektir.

Güven Tanrı ile insan arasında varolan bir bağlantıdır. Diyalog bu bağlantıda vazgeçilmez olandır. Ben Tanrı ile konuşurum; O benimle konuşur.

6. Kutsal Kitap'ı Okuyun

Tanrı insanlarla nasıl konuşur? Onlarla Kutsal Kitap aracılığıyla konuşur. Dolayısıyla kesinlikle esas olan onu okumaya başlamanızdır. Bir insanın Kutsal Kitap'ı çok zor okuyacağını düşünebilirsiniz. Maalesef bu da doğrudur.

Misafirliğe gittiğimde insanlar çok sık olarak şunu söylemektedir: "Pastör 1722 yılından kalma bir Kutsal Kitap'ımız var. Bize büyük büyük annemizden hatıradır. Ve sonra bana devasa bir müzelik parça gösterirler ki, bunu hiç kimse okuyamaz. Eski Kutsal Kitap'lara çok saygı duyarım, ancak gidip kendinize küçük bir İncil satın alabilirsiniz! Bunların bazıları elimden bile küçüktür. Belirli baskılar ise çok çekicidir. Kendinize bu İncil baskılarından birini alın. Ve onu okumak için her gün kısa bir

süre ayırın. Onun sayfaları arasından İsa'nın size ne söylediğini dinleyin.

Şüphesiz anlamadığınız bazı ayetler olacaktır. Sadece okumaya devam edin. Ben gençlere bunu hep şu yolla anlatırım: Brezilyalı bir çiftçi Brezilya'ya ilk yerleştiğinde kendisine bir miktar arazi verildiğini söyledi. Sonra burada bir cangıl yığıntısı bulunduğunu keşfetti. Ve ağaçları temizlemeye, kayaları kazmaya ve otları köklemeye başladı. Ve bir çift öküzü bir pulluğun önüne bağlayıp sürme zamanı geldi. Pulluklar bir kayaya sıkıştığında birkaç adım atmakta zorlanıyordu. O zaman ne yaptı? Doğru eve koştu kayaları, pulluğu ve öküzleri havaya uçurmak için bir miktar dinamit mi aldı? Tabii ki değil. Pulluk bıçaklarını söktü ve kayanın etrafından dolaşarak sürmeye devam etti. Bitirdiğinde sonuç pek parlak değildi. Aynı şekilde toprağı ekti ve birkaç ay sonra küçük bir miktar hasat elde etti. Bir sonraki yıl sonuç daha iyiydi. Artık daha çok kaya söküp daha fazla ot kökleyebiliyordu. Böylece tarlayı sürmesi çok daha kolaylaşmıştı. Üçüncü yıl durum çok daha iyileşmişti.

Bu Kutsal Kitap'ı nasıl okumanız gerektiğini gösterir. Esas olan okumaya başlamaktır. Anlamadığınız bir şey olursa, o yeri geçin ve okumaya devam edin.

İncil'in ilk bölümünde muhtemelen kuru ve sıkıcı bulacağınız uzun bir isim listesinden hemen sonra şu ayete ulaşacaksınız: "Ona İsa adını vereceksin, çünkü o halkını günahlarından kurtaracak." Ve bu ayete muhtemelen şu yanıtı vereceksiniz "Bunu anlayabiliyorum! Bu tam benim için yazılmış." Bırakın Tanrı Kutsal Kitap aracılığı ile sizinle bu şekilde konuşsun. Onu her gün okumaya zaman ayırın. Ve Tanrı'ya şu duayı edin: "Tanrım, beni aydınlat. Bana sözlerini anlayacak aklı ver." Bir şey daha, hiç kimsenin Kutsal Kitap'ı inkâr etmesine izin vermeyin. O yegane kitaptır. Diğer hiçbir kitap bu kadar aydınlatıcı değildir.

Birinci Dünya Savaşı sırasında genç bir askerken bir keşif görevine gönderildim. Akşam karanlığı çökmüştü. Bir vadinin kenarında oturuyordum. Sonra gece çökmeden hemen önce orman içersindeki küçük bir açıklıkta düşmana ait gezici bir mutfağın ilerlemekte olduğunu gördüm. Muhtemelen biraz erken harekete geçmişti. Onların oradan geçebileceklerini asla tahmin edemedik. Ancak gecenin çökmesini beklemeyen bu gezici mutfak düşman hatlarına giden yollardan birisinden bize doğru harekete geçmişti. Eğer gezici bir mutfak orman içersinde yolunu bulabilseydi, düşmanın destek askerleri ve cephanesi de kamplarına doğru yol bulabilirdi. İşte burası stratejik bir yoldu ve onu gözden ayırmayı hiç düşünmedik tam aksine onu bütün gece bombaladık.

Kutsal Kitap Tanrı'nın Hristiyanlar'a gıda ve cephaneye gönderme yoludur. Ve Şeytan onun hücumlarına engel oluşturacak kadar akıllıdır. Bu nedenle Kutsal Kitap daima hücumu maruzdur. En aptal genç adam der ki: "Hadi ya, böyle bir kitabı okumak için tamamen deli olmanız gerekir!" İyi eğitim görmüş bir üniversite profesörü Kutsal Kitap'ın sadece her hangi bir kitap olduğunu kanıtlamaya çalışır. Hepsi şu belirgin noktada birleşirler: Kutsal Kitap'a karşı ağır ateş. Ancak eğer Tanrı'nın evladı olmak isterseniz, bunun sizi durdurmasına izin vermemelisiniz. Hiç kimse'nin Kutsal Kitap'ı inkâr etmesine izin vermeyin. Kutsal Kitap kendisinin tamamen Kutsal Ruh tarafından doldurulmuş ve aydınlatılmış insanlarca yazıldığını bildirir. Ve siz onu kendiliğinizden okumaya başladığınızda farklı bir ruhun, ayrıcalıklı bir ruhun onun sayfaları arasında nefes aldığını hemen keşfetmekte gecikmeyeceksiniz.

Birisi bana şu şikayette bulundu: "Kutsal Kitap bana göre kapalı bir kitap. Kurtarılmak isterim ancak Kutsal Kitap okumaktan hiçbir şey elde etmiyorum." Ona şu cevabı verdim "Tanrı'dan sana ruhunu vermesini iste. Gerekirse aylarca şöyle dua et: Tanrım bana ruhunun hediyesini ver ki sözlerini anlayabileyim ve

yaşayan bir inanca sahip olayım. Bana inanın ki Tanrı duanıza cevap verecektir.”

7. Tanrı'nın Sözlerini Yayanları Dinleyin

Tanrı'nın sözlerinin açıkça anlatıldığı yerlere gidip dinleyin. Sizi şu konuda uyarmalıyım, bu günlerde pek çok minberden şulandırılmış Kutsal Kitap mesajları aktarılmaktadır. Sizin yerinizde olsaydım bu kiliselerden birisine gitmezdim. Kendim için limonata değil Kutsal Kitap'ın saf şarabından isterim. Saf Kutsal Kitap'ın anlatılmakta olduğunu anlamamız çok zamanımızı almaz. Çok şükür ki, hemen her yerde gerçeği anlatan vaizler vardır. Onların olduğu yere gidin ve Kutsal Kitap'ın sesini dinleyin. Tanrı'nın sözlerini duymak isteyen insanlarla birleşin.

Son zamanlarda bir adam bana dedi ki, “Biliyorsun ben bencilim.” Cevap vermeden duramadım, “diğer Hristiyanlar’la temas halinde olmazsan ve Tanrı'nın sözlerinin anlatıldığı kiliselere gitmezsen asla gerçek inanlı olmayacaksın.”

Bitirmeden önce sizlere tanıdığım yaşlı bir kadın hakkındaki öyküyü anlatayım. O benim hayatımda önemli bir rol oynamıştır ve benim Tanrı'ya kazandırdığım üç mühendisi bana getiren kişidir. Ondan büyük bir ruhsal güç akmakta olduğunu görmüştüm, ve bu özel fırsat nedeniyle onu ziyarete gittim. Bir madencinin dul eşiydi. Beni gördüğüne memnun olmuştu ve bana nasıl inanca geldiğini anlattı.

O zamanlar Essen'in varoşlarından birisinde oturuyordu. Bu varoş o zamandan bu yana şehirle birleşmişti. Varoşun adı Stoppenberg idi. Yerel bir gazetede St. Paul kilisesine iki yeni pastörün atandığını okumuştum. Ve arkadaşlarına dedi ki, “hadi gidip görelim. Essen’de bu gibi şeyler nadir olur.” St. Paul’a gidilecek yol çok uzundu, bu nedenle tarlaların arasından kestirme bir yoldan gittiler. Oraya vardıklarında büyük bina ağzına kadar doluydu. Bu nedenle salonun arka tarafında ayakta dur-

mak zorunda kaldılar. O gün atanmış olan pastörlerden birisi, Julius Dammann daha sonraları şehirde büyük bir etki yaratmıştı.

Bu, bana o yaşlı bayanın anlattığı öyküdür: “Julius Dammann kürsüye ilk çıktığında Yuhanna’nın üçüncü bölümünü okudu: *“Çünkü Tanrı dünyayı o kadar çok sevdi ki, biricik Oğlu’nu verdi. Öyle ki, O’na iman edenlerin hiçbiri mahvolmasın, hepsi sonsuz yaşama kavuşsun”* (Yuhanna 3:16). Sonra öne doğru eğilerek dedi ki: “Kutsal Kitap’ın bütün sözleri arasında beni ‘kayıp’ sözcüğü kadar korkutan bir başkası yoktur.” Ebediyen kaybolabilirsiniz, öyle bir nokta ki Tanrı kendisi bile sizi çekip alamaz. Bu cehennemdir. Bayan devam etti: “Ben oradaydım. Büyük kilisenin salonunda en arkada ayakta duruyordum. Vaazın kalan sözlerinin hiçbirisini duymadım. Sanki yıldırım çarpmış gibiydim. Kendi kendime tekrarlamaya devam ettim “Sen de kayıpsın. Tanrı ile barışık değilsin. Günahların affedilmedi. Sen Tanrı’nın evladı değilsin. Sen kayıpsın.” Bir şekilde eve dönebildim. Üç gün sonra babam hasta olup olmadığını sordu.”

Büyüklerine ne olduğunu açıkça izah etmeye çalıştı. Ancak onların bütün söylediği onun aklını kaçırdığı ve bir sinir krizi geçirdiği olmuştu. Hiç kimse onun ebediyen kaybolmak düşüncesini yaşamakta olduğunu derinliğinden anlamış görünmüyordu.

İhtiyar bayan devam etti “dört hafta süreyle tamamen yabani bir şekilde daireler çizmeye devam ettim. Ve gazetede pastör Dammann’ın tekrar vaaz vereceğini okudum. Böylece Stoppenberg’den Essen’e bir kez daha yürüdüm. Yol boyunca dua ettim.”

Bu haldeyken kiliseye vardı. Bina yine doluydu. Oturacak yer yoktu. O da daha önceki gibi ayakta durmak zorunda kaldı. Yine dua etti. Daha sonra ilahi kitabının panoda gösterilen sayfasını açtı, ve büyük hayretle keşfetti ki bu yol boyunca tekrarladığı dua idi. Düşündü “eğer herkes bu ilahiyi okursa, mutlaka bir şey olacaktı.” pastör Dammann ayağa kalktı ve Yuhanna’dan

İsa'nın sözlerini içeren bir başka bölüm okudu: “*Kapı Ben'im. Bir kimse benim aracılığım ile içeri girerse kurtulur*” (Yuhanna 10:9).

“Bu kiliseye ikinci gelişimdi” dedi bayan. “Ve bir kez daha sadece şu ayeti duydum, ‘ben kapıyım, kapıdan geçen kurtulacaktır.’ Bir anda her şey benim için çok açık oldu. Göğe çıkmış olan İsa hayatın kapısıydı. Ve ben bu kapıdan geçtim. Vaazın geri kalanını duymadım. Ancak duyduğum kadar bana yeterdi. Hayata girdim.”

Ben bu hikayeyi bazen “Ben asla kiliseye gitmem. Kilise atmosferine dayanamam. Kuşların öttüğü ve ağaçların dallarında meltemin estiği ormanda yürümeyi tercih ederim” diyen insanlara anlatırım. Ve şöyle cevap veririm, “eğer bu kadın Tanrı'nın sözünün anlatıldığı yere gitmemiş olsaydı asla inanmazdı.”

O halde ne yapmanız gerekir:

- İnançsızlığınıza bir son verin.
- Kendiniz hakkındaki iyi seçenek devam etmelidir.
- Kararlı adımı atın.
- Bütün yanlış hareketlere son verin.
- Tanrı ile konuşun
- Kutsal Kitap'ı okuyun
- Tanrı'nın sözlerini dinleyin

Bunların her biri önemlidir. Ancak çok daha önemli bir gerçekle özetlemek isterim.

Önemli olan ne yaptığımız değildir. Önemli olan Tanrı'nın Mesih İsa aracılığıyla yapmış olduğu şeydir. İşte bu sizlere bildirmekten mutluluk duyduğu iyi haberdur. İsa her birimiz için her şeyi yapmıştır. O bize geldi, O bizim için öldü, ve yeniden bizim için dirildi, O Tanrı'nın sağında bizim için oturdu.

İsa bu koyunlar için her şeyi yapmış olan iyi çobandır. Yirmi üçüncü Mezmurun yazarı buna şahittir. Der ki: “Rab benim çobanımdır, eksğim olmaz.” Ve iyi çobanın onun için yapmış olduğu her şeyi adlandırmaya devam eder...

Benim en büyük arzum sizlerin de “Rab benim çobanımdır” demenizdir.

TANRI BU GİBİ ŞEYLERE NASIL İZİN VEREBİLİR?

“Hava kazasında 64 kişi öldü”

“Bir deprem daha: 1200 ölü 6000 yaralı”

“Maden çökmesi sonucu 7 kişi öldü”

“Çılgın adam silahı ile çocuklara saldırdı: 10 çocuk öldü; diğerleri ağır yaralı”

Bu gibi haberler ne zaman basında veya televizyonda yayınlansa etrafımızda hep şu soruları iştiririz: “Tanrı nerede? Ne yapıyor? Neden hiçbir şey yapmadan bunların olmasına izin veriyor? Bütün güç O’nda değil mi? O hala orada mı?”

Gaddarlıklar dünyanın her yerinde hüküm sürmektedir. Treblinka ve Auschwitz’deki kamplarda yapılan sonsuz deneyler ölüm dehşetini öne çıkarmıştır. Ve hepsinden daha fazla şartırcı olanı çocukların her yerde kötüye kullanılması, öldürülmesi ve taciz edilmesidir.

Tanrı Bütün Bunlara Nasıl İzin Verebilmektedir?

Evet, çok iyi bir soru!

Tanrı’ya karşı umursamazlıklarını açığa koymak çabasıyla bu tür soruları düşüncesizce soranlara söyleyeceğimiz hiçbir şey yoktur. Biz sadece bu sorunun gerçek bir mesele oluşturduğu kişilere cevap vereceğiz.

Tanrı Sanık Sandalyesinde mi?

Tanrı bütün bunlara nasıl izin verebilmektedir? Eğer Tanrı'ya karşı bir suçlamada bulunmak niyetinde olsak, aptal olurduk. Şu sahneyi düşünün: Olay bir mahkeme salonunda geçer. Ben saldırıya maruz kalmış ve yeryüzündeki bütün acıları çekmiş bir insan olarak oradayım. Ve yargıcın yerinde oturuyorum. Sanık sandalyesinde oturan ise Tanrı!

Ve sonra yargıç kürsüsünden Tanrı'yı sorgulamaya başlıyorum. "Sanık ayağa kalk! Bütün bunların olmasına nasıl izin verebildin?"

Bunun olabilmesi mümkün değil! Tanrı'nın sanık sandalyesine oturup bizim tarafımızdan yargılanması mümkün değil.

Olay şu: Tanrı kutsaldır. O var olan Tanrı'dır. Yargıç olan O'dur ve sanık olan bizleriz.

İki savaş arasındaki sorunlu dönemde çalkantılı bir toplantıya gittiğimi hatırlıyorum. Konuşmacı salonda beni işaret ederek şöyle bağırdı "Evet, gel buraya", yanına gittiğimde dedi ki, "bir Tanrı'nın var olduğunu düşünüyorsun, değil mi? Evet eğer O varsa zannederim O'nunla ölümünden sonra karşılaşacağım..." Başımı sallayarak onayladım.

O devam etti "Buna memnun oldum çünkü O'nunla karşılaştığımda O'na diyeceğim ki: 'Bazıları tıka basa doyarken, çocukların açlıktan öldüklerini biliyordun değil mi? Bu konuda hiçbir şey yapmadın. Savaşların çıkmasına izin verdin. Suçsuz insanlar telef olurken bu ölümlerden sorumlu olanlar şanslı çıktılar! Bütün bu sorunla ilgili hiçbir şey söylemedin, bu haksızlığın ne aleyhinde ne lehinde hiçbir şey yapmadın!' Evet bütün bunları Tanrı'nın yüzüne vuracağım ve daha sonra ne yapacağım biliyor musun? O'na diyeceğim ki, 'dışarı çık, tahtından in ve bununla savaş!'"

Beni kızdırmayı başarmıştı, lafını kestim ve, "Çok güzel! Ben de senin yüzüne haykıracağım: Tahtından in ve onunla savaş!"

Toplantıya bir ölüm sessizliği hakim oldu. Konuşmacı aptal gibi yüzüme baktı. Sanki bir hata yaptığımı düşünmüş gibi ve sanki ben bir pastör değilmişim gibi baktı.

Daha sonra insanların yüzlerindeki ifadeye baktım, sanki gülüyorlardı ve ortam artık aynı ortam değildi. İşte konuşmanın zamanıydı ve bunu kaçıramazdım.

“Bana bak, kendisine senin tarafından bu şekilde hakaret edilmesine izin veren bir Tanrı çok gülünç olurdu. Sana şunu söyleyeyim, senin hayallerinin dışında böyle bir Tanrı yoktur. Hesaba çekilecek bir Tanrı, yargısından önce senin huzurunda sanık olarak duracak bir Tanrı. Hayır! Böyle bir Tanrı sadece hasta bir akılda var olabilir. Ve ben sadece şunu söyleyebilirim: “Böyle bir Tanrı’dan vazgeçelim. Ona sonsuza kadar bir nokta koyalım!” Şaşkın bir durumda kekeleyerek “Fakat siz bir pastör-sünüz öyle değil mi?” dedi. “Tabii ki” dedim ve herkesin duyması için sesimi yükselterek, “işte bu nedenle şunu söylemek isterim, hepinizin huzurunda tanıklık ederim ki bir başka Tanrı vardır, gerçek Tanrı. O’nu hesaba çekemezsiniz. Tam aksine O’nun adil mahkemesi huzuruna çıkarak sorgulayacağı sizlersiniz. O gün geldiğinde ağızlarınızı sımsıkı kapalı tutacaksınız. “Onunla mücadele et” diyebileceğiniz bir Tanrı yoktur. Fakat kutsal, var olan gerçek bir Tanrı vardır. Ve bu Tanrı bir gün sizlere mutlaka “arkamdan çekilin, dışarı çıkın” diyecektir.

Tanrı bu gibi şeylere nasıl izin verebilir? Eğer var olan Tanrı’yı sorgulamak için bu soruyu sorarsak göstereceğimiz sebep tamamen yanlış olur. Ve kesinlikle bir cevap alamayız. Sadece ne kadar aptal olduğumuzu gösteririz.

Tanrı Çocuk Bakıcısı mı?

Tanrı bu gibi şeylere nasıl izin verebilir? Çoğunluk dünyada olup biten dehşetli şeylerin etkisiyle ve korkusuyla bu soruyu sormaktadır. Bu Hristiyanlar’a sıklıkla sorulan bir sorudur. “Bi-

ze bir cevap ver. Suçladığımız senin Tanrı'ndır. O'nu savunurken ne demen gerekir?" Hristiyanlar Tanrı'nın affına veya savunmasına yardımcı olabilir mi? Yarattıklarının kendisini savundukları bir Tanrı hayali saçma bir Tanrı görüşüdür.

Bu Tanrı'yı bakım evini yürütmek üzere işe alınmış bulunan bir çocuk bakıcısı, bir dadı gibi görmeye benzer. Eğer çocuklardan birisi pencereden düşerse herkes dehşete düşer. "Çocuk bakıcısı nerede? Bunun olmasına nasıl izin verebildi?" İşte bu birçok insanın Tanrı hakkında düşünme şeklidir. Dünyada her şeyin yolunda gitmesi için gözünü dünyanın üzerinde tutmak O'nun görevidir. Her hangi bir şey yanlış gelişinceye kadar hiç kimse O'nu rahatsız etmez. Sonra da herkes kutsal bakıcının nereye kaybolduğunu şaşkına dönerek merak eder. Ve soru doğal olarak doğrudan Tanrı'nın dostlarına gönderilir. "Tanrının bu gibi şeylerin olmasına nasıl izin verebilir?"

Hristiyanlar Tanrı'yı savunmaya çalışarak çok aptal olurlar!

Bizler Tanrı'yı çocuk bakıcısı gibi görerek hata yapmamalıyız. Bu günahkâr ve aptal dünyada her şeyin yolunda gitmesini sağlamanın O'nun görevi olduğu nerede yazmaktadır?

Tanrı'nın kimseye karşı bir mecburiyeti yoktur. O efendidir!

Tanrı'nın Varlığını Kesin Olarak İnkâr Edebilir miyiz?

Felaketler ortaya çıkar. Ve Tanrı sessiz kalır!

Bazıları için sonuç nettir: Tanrı yoktur. Dünyayı kontrol eden bir Tanrı olamaz. Her şeyi gören ve işiten bir Tanrı olamaz. Böylece Tanrı hayatımızdan atılmış olur. Bunun sorun yapılmamasını teologlara bırakacağız. Ancak her şeyden öte bir Tanrı varsa ne olur? Eğer varlığını inkâr etmekte çok aceleci davrandıysak ne olur?

En sağlam deyimle söyleyeyim: Tanrı vardır.

Nasıl bu kadar emin olabildiğimi merak ediyorsanız, sadece şu yanıtı verebilirim: “Tanrı kendisini tanıtmıştır. O insanlara öğlunun, Mesih İsa’nın şahsında gelmiştir. İsa dünyaya gelmiş olduğu için hiç kimse Tanrı’nın varlığını inkâr edemez. O’nun inkâr edilmesi kişinin cehaletini ve kötü niyetini gösterir.”

Dünyanın Hristiyan Görüşü

Dünyada ne olduğunu anlamak istiyorsak dünyanın Hristiyan görüşünü bilmemiz gerekir. Aksi takdirde sorunumuzu hiçbir şekilde çözemeyiz. Kutsal Kitap der ki, “Yaratan Tanrı, dünyayı uyum ve tam iyilik içersinde yaratmıştır.” İnsan O’nun yarattıkları içersindeki bir şaheserdir. Tanrı insanı onurlu bir konuma yerleştirmiştir, O insanı ortak yapmak istemiştir. Dolayısıyla insan tamamen özgür olmalıdır.

Ancak insan tarihinin ilk sayfasında felaket yazılıdır, Hristiyanlar onu “Düşüş” diye tanımlamaktadır. İnsan özgürlüğünü kötüye kullanmıştır. Tanrı’ya karşı gelmiştir. Tanrı onun öz Tanrısı olmak istemiştir ve bugün de istediği budur.

Kutsal Kitap, ilk bölümlerinde insanın kendisini Tanrı’dan ayrı tuttuğunu ifade etmektedir. Ve düşüşte bütün yaradılışı beraberrinde sürüklemiştir. Bu kilitli bir kapının açılması gibidir. Acı, ölüm, gözyaşı, ıstırap ve haksızlık bütün dünyayı doldurmuştur.

Kutsal Kitap bizim yaşadığımız dünyanın Tanrı’nın istediği şekilde olmadığını ifade etmektedir. Bizler günahların hakim olduğu ve “katil” ve “yalanların babası” Şeytan’ın bu güçleri yönettiği ve “bu dünyanın tanrısı” olarak tanındığı düşmüş bir dünyada yaşamaktayız.

Kutsal Kitap’ın dünya görüşü çok gerçekçidir ve kendimiz hakkında gördüğümüz şeye tam anlamıyla uymaktadır. Ve Tanrı’nın bu günahkâr dünyaya düzen emri uygulamadığını öğretmeye devam etmektedir. Bütün bu dehşetin, korkunun ve kötülüğün gerçekleşmesi gerekmektedir. Ve zamanı geldiğinde Tan-

rı bunların hepsine bir son verecek ve “yeni bir cennet ve yeni bir dünya” yaratacaktır.

Bu Tanrı'nın dünyayı tamamen terk ettiği anlamına gelmez. Hayır! O İsa'yı çarmıhta günahkârlar için ölsün ve ölümden tekrar dirilsin diye ona göndermiştir. İnsanlar İsa'ya inanıp O'nu kabul ettiklerinde Tanrı tarafından yeniden yaratılış başlatılmıştır. Mesih İsa'ya ait olan herkes şuna tanıklık eder: “Tanrı bizi karanlığın hakimiyetinden kurtardı ve sevdiği oğlunun krallığına getirdi.”

Tanrı, İsa'nın ilkeleri yoluyla bu düşmüş dünyaya teselli, barış, sevgi ve yardım getirmek ister.

Hristiyanlar Tanrı'nın eziyete neden izin verdiğini her zaman merak etmezler. Böylesine düşkün bir dünyada aksinin olamayacağını bilirler. Bunu bilerek de diğer insanlara yardım etmeyi kabul ederler. Fakat onların çoğunluğu da haklılığın evi olan yeni bir cennet ve yeni bir dünyayı özlerler.

Peki şu soruya ne demeli: Tanrı bu dehşete nasıl izin vermektedir? Böylesine düşkün bir dünyada bu gibi şeylerin önlenemez olduğunu kabul etsek bile sorun, şahsen trajediye maruz kalmış bulunanları yine de rahatsız etmektedir. Çok sevdikleri küçük bir çocukları bulunan genç bir çifti düşünüyorum. Bir gün onun cesedini getirmişlerdi, sarhoş bir sürücü tarafından öldürülmüştü. Böyle bir şey olduğunda şu soru dudaklarımızı yakar, “Tanrı böyle bir şeyin olmasına nasıl izin verebildi?”

Tanrı'nın Yollarını Anlayabiliyor muyuz?

Bana öyle geliyor ki kendi aklımla anlayabildiğim bir Tanrı, tam anlamıyla Tanrı olamaz. O sadece benim gibi bir insan olabilir. Bir çocuk babasının ne tür bir insan olduğunu anlamaz. Tanrı'nın yollarını her zaman anlayabileceğimiz iddiası aklın alabileceği bir şey mi?

Çocukken dinlediğim bir öykü vardı. O öykü bu konuyu açıklamaktadır: Bir zamanlar bir münzevi yaşardı ve her zaman Tanrı'nın yolları hakkında homurdanır dururdu. Ancak bir gün bir rüya gördü.

Tanrı tarafından gelen bir haberci göründü ve münzeviye peşinden gelmesini söyledi. Çok iyi karşılandıkları bir eve geldiler. Evin reisi onlara dedi ki,“bugün benim için büyük bir gün. Düşmanlarım benimle barış yaptı ve dostluk işareti olarak bana bu altın bardağı gönderdi.” Ertesi gün ayrıldıklarında münzevi habercinin altın bardağı taşıdığını gördü ve kızgınlıkla söylemeye hazırlanırken haberci dedi ki, “dilini tut bunlar Tanrı'nın yollarıdır.” Kısa süre sonra bir başka eve vardılar. Ev sahibi yaşlı bir cimriydi, konukları hoş karşılamadı ve Şeytan'ın yanına gitmelerini söyledi. Haberci “hadi buradan gidelim” dedi ve altın bardağı cimri adama verdi. Münzevi yine itiraz etmek üzereyken haberci yine “dilini tut bunlar Tanrı'nın yollarıdır” dedi. Akşama doğru bir başka eve vardılar, ev sahibi çok üzgündü çünkü bütün çabalarına rağmen şanssızlık yakasını bırakmıyordu. Haberci “Tanrı yardımına gelecektir” dedi. Ve ayrılırken de evi ateşe verdi. “Dur” diye bağırdı münzevi haberci yine “dilini tut bunlar Tanrı'nın yollarıdır” dedi. Üçüncü gün melankolik, küskün bir adamın evine geldiler. Bu adam çok sevdiği oğlunun dışında hiç kimseye iyi davranmıyordu. Ertesi gün ayrılırken adam onlara “ben sizinle gelemem ancak oğlum köprüye kadar sizinle gelecek, ona dikkat edin” dedi. Tanrı'nın habercisi “Tanrı onu korur” diye cevap verdi. Köprüye geldiklerinde aniden çocuğu nehre attı. Münzevi “seni iki yüzlü Şeytan, bunlar asla Tanrı'nın yolları değildi..” diye bağırdı.

O anda haberci zaferle parıldayan bir meleğe dönüştü. “Beni dikkatle dinle, o bardak zehirliydi dolayısıyla dost adamın hayatını kurtardım, ancak cimri o bardaktan içerek ölüme gitti. Fakir adam evini tekrar inşa ederken gizli bir hazine buldu ve kalan günlerinde muhtaç olmayacak. Çocuğunu nehre attığım adama gelince o bir günahkârdı, oğlunu onunla bıraksaydım suçlu ola-

caktı. Oğlunu kaybetmek babayı pişmanlığa sevk edecek. Ve çocuk ise olduğu yerde çok rahat. Dolayısıyla akla ait bir şey ve Tanrı'nın adaletini görmüş oldun. Bundan böyle O'nun sırlarının önünde eğilmen gerekir.”

Söylediğim gibi ben çocukken bu öykü çok iyi bilinirdi. Bunun gibi öyküleri çocukluklarında okuyan insanlar Tanrı'nın ne yapabileceğinden veya ne yapamayacağından şüphe etmezler. Tanrı'nın yollarını anlayamayacağımızı bilirler.

Yolumuza münzeviye olduğu gibi bize bazı şeyleri izah edecek bir melekle muhtemelen hiç karşılaşmayacağız. Bizler sadece karanlıkta el yordamıyla aranmaya ve Tanrı'nın yollarını anlayamayacağımız gerçeğini kabul etmeye devam edeceğiz.

Tanrı, Yeşaya peygamberin ağzından dedi ki: “Benim düşüncelerim senin düşüncelerin değildir, senin yolların da benim yollarım değildir. Göklerin dünyadan yüksek olduğu gibi benim yollarım senin yollarından ve benim düşüncelerim seninkilerden daha yüksektir.”

Büyük peygamber kendi kendine şöyle dedi: “O'nun anlayışını kimse ölçemez.” Bir Hristiyan şair de şöyle yazar:

*Tanrı esrarlı bir yoldadır
O'nun merakı yapmaktır
O adımlarını denizlerde atar
Ve fırtınalara biner*

*Ölçülemeyen derin madenlerde
Becerisini hiç kaybetmez
O'nun parlak düşünceleri hazinedir
O kendi yolunda gider*

*Zayıf duygularla Tanrı'yı yargılama
Ve O'nun lütfunu güven
Çatık kaşlı görüntünün ardında
Gülümseyen bir yüz saklar*

*Kör inançsızlık tabii ki hatadır
O'nun işlerini incelemek yararsızdır
Tanrı kendini anlatır
Ve her şeyi açık eder.*

Hristiyanlar Beklemeyi Bilir

Olayın gerçeği şudur ki, zor sorularımızın çoğunluğu burada, yeryüzünde yanıtlanamaz. Şunu kabul etmeliyiz ki, “O'nun düşünceleri bizim düşüncelerimiz değildir.” Fakat biz Hristiyanlar her zaman karanlıkta el yordamıyla yürüyüp gitmeyeceğimizden eminiz. Çünkü ebediyette bütün bu rahatsız edici sorular cevaplandırılacaktır. Şu resim bunu izah edecektir: Eğer bir acem halısının ters tarafını incellerseniz bütün görebileceğiniz düğümlerin açıkça amaçsız uçlarıdır. Ancak halı ters çevrildiğinde mükemmel bir tasarım ortaya çıkar. İşte o zaman bu açık karmaşa içersindeki harika sırayı görürsünüz.

Bu yaşlı dünyada hayat halısının sadece ters tarafını görebiliriz. Her şey çok karmaşık ve saçmadır. Ancak cennette doğru tarafa hayran olabileceğiz ve o zaman Tanrı'nın hayatımızı ne kadar akıllıca ve yöntemli olarak şekillendirip planladığını görmekten mutlu olacağız.

Şu andaki durumumuzda geceleyin araç kullanan birisine benziyoruz. Karanlık, manzarayı gizlememiş olsaydı içinden geçip gittiği araziden zevk alabilirdi. Şu anda görmekten mutlu olacağı hiçbir manzarayı tasarlayamamaktadır. Ancak farları sayesinde yine de araç sürece kadar ışığı bulunmaktadır.

Biz Hristiyanlar'ın bilmek ve anlamak istediğimiz pek çok şey bulunmaktadır. Tanrı'nın yollarını anlamak, Tanrı'nın neden şunu veya bunu yaptığını izah edebilmek isterdik. Şeylerin çoğunluğu bizlerden gizlenmektedir. Fakat Tanrı bize yolu bulabilmemiz için yeterince ışık vermiştir. O'nun sözleri, Eski Antlaşma'daki kanun ile Yeni Antlaşma'daki İsa'nın kutsal sözleri,

bizi ebedi hedefe götürecek yolun yeteri kadarını göstermektedir.

Cennete ulaştığımızda güneş bizim için doğacak. Ve o zaman bizler yolumuzun sağında ve solunda ne olduğunu açıkça görebileceğiz. Dünyada bizden gizlenmiş olanları keşfedeceğiz. Ve “Tanrı’nın bütün bunlara neden izin verdiğini” anlayacağız.

Şimdi Hiçbir Cevap Alamaz mıyız?

Çok büyük bir soru sorduk: Tanrı bu gibi şeylere nasıl izin verebilir?

Her şeyden önce kutsal Tanrı ile bir insanla konuştuğumuz şekilde konuşmaya hakkımız olmadığını göstermek zorundayız. Bir kişi hesaba çekilebilir fakat Tanrı çekilemez. Bir şahıs haksız bir harekette bulunabilir, ama Tanrı asla haksızlık yapmaz. Bir kişi analiz edilip anlaşılabilir. Tanrı bunun üstündedir.

Bütün bunların mümkün olduğu kadar açık ve basit şekilde ifade edilmesi gerekir. Ancak, zemini netleştirdikten sonra şu soruyu daha öncekinden çok daha ciddi olarak soracağız: Tanrı bu gibi şeylere neden izin vermektedir?

Ve bunun cevabı Kutsal Kitap’ta bulunmaktadır: Sorun insanın bunu duymak istememesidir. Bu soruyu sormasının nedeni ilk aşamada Tanrı’yı haksızlıkla suçlamaktı. Yine de Kutsal Kitap’ın cevabı rolleri değiştirir ve bizleri sanık sandalyesine oturtur.

Her Felaket Bir Uyarı ve Bir Dikkat Çekmedir

Kutsal Kitap yazarı Luka durumun tam merkezine temas eden bir bölüm aktarmaktadır. Yeni ortaya çıkan siyasi bir baskı nedeniyle kızgın ve ne yaptığını bilmez durumda bir grup insan bu durumdan İsa’yı haberdar etmek için ziyaretine gelirler. Ku-

düs'te geleneksel bayramlardan birisi kutlanmaktadır. Tapınakta kurbanlar sunulmaktadır. Bu gibi durumlarda hep olduğu gibi binlerce Yahudi başkentte toplanmış ve Roma garnizonu alarına geçmiştir. Bu özel durumun sonucu olarak ciddi bir kavga çıkar. Buna neyin sebep olduğu ise açık değildir. Ancak öyle anlaşılmaktadır ki bağımsız Celile bölgesinden gelen bazı adamlar Romalı askerlerin dikkatini çekmiş ve kavga çıkmıştır. Ve Celileden gelenlerden çok sayıda insan vahşice katledilmiştir.

“Tanrı böyle bir şeye nasıl izin verebildi?” İsa'ya durumu anlatan insanlar için soru inanılmaz düzeyde gerçektir. Sadece birkaç gün öncesinde bir başka felaket Kudüs'ün sakinlerini üz müştür. Kalın duvarlı yüksek bir kule yıkılarak harabesi altında on sekiz kişi gömülü kalmıştır.

Orada kalplerin çoğunluğunda “Peki Tanrı?” sorusu vardır. Bazı teolojik bilimlerin şüphesiz cevabı vardı: “Bu kayıplar günahkardı ve Tanrı onları böyle cezalandırmıştır!”

Ancak İsa bu açıklamayı reddetti. Bizlerin Tanrı'nın hareketlerini ölçemeyeceğimizi çok açık bir şekilde göstermiştir. Ve herkesin sırtından aşağı soğuk terler döktüren bir şey söyledi. Söylediği şey bazılarının ağzını kapatırken bazılarını isyan ettirmişti: “Tövbe etmezseniz sizler de kaybedeceksiniz” diyordu ki, her bir şanssızlık sırlarla çevrili olmakla birlikte Tanrı'nın bir uyarısıdır ve O'na karşı olan dünyaya verilen bir ikazdır.

Bu alarm sinyalleri yaşamsal düzeyde gereklidir.

“Ben Tanrı'yım, senin Tanrın... benden başka hiçbir Tanrın olmadı.” Bu Tanrı'nın hayatlarımız için verdiği emirdir. Peki, biz o konuda ne yaptık? Paramız, arabalarımız, işimiz, sağlığımız, çocuklarımız hepsi hedefimiz oldu. Bunlara hizmet ettik.

“Mübarek günü unutma, onu hep mübarek tut!” Tanrı'ya ayıracak hiç zamanımızın olmadığı bütün haftaları, ayları ve yılları düşün!

“Babana ve annene saygılı ol.” Bugün büyüklerimize saygılı olmanın esasını anlayabiliyor muyuz?

“Öldürmeyeceksin.” Bizim neslimiz insan hayatına ne kadar değer vermektedir? Bu konuda hiç kimse masum olduğunu iddia edemez. Çünkü Kutsal Kitap der ki, “kardeşinden nefret eden kişi katildir.” Eğer bu doğruysa, evlerimizde ve işlerimizde kaç tane gizli cinayet işlenmektedir?

“Zina yapmayacaksın.” Kaç evlilik yıkıldı, bozuldu, harap oldu! Bizler Tanrı’nın emirlerini ciddiye almak yerine sanki eski modaymış gibi namusla alay ediyoruz, “cinsel zorluklardan” “kendimizi baskı altında tutmak istememekten” bahsediyoruz.

“Çalmayacaksın.” Çalmak, ödünç aldığın kitapları geri vermemle başlar. Eğer haksız yere edindiğimiz bütün mallarımızı çılgık atabilseydi evlerimizde ne kadar çok gürültü olacaktı.

“Komşun hakkında yalancı şahitlik yapmayacaksın.” Bu emir hakkında ne yaptık? Genel ve özel hayatlar iftirayla zehirlendi. Bir insan bir diğerini yalanlara sürükler. Ya kıskançlığa ne demeli? Siyasi hayatın esas teşviklerinden birisi değil mi?

İsa ne söylemişti? “Tövbe etmezsen sen de kaybedeceksin.”

Tanrı günahlarımızdan arınalım, hayatı ve kurtuluşu bulalım diye oğlunu verdi. Peki bugün insanlar Tanrı’nın bu hediyesini ne yapıyor? O’nu reddediyor. O’nunla başa çıkamayacağı için ne yapacağını bilmezden geliyor.

Tanrı’nın bu şanssızlıklara niçin izin verdiğini sormaktan vazgeçmeliyiz. Akıllı olup O’nun uyarılarını dinlemeli ve tövbe etmeliyiz.

Zor Bir Tanrı mı?

Biri çıkıp diyebilir, “anladığım kadarıyla eğer bütün trajediler Tanrı’nın uyarıları ise o halde bunları gönderen Tanrı’dır ve dolayısıyla bunlardan o sorumludur.” Bir ölçüde buna katılıyo-

rum. Kutsal Kitap'ta insanı dehşete düşüren bir ayet vardır, der ki, “bir şehre felaket çökerse bunun nedeni Tanrı değil mi?”

Essen'in ilk kez bombalandığı ölümcül geceyi daima hatırlarım. Yanmakta olan evimde sıkışıp kalmıştım. Etrafımı alevler çevirmişti. Yangını söndürmenin hiçbir yolu yoktu bütün su boruları patlamıştı. Tamamen umutsuz kaldığım bir sırada birden peygamber Amos'un şu sözünü hatırladım, “bir şehre felaket çökerse bunun nedeni Tanrı değil mi?”

“Üzerime büyük huzur çöktü. İnsanların veya tesadüflerin eline teslim edilmemiştım. Efendimiz Mesih İsa'nın babasının ellerindeydim.

Ondan sonra Tanrı kavramımızın genellikle yanlış olduğunu hissettim. O'nun hakkında kendimiz için ters yönde oluşturduğumuz fikirlerden vazgeçmemiz ve Tanrı'nın bizlere kendisinin ifşa ettiklerine sarılmamız gerekir.

Bizim Tanrı kavramlarımız bulanık, çocuksu, aptalca ve çok yüzeyseldir. Tanrı bizim hayal ettiğimiz “iyi ihtiyar, büyükbaba” değildir. Bizim tasarlamış olduğumuz Tanrı düşüncesi gerçeğe uymadığında ilk yaptığımız şey Tanrı'yı dışlamaktır. Yine de Tanrı hakkındaki yanlış kavramlarımızdan vazgeçmemiz mümkün olsa bile Tanrı'nın kendisinden vazgeçmemiz (O'nun bizden vazgeçebilecek olmasına rağmen) mümkün olmaktadır.

Kutsal Kitap'ın neresinde Tanrı'nın kendi adına “iyi efendi olmak” şeklinde şahitlik ettiği yazılıdır ki? O kitapta onun “dehşetli bir Tanrı”, “kıskanç bir Tanrı” “gizli bir Tanrı” olduğu yazmaz mı? Kutsal Kitap O'nu kükreyen bir aslanla kıyaslamaktadır: “Efendi Sion'dan kükremektedir.” Yeni Antlaşma'da ise, “Varolan Tanrı'nın ellerine düşmek korkunç bir şey” diye yazılıdır. Bütün öğretmenlerden daha bilgili olan İsa aynı şekilde der ki: “Vücudu öldüren ancak ruhu öldüremeyenlerden korkmayın. Daha ziyade cehennemde hem ruhu hem vücudu öldürenlerden korkun.”

Kutsal Kitap ayrıca Tanrı korkusunun aklın başlangıcı olduğunu da belirtir. Ve bizler Kutsal Kitap'ın gelecekteki olayları açıklayan son kitabı olan Vahiy'i okuduğumuzda Tanrı'yı "ihtiyar güzel büyük baba" ile kıyaslama konusundaki bütün arzularımız bizi tamamen terk eder. Çünkü Tanrı'nın müthiş sert ve aynı zamanda adaletli olabildiğini keşfederiz. Tanrı adaletin ta kendisidir. Verdiği emirlerinin ardından kıskançlıkla bakar.

Bu bizlere çok sert mi görünüyor?

Evet, işin aslı bu! Tanrı bizim kavramlarımızdaki Tanrı'ya uymaz. Tam aksine Tanrı gerçeğine kendimizi ayarlamak bize bağlı olan bir şeydir. Son yargılamada, Tanrı korkusu olmayan insan bedelini kendisi ödeyerek Tanrı'nın ne kadar dehşetli olabileceğini görecektir.

Şüphesiz bazı insanlar son yargılamaya inanmadıklarını söyleyeceklerdir. Bizler onlara, bunun çok fazla fark etmediğini söylemeliyiz! Kimin haklı olduğunu bekleyip görmek için çok zamanımız var: inançsızlık taklitçisi mi yoksa Tanrı'nın ebediyet sözü mü. Bu söz bir yargılamanın olacağını beyan etmektedir. Bu dünyadaki bütün felaketler bunun bir habercisidir.

Kutsal Kitap'ta şu cümle vardır: "Senin kötülüğün seni cezalandıracak, senin sapkınlığın seni paylayacaktır. O halde her şeye kadir Tanrı, Efendin, der ki, Tanrı'dan vazgeçip benden korkmadığında kötülük ve acının senin için olduğunu gör ve kabul et." Bunu dünya bir bütün olarak ve her bir birey kişisel olarak yaşayacaktır.

Tanrı bu gibi şeylere nasıl izin vermektedir? Bu soru Tanrı hakkındaki yanlış bir kavrama dayanmaktadır.

O'nun oğlunu dünyaya göndermesinin nedeni budur. Tanrı'nın oğlunun çarmıhta bizim için ölmüş olmasının nedeni budur. Tanrı'nın İsa'yı diriltmesinin nedeni budur. Bizim bugün "Tanrı'nın oğluna sahip olan yaşama sahiptir" diyebilme nedenimiz budur. Bize sunulmuş bulunan bu kurtarıcı kabul etmek ve her

şeye kadir Tanrı'nın çocukları olmak bize kalmış bir şeydir, o çocuklar ki artık O'ndan korku duymalarına gerek yoktur, çünkü günahları affedilmiştir.

Tanrı bizlerin kurtuluşunu ister. “Bana dönün ki hepiniz kurtarılacaksınız, çünkü ben Tanrı'yım ve başka Tanrı yoktur” sözleri ile ve hayatın üstesinden gelinen olguları ile bizleri ısıtmasının nedeni budur.

Kutsal Kitap şunu beyan eder “Tanrı sevgidir.” Ancak O'ndan bir tür saldırgan olmayan “iyi Tanrı” şeklinde bahsetmek ise bambaşka bir şeydir.

Bu müthiş gerçek beni, çok zor durumda bulunduğum bir sırada etkilemişti. Vakit akşamdı ve kötü talihli bir yerde bulunuyordum. Bir önceki gün şehrimiz Essen ağır biçimde bombalanmıştı. Bir hava saldırısı sığınağı yıkıntılardan temizlenip cesetlerin çıkartılması henüz tamamlanmıştı. Orada etrafımda çoğunluğunu tanıdığım yetmiş insan yatıyordu. Yaşlılar, genç anneler ve çocuklar hepsi savaşın sillesini yemişti. Ya şu sevimli küçük çocuklar! Boğulmuş, parçalanmış ölmüş olarak yatıyorlardı.

Hayallerimde çocukların çiçeklerle kaplı bir çayırdaki oynadıklarını görebiliyordum! Kalbim çığlık çığlığa “çocuklar bu şekilde büyümeliydi” diyordu, “orada ölü olarak yatmamalıydılar.”

Sonra kalbimdeki eski çığlık fıskırdı. “Tanrım sen neredeydin? Şimdi neredesin? Böyle bir şey nasıl izin verebilirsin?”

Yanıt yoktu. Sadece akşam rüzgârı içersinde duyulur duyulmaz bir kuş sesi geldi.

Anında aklımda bir yıldırım çaktı. Çarmıhta İsa'yı gördüm. “Tanrı dünyayı o kadar çok sevdi ki, kendisine inananın kaybetmeyip ebedi hayatı bulacağı yegane ve tek oğlunu ona gönderdi.” Çarmıh gözümün önünde bir tür ışık gibi bu günahkâr dünyada yer alan Tanrı sevgisinin bir feneri gibi göründü.

Tanrı'nın yollarını anlamıyorum. Tanrı'nın dünyadan nasıl "vazgeçebileceğini" gördüğüm zaman dehşete düşüyorum. Fakat İsa'nın çarmıhından bir ışık demeti çıkmaktadır. Orada Tanrı'nın kalbini görüyorum. O bana oradan sevgisini gösteriyor ve sevgisiyle beni kendisine çekiyor.

Bütün Bunların Amacı Nedir?

Haberlerde felaketleri duyduğumuz zaman akla hemen şu soru gelir: Tanrı bunların olmasına niçin izin veriyor? Fakat işin içine biz karıştığımızda, bir çocuk kaybettiğimizde, veya kötü bir rüzgâr tüm hayatımızı silip süpürdüğünde soru tamamen rahatsız edici oluyor. Soru artık tamamen teorik olmaktan çıkıyor ve içimizde bir ateş gibi yanıyor: "Bu niçin başıma geldi? Tanrı böyle bir şeyi bana nasıl yaptı?" Ve bir yanıt alıncaya kadar hiç huzur bulamıyoruz. Merle adındaki iri kıyım bir madenci bunu anlamamda yardımcı olmuştu.

İri ve güçlü bir adam olup ne Tanrı'dan ne Şeytan'dan korkardı. Ancak bir gün çöken bir madende sıkışıp kalmıştı. Bacaklarına felç indi. Bir gün kendisini ziyaret ettim. Evde tekerlekli sandalyede etrafından birkaç arkadaşı ile birlikteydi. Beni kapıda görünce büyük bir laf attı, "evet kilise müdavimi, kayalar üzerine yıkılırken senin Tanrının neredeydi? Hadi bütün bu saçmalığınla birlikte cehenneme git." O kadar hiddetliydi ki, tek bir söz edemedim ve ağzımı bile açmadan orayı terk etmek zorunda kaldım.

Ancak bazı madenciler gerçek Hristiyanlar onunla ilgilenmeye başladılar. Ona İsa'ya giden yolu, kurtuluş yolunu gösterdiler. Bu onda çok büyük değişikliklere neden oldu. Günahları affedildi ve Tanrı ile barıştı. Bundan sonra bir gün onu tekrar ziyarete gittim. Onu evinin önünde sokakta tekerlekli sandalyesinde oturur vaziyette buldum. Bu arada iyi arkadaş olduk. Yanına, veranda çıkıntılarında birine oturdum. Yüzünde bana önemli bir şey söylemek istediği ifadesini fark ettim. Akabinde şunu

söyledi “Bak, daha uzun yaşayamayacağımı hissediyorum. Ancak şu anda, gözlerimi kapattıktan sonra nereye gideceğimi biliyorum. Tanrı’nın huzuruna çıktığımda önünde diz çöküp omurgamı kırdığı için O’na şükredeceğim.”

“Merle” dedim, “ne demek istiyorsun?”

Gülümseyerek açıkladı: “Eğer bu kaza olmasaydı, cehenneme gidinceye kadar Tanrı’dan uzakta, kötü yaşamıma devam edecektim. Tanrı beni oğluna, Mesih’e yönlendirmek için büyük tedbirler aldı. Evet zordu ancak benim iyiliğim, ebedi kurtuluşum içindi.”

Durakladı. Ve yavaşça dedi ki, “Cehenneme iki ayaklı olarak girmektense cennete sakat olarak girmek daha iyidir.”

Elini tuttum. “Merle, çok zor bir okuldan geçtin. Fakat boşuna olmadı. Dersini öğrendin.” Ve beraberce çok kötü darbeler alan ancak Tanrı’nın huzuruna yaptıkları için hesaba çağrılmayan insanları hüznle andık.

Üzerimize bir felaket geldiğinde “Tanrı böyle bir şeye niçin izin veriyor?” diye düşünmek yerine “Bunun amacı nedir? Bununla bana ne öğretmek istiyor?” diye düşünmeliyiz. Ve sonrasında yazarın yazmış olduğu ilahiyi anlayabiliriz.

*Geçmek için seni çağırdığım derin sularda
Şanssızlık nehirleri taşmayacak
Çünkü dertleri kutsamak için seninleyim
Tanrı yolundaki en derin sıkıntılarda seni kutsamak için*

*Yolun ateşli deneylerden geçerken
Şükranlarım, bütün yetkinliğim senin olacak:
Alevler seni incitmeyecek, ben sadece cürufunu
Tüketip altınını rafine edeceğim.*

Bir gün bir adam ihtiyar ve deneyimli bir Hristiyan’ı ziyarete geldi. Maruz kalmış olduğu değişik deneyimlerden şikayet etti. Daha sonra dedi ki, “Tanrı neden bunu bana yapıyor? Bu gibi

şeylere nasıl izin verebiliyor?” İhtiyar adam cevap verdi: “Sen hiç sürü halinde kuzu gördün mü?” Evet bazı kuzular özgür kalmak ister ve çobandan kaçarlar. Çoban da köpeğini arkalarından gönderir. Köpek havlar, kuzular korkar ve geriye çobanın korumasına dönerler. Görüyorsunuz ki acı çekmek de çoban köpeğinin oynadığı rolün aynısını oynamaktadır. İlk önce bizi korkutur. Ancak onun yegane amacı bizi İyi Çoban’a Efendi İsa’ya geri getirmektir. Dolayısıyla şikayet etmek yerine doğrudan Kurtarıcınıza gidin. O zayıf olanları ve yükü ağır olanları rahatlatır.

Üstesinden Nasıl Gelebiliriz?

Şu andaki mevcut gerçeğe göre, bir inançsızın hayatın güçlükleri ile nasıl başa çıkabileceğini bilmiyorum. Böyle birisi bunlarla yüz yüze bile gelemez. Hayatındaki her şey çok yolunda gitmelidir. Eğer üzerine bir trajedi çökerse acı duymaya başlar ve hem Tanrı’yı hem insanı suçlamaya başlar.

“Tanrı bu gibi şeylere neden izin verir?” diye merak etmek yerine, Tanrı’yı suçlamak yerine, zayıf, dışlanmış, kendi yolumuzu bulmakta kabiliyetsiz olduğumuzu kabul etmeliyiz.

Bir insanın İsa olmadan yaşayabilmeyi nasıl becereceğini bilemiyorum. Ve ufuk karardıkça ve bu dünyada her daha fazla tehdit oluştuğça, İsa’nın ilkesi gözlerini ebedi hedefe, çağrılmış olduğu cennet krallığına çevirmeyi öğretir.

Size gerçek bir öykü anlatayım: Çok yıllar önce önemli bir madden bölgesinde pastör olarak bulunmaktaydın. Bir ziyaret gününde bir yıl dönümünü kutlamakta olan bazı insanların evine gittim. Şişeler dolusu içki elden ele geçiyor ve herkes bağırıp çağırıyordu. Fakat ben kapı eşiğinde görüdüğüm zaman sükunet hakim oldu. Sonra bir adam haykırdı, “Hey, vaiz! O ne yapıyor orada? Vaiz, saçmalıkların bizi ilgilendirmiyor. Cenneti sana, sana ve kuşlara bırakıyoruz!”

“Nasıl bir insansın” diye cevap verdim, “burada yutamayacağım bir şey var. Sana ait olmayan bir şeyden ne hakla vazgeçiyorsun ki? Bir şekilde şunu hissediyorum ki, senin bana vereceğin hiçbir cennet yok! Bana öyle geliyor ki, senin yolun cennetten ziyade cehenneme gidiyor. O halde bana ve kuşlara bıraktığın nedir?”

Adam utanmışa benziyordu. Sonra haykırmaya devam etti “Hadi oradan! Vaizler her zaman insanlara cenneti vaat ederek onları rahatlatır. Ve bahse girerim ki, sen de şu anda aynısını yapmak üzeresin!”

“Yanlıştın var!” dedim. “insanlara hakları olmayan cennetin umudunu vermek gibi en küçük bir niyetim yok. Sizleri sadece cehenneme giden yolda devam etmemeniz için uyarıp ve İsa’ya, Kurtarıcı’ya gelmeye davet edebilirim. O kendisini kabul eden herkese cennet vaat etmektedir.”

Aptal olmayın...

Ebedi hayat umudu, İsa’nın kendisini “kabul edenlere” bütün kutsiyet içersinde vaat ettiği bir ayrıcalıktır.

İnanlılar Tanrı’nın bu gibi deneylere nasıl izin verebildiğini her zaman merak etmezler. Onlar diğer herkes gibi katlanırlar. Bu acı çeken dünyayı yapabildikleri ölçüde kurtarmaya çalışırlar. Fakat kendi yollarında katlanma yolunda neşeyle devam ettikçe kalplerinde ilahinin şu sözlerini söylerler:

*Bütün bilinmeyenlerin anahtarı Tanrı’dadır,
Mutluyum çünkü;
Eğer anahtar başkasında olsaydı
Ya da bana emanet edilseydi
Üzülürdüm.*

*Yarımın dertleri burada olsaydı
Hiç dinlenmeden!
Bence günün kilidini açardı*

*Ve saatler geçip giderken derdi ki
"Benim arzularım en iyisidir"*

*Görüşümün en aydınlığı
Bana güven verir;
Bulanık yolumda el yordamıyla giderken
Elini hisseder ve sesini duyarım
"Yardıмым kesindir" der*

*Onun gelecek planlarını göremem
Ama şunu bilirim ki:
Gülümseyen yüzü bendedir
Bütün kutsiyetinin tepkisi
Burada aşağıdadır*

*Yeter bu bütün arzularımdır
Ve artık dinleniyorum
O'nun gördüğünü göremediğimden
Ve ilgisiyle ebedi kutsanmış
Olarak kurtulacağım.*

Nietzsche bir şiirinde "Evi olmayan insan ne acılıdır!" der. Tıpkı bu neslin acıları gibi: insan hayatın zorlukları ile hiçbir dinlenme veya korunma yeri olmadan karşılaşmalıdır. "Evi olmayan insan ne acılıdır!" Bu çağımızın özel bir trajedisidir.

Gelin Mesih İsa'nın araştırmasını ciddi olarak yapalım. Şöyle demişti "Babamın evinde pek çok yer var."

Sizin için bir tane ayrılmasını ister miydiniz?

SEVME HAKKIMIZ

Bu konuyu ben zaten şöyle tanımladım: Sevmek günah mıdır? Söz konusu cinselliktir, bizi her zaman yakından ilgilendiren. Hemen konuya girmek istiyorum ‘Sevme hakkımız.’ Bu konuyla ilgili size ciddi ve önemli şeyler söylemek istiyorum.

1. Karşı Konulması Güç Bir İstirap

Tuhaflik içerisindeki gerçek olan şudur ki, insanların bugüne kadar yaşamadıkları yalnızlıklarıdır. Halbuki bugüne kadar böyle yakınlaşma da olmamıştır. Her ne kadar birbirimize yakın olsak bile, insanlar bugüne kadar yaşamadıkları bir yalnızlık içerisindeyler.

On altı yaşındaki bir erkek çocuğu bana şunu söylemişti: ‘Benim kimsem yok!’ Cevabım: ‘Saçmalama! Senin bir baban var!’ ‘Ah o ihtiyar, bunak!’ diye cevap verdi, ‘öğleden sonra saat beş gibi eve geliyor, biraz kızıyor, yemek yiyor ve tekrar çıkıyor.’ ‘Peki annen?’ ‘Ah onun çok işi oluyor, benimle uğraşacak vakti olmuyor!’ ‘Ya senin iş arkadaşların?’ ‘Onlar sadece iş arkadaşları! Kimsem yok, derdimi anlatacağım.’ Bunları bana on altı yaşındaki bir erkek çocuğu anlatmıştı! Ama bu tür yalnızlık sadece çocuklarda olan bir şey değil. Kadınlarda çoğu zaman kocalarının yanında yalnızlık içerisinde yaşarlar, aynı duygu kocalar için de geçerli olabilir. Kocanın hiçbir fikri yoktur, karısının neyle ilgilendiğinden ve kadının da hiçbir fikri yoktur, kocasının neyle ilgilendiğinden. Ve bunun adı da evlilik. Böylece de yalnız yaşamaya devam eden insanlar oluruz!

Zamanımızın filozofları insanların yaşadıkları yalnızlıktan bahsettiklerinde yoğun bir ilgiyle karşılaşıyorlar. İnsan bu yalnızlıktan kurtulmak için haykırır gibi olur. Ve görüyorsunuz ki: Yalnızlıktan kurtulma özlemi, hayatımızın en etkin gücü olan cinsel güdü ile birleşmektedir. Ve böylece de hakimiyet kaybolmaktadır: On altı yaşındaki bir erkek çocuğu onu yalnızlığından kurtarması için kendisine bir kız arkadaşı arar. Karısı ile yaşadığı halde yalnız olan bir erkek, onu belki de bu yalnızlığından kurtarması ümidiyle sekreteri ile beraber çıkar. Genç bir erkek öğrenci, bir üniversitede 11000 veya 20000 öğrenci arasında ve yapayalnız olduğu, kendisine arkadaşlık edebilecek bir kız öğrencinin yanına sığınır. Yalnızlıktan kurtulma özlemi en etkin güç olarak bilinen cinsel güdü ile birleşir, birleşim sonucu, cinselliğin ön planda olduğu bir dünyada yaşamamızdır. Bir gerçek olan, insanların yalnızlıklarından kurtulmak için cinsellik arayışına girmeleri, ticaretle ilgili insanların yararına olmaktadır. Örneğin film yapımcıları ve roman yazarları. Yani: En asgari bir yatak sahnesi olan film! En asgari bir zina davası geçen kitap! Ve bizler diğer insanların flört ettiklerini, birbirlerini tavladıklarını ve seviştiklerini seyrettiğimizde hayatın çok mükemmel olduğu duygusuna kapılırız.

Son zamanlarda bir genç kız bana dedi ki: “Pastör, bizim ebeveynlerimizden farklı değerlerimiz bulunmaktadır. Bizim yepyeni ahlaki kıstaslarımız var.” Bunu işittiğimde neredeyse şapka (tabi olsaydı) kafamdan uçacaktı. “Efendim bayan?” Ancak bir pastör olarak büyük bir şehirde benim bulunduğum kadar bulunmuş olsaydınız böyle bir konuşmaya asla inanmazdınız. Tecrübelerime dayanarak biliyorum ki bu iddialı dil sadece gösteri yapmaktır. Bunun gerisinde gölgeli aşk ilişkileri olan ve sorunları ila başa çıkamayan genç insanların; konuları örtbas etmeye çalışan veya ayrılan evli çiftlerin dayanılması güç olan zorlukları yatmaktadır. Evet burada dayanılması güç bir zorluk söz konusudur. Ve bunun hakkında hepimiz bir şeyler biliyoruz. Ben diğer insanlardan değil sizden ve kendimden söz ediyorum.

Yıllar önce, Lippe yakınlarındaki küçük bir kasabada aynı konuda bir konuşma yapmıştım. Bu toplantı sadece genç insanlara açıktı. Salona adım attığım zaman kendi kendime şunu söyledim: “Ne biçim yere giriyorsun burası sanki cehenneme benziyor” Erkekler, kızlar ve böylesine ağır bir sigara dumanı! Erkeklerden bazıları da beraberlerinde viski getirmişlerdi. Kızlardan birkaçı erkeklerin dizlerinde oturuyordu. “Yani burada konuşmak zorunda mıyım?” diye düşündüm. “Evet ihtiyar dostum fazlasıyla cesarete ihtiyacın var.” Sonra konuşmaya başladım: “Cinsel yaşantımızda kalbimizi kırabilecek zorluklar yaşayabiliriz.” Sanki o anda birisi ışık yakmış gibiydi. Yine de erkeklerden birinin dizlerindeki kıızı derhal indirdiğini görebiliyordum. Kendisine dokunulmuştu. Bütün salonda ölüm misali bir sessizlik olmuştu. Şöyle düşünmeden edemedim “ilk bakışta herkes çok mutlu görünüyor. Ancak bu gerçekten haklı olduğumu gösteriyor. Cinsel yaşantımızda kalbimizi kırabilecek zorluklar yaşayabiliriz.”

2. Bu zorluk Nereden Kaynaklanmaktadır?

Bu zorluk doğru ile yanlış arasındaki farkı bilmememiz gerçeğinden kaynaklanmaktadır. Ahlak hakkında yeni düşüncelerimiz varmış gibi yapıyoruz. Ancak şunu unutmamalıyız: Günah bir efsane değildir. Günah işleyip yanlış bir şey yaptığımız her zaman vicdanımıza bir ağırlık çöker. İşte bu bir gerçektir! Maalesef, artık neyin doğru neyin yanlış olduğunu tam olarak bilemiyoruz. Size çok sivri birkaç soru sorayım, evlenmeden önce cinsel ilişkide bulunmak doğru mu yoksa yanlış mı? Eğer evliliğiniz yolunda gitmiyorsa, zina yapmak bir ihtiyaç mı yoksa bir kötülük mü? Ya da erkekler veya genç delikanlılar arasındaki homoseksüellik günahkârlık mı yoksa haklılık mı? Lezbiyenlik günah mı değil mi? Mastürbasyon yapmak doğru mu yanlış mı? Veya boşanmayı istemek doğru mu yanlış mı?

Özetlemek gerekirse, yanlış nedir ve doğru nedir? Çektiğimiz

zorluğun nedeni budur. Binlerce kitap bizleri cinselliğin doğruluk veya yanlışlıkla hiçbir ilgisi olmadığına inandırmaya çalışmaktadır. Bu nedenle soru sorulmamıştır. Kötü bir arkadaş olmak kötüdür. Ancak bize söylenen cinselliğin iyi ve kötü olarak addedilmenin dışında kaldığıdır. Çağdaş filmleri ele alalım, örneğin yakın çekimde bir öpüşme görürüz; daha sonra perde iner ve perdenin arkasında bir birinin kollarında gölgeler görürüz. Bu tür bir sahne filmin sadece bir parçasıdır. İyi veya kötü şeklinde bir soru yoktur. Değil mi?

İyi nedir, kötü nedir?

Genç bir adam olarak aniden nasıl ışığı gördüğümü çok iyi hatırlıyorum. İyi ve kötü arasındaki farkı söyleyebilirim. Sonra şu soru beni rahatsız etmeye başladı, “neye izin verilebilir neye verilemez?”

Fakat bu soruya geçerli bir cevap vermeden önce ilk olarak şunu sormalıyız: “Neyin doğru, neyin yanlış olduğuna son olarak kim karar verir?”

Bir gün genç bir çift beni görmeye geldi. Kadın kolay tipli, yüzünde kabuk gibi makyaj olan biriydi; erkek parmakları nikotin lekesi içinde dengesiz olduğu açıkça görünen biriydi. Onlara dedim ki, “en azından ne olduğunuzu biliyorum, bu oldukça açık” kız cevap verdi: “Fakat pastör bunda yanlış bir şey yok ki” ben de şöyle dedim: “Bir saniye bunda yanlış bir şey olup olmadığını söyleme hakkına sahip olan kimdir?” Evet, neyin iyi neyin kötü olduğunu bize kim söyleyecek? Kilise? Hayır onun direktiflerine baş eğmezdim. Ben gençken kilisenin ve pastörlerinin hayatım üzerindeki yetkilerini asla tanımadım. Ve şu anda bende onlardan birisiyim. Neyin iyi neyin kötü olduğunu söyleme hakkına sahip olan kimdir? Jane Hala? Kendi vicdanım? Bazıları der ki, “içimdeki o küçük sesin talimatlarını dinlerim.” Öyleyse neyin iyi neyin kötü olduğunu söyleme hakkına sahip olan kimdir?

Şu anda çok kritik bir noktaya gelmiş bulunuyoruz. Eğer bu dünyanın hakimi olan gerçek bir Tanrı varsa o halde neyin iyi neyin kötü olduğunu söyleme hakkı O'na aittir. Eğer Tanrı yoksa size doğru görünen her hangi bir şeyi yapabilirsiniz. Ve eğer durum böyleyse, Jane Hala'ya bile uymanız için her hangi bir neden göremiyorum. Bu sorunla karşılaştığında her kişi kendisine şu soruyu sormalıdır: “Bir Tanrı var mı yok mu?” Dehşetli şekilde ahlaksız yaşayan insanlar tanırım, onlar bile “Tanrı'ya inanırım” derler. Çok saçma!

Eğer bir Tanrı varsa, cinsellik konusunda da söyleyecekleri vardır. Aklını başına toplamak zorundasın. Tanrı'yı yaşamından çıkarabilirsin. Ancak ondan sonra kendi seçimine tabi olursun. Kendini 45 yaşına kadar “Tanrısız yaşamak istiyorum” deyip, zaten daha sonra yaşlanınca dindar olma düşüncesinin üstüne çökeceğini sakın hayal etme. İşe yaramaz! Kutsal Kitap der ki: “Tanrı'yı bulunabildiği zaman ara” ama “senin uygun olduğun zaman” demez. Öyleyse tekrar ediyorum: Eğer Tanrı yoksa size doğru görünen her hangi bir şeyi yapabilirsiniz. Fakat Tanrı varsa neyin doğru neyin yanlış olduğunu söyleme hakkına sahip olan yalnızca O'dur. Bu mantıklı değil mi?

Diyorum ki Tanrı vardır, ve gerçektir. Bundan nasıl emin olduğumu soruyorsanız cevabım şudur: “Çünkü O kendisini İsa'da göstermiştir.” Bunu anlamanızı istiyorum. İsa dünyamıza gelmiştir, bunun dışında Tanrı hakkındaki her türlü farksızlık veya şüphencilik sadece cehaletten veya kötü niyetten kaynaklanır.

Tanrı vardır ve Tanrı var olduğu için neyin doğru neyin yanlış olduğunu karar verme hakkına sahiptir. O'nu yaşamından çıkarmaya karar verip, “bizim farklı ahlaki ilkelerimiz var!” diyebilirsiniz. Fakat sizi temin ederim ki bir gün Tanrı'nın huzuruna çıkmak ve yaşamınızın hesabını vermek zorunda kalacaksınız.

Aslında, Tanrı'nın neyin doğru neyin yanlış olduğunu karar verme hakkına sahip kabul etmek büyük bir kurtuluştur. Ve O'nun sözü Kutsal Kitap bunu açıkça ifade etmektedir. Bir de-

fasında adamın birisi bana şunu sordu “Peki Kutsal Kitap bütün bunlardan bahsediyor mu?” “Evet” dedim. “Tanrı cinsellikte neyin doğru neyin yanlış olduğu ile ilgili olarak çok kesin emirler vermektedir.”

Beni anlayabildiniz mi? Şimdi şunu sormalıyız “Tanrı cinsellik hakkında açıkça ne söyler?”

Kutsal Kitap’ın bu konudaki öğretisini özetlemeye çalışayım.

3. Tanrı Ne Söyler?

a) Tanrı cinselliği onaylar

Tucholsky şiirlerinden birisinde şuna benzer bir şey yazmıştır: “Ben belimden kafama kadar Hristiyan, belimden ayaklarıma kadar dinsizim.” Ne kadar saçma, Kutsal Kitap der ki “Tanrı insanı yarattı, onları erkek ve dişi olarak yarattı.” O bizleri cinselliğimizle birlikte yarattı. Bu nedenle onun hakkında açıkça konuşabilirim. Bu bir tabu değil. Tanrı beni, seni ve bütün erkek okuyucuları erkek olarak yarattı. Öyleyse erkek olalım, sadece kukla değil. Ve siz bayanlar, O sizi kadın olarak yarattı. Öyleyse kadın olun! Bazı kadınların talihsizce erkek gibi olma veya bazı erkeklerin kadın gibi olma çabaları hiç şüphe yok ki hastalık belirtisidir. “Tanrı insanı yarattı, onları erkek ve dişi olarak yarattı.” O üçüncü bir cins yaratmadı! Tanrı cinsiyetlerimizi onaylamaktadır, öyleyse bunu zorlamamalıyız. Benim bir erkek veya bir kadın olmamdan kaynaklanan gücü ta yaratılışa kadar takip edebiliriz.

Ancak bizler bir düşün yaratılış içersinde yaşıyoruz. Dünya Tanrı’nın elinden çıktığı günlerdeki dünya değil. Cinsel yaşamımız özellikle tehdit altındadır. Bu nedenle Tanrı onu korumak için tedbirler almaktadır.

b) Tanrı cinsel yaşantımızı evlilikle korumaktadır

Tanrı cinselliği onaylar ve onu evlilikle korur. Evlilik sadece bir

toplumsal anlaşma değil aynı zamanda bir Tanrı kuruluşudur. Bu konuda önemli bir kitap yazmış olan Amerikalı bir ruh bilimci bunu teyit etmektedir: “Bu konuda Kutsal Kitap’ta okuduğumuzun derinliğine eşit hiçbir şey yazılmamıştır ‘Tanrı insanı yarattı, onları erkek ve dişi olarak yarattı.’ Ben Hristiyan değilim. Ama bir ruh bilimci olarak evliliğin tamamen ihtiyacımız olan şey olduğunu söylüyorum.” Evlilikte şüphesiz sadakat vardır. Pek çok Hollywood yıldızlarında olduğu gibi yedi, sekiz, dokuz veya on evlilik değil! Bu tür evliliklerin neslimizin çılgınlığının belirgin işaretlerinden biri olduğu gerçektir. Bu derin karmaşa halimizi göstermektedir. Tanrı evlilik kurumunu oluşturmuştur ancak bu evlilik aşk ve sadakat ile belirlenmiştir.

Öyleyse evlilik nasıl bir şey olmalıdır. Bayanlar, iyi bir eş olmak için kocanıza güzel yiyecekler yapmanız ve düğmelerini dikmeniz yeterli değildir. Erkekler, karınıza ev çekip çevirme parası verdiğinizde görevinizi yaptığınızı zannetmeyin. Tanrı’nın planına göre, evlilik her iki tarafın yalnızlıklarını paylaşması demektir. Siz evli olanların evliliği bu türden mi? Değilse, konuyu birlikte konuşarak “Bize ne oldu? Evliliğimizin bizi yalnızlıktan kurtarması gerekirdi!” diye sormalısınız. En başta, Tanrı dedi ki “Erkeğin yalnız olması hoş değil. Ona uygun bir eş yaratacağım.” Bunu anlamaya çalışın. O sizleri sınırlandırmıştan kurtarmak istedi.

Sizlere birkaç anekdot aktarayım. Ben küçük bir çocukken kız kardeşim ile bana Stuttgart’daki bir evlilik törenine gitme izni verildi. Bir düğüne ilk gidişimdi ve her şey olağanüstü ilginçti. Kiliseye bir arabayla gittik, ve otelde düğün yemeği verildi. Mönüdeki son yemek “buz bombası” idi. Kız kardeşim ve ben masanın sonuna oturtulduk, ve sabırsızlıkla “buz bombasının” gelmesini bekledik. Fakat gelmesi çok uzun sürdü, çünkü amcalar birbiri ardından söz alıyorlardı. Fena halde sıkılmıştık. Fakat konuşmalardan bir tanesi hafızamda yer etti. Amcalarımdan birisi akıllı görünmeye çalışarak yüksek sesle “Bayanlar ve Baylar, cennette iki sandalye olduğu söylenir; bunlar evlenmeyi bir

an bile reddetmemiş olan çiftler için amaçlanmışır” diyerek devam etti “ancak bugüne kadar bu sandalyeler hiç talep edilmedi” hemen o anda sözü kesildi. Babam bütün konukların başlarının üzerinden masanın diğer ucunda oturan anneme haykırdı “Evin annesi, bu sandalyeler bizi bekliyor!” Henüz çok gençtim ve bu sözlerin derin anlamını anlamadım. Ancak bizimki gibi bir evin müthiş sıcaklığını hissettiğim için kalbim neşeyle doldu. Sizin eviniz de böyle mi?

Benim düğün yemeğimde arkadaşlarımdan biri olan yaşlı bir adam Yaradılış’taki “... Onun için uygun bir eş yaratacağım” deyişi hakkında çok dokunaklı düşünceler ileri sürdü. Şunları söyledi: “Onu yönetecek bir despot değil. Ayaklarının dibinde yatacak bir köle değil. Bir kenara koyacağı bir nesne değil. Ama ona sevgisini verecek bir eş yaratacağım.”

Evliliklerinin gümüş yılı dönümünde babamın anneme bakışı ve anneme söylediği şu sözler beni derinden etkilemişti: “Bu 25 yıl boyunca her gün benim için daha değerli oldun!” Yirmi beş yıldır evli olan ve aşklarının azar azar yok olup gittiğini gören çiftleri düşünmeden edemedim. Bu dehşet verici bir şey! Pek çok evli insan birbirlerine şunu söylemeliydi: “Haydi yeni bir başlangıç yapalım.” İnanın bana bu gerçekten mümkün!

İşaret etmek istediğim bir diğer nokta var. Pek çok genç insan bana, “Şu anda evlenmeyi düşünmüyorum. Bu konudaki düşünceniz nedir? İstedikimiz her şeyi yapabilir miyiz?” Ben derim ki:

c) Tanrı gençliğin temiz olmasını ister

Biliyorum ki günümüzde ve çağımızda bu tamamen gülünç sayılmaktadır. Fakat Tanrı’nın modayı takip ettiğini zannediyor musunuz? Bunu ifade eden ben değilim, Tanrı’nın sözü. Düşüncelerimi aktarayım. Kutsal Kitap’ta İshak adlı genç bir adamın hikayesi vardır. Bir gün babası ona bir eş bulması için bir hizmetçisini görevlendirir. Genç dua etmek için tarlalara çekildi, ona bir eş seçecek olanın Tanrı olduğuna inanıyordu ve onu

almadan önce bile O'na karşı sadakat içindeydi. Siz evlenmeyi düşünmeyen genç insanlar, zamanı geldiğinde, Tanrı'nın ihtiyacınız olan genç kadını size vereceğinden emin olabilirsiniz. Ve O şimdiden sadakatınızı hak etmektedir. Durum kızlar için de aynıdır. Siz genç hanımlar, hakkında henüz hiçbir şey bilmediğiniz birisine sadık kalmalısınız. Kutsal Kitap bu konuda çok açıktır: Tanrı gençliğin temiz olmasını ister.

Bir ruh bilimci bir keresinde bana şunu söyledi, “Bir genç kız gönülden sadece bir kişiyi sevebilir. Aşkını sadece bir erkeğe verebilir. Eğer bir düzine aşığı olursa –kaba tabiri affedin– evlilik açısından “kayıptır.” Yedincisi ile evlenebilir ancak daima ilk aşkını düşünür. Ona şu yanıtı verdim “evet sözleriniz son derece ilginç. Ruh bilimini kullanarak Tanrı'nın Sözü ile aynı sonuca varıyoruz.”

Açıkça söylemeliyim ki, evlilik öncesi cinsel ilişki, lezbiyenlik, eş cinsellik, zina ve boşanma bir gün Tanrı huzurunda hesabını verecek olduğunuz günahlardır.

Gençlik günlerimde Tanrı'nın arzularını bilmek ve ayrıca bu konuda sadece Tanrı'nın söz hakkı olduğunu bilmek bana bu konularda çok yardımcı oldu.

Şimdi son derece önemli bir başka konuya geçelim.

4. Bu Zorluktan Nasıl Kaçınabiliriz?

Kutsal Kitap'ta muhteşem olduğu kadar rahatsız edici de olan bir öykü vardır. Bir gün, var olan Tanrı'nın oğlu İsa kalabalık bir grup tarafından çevrilmişti. Aniden bir gürültü koptu. İnsanlar, gelen bir din önderleri grubu ile seyircilere yol vermek için geri çekildi. Bunlar oldukça genç bir kadını sürüklüyordu. Elbisesi yırtılıp üzerinden çıkmıştı. Kadını İsa'nın huzuruna getirip haykırdılar: “Aziz İsa bu kadını zina yaparken yakaladık. Tanrı'nın kanunu bunun ölüm gerektiren bir günah olduğunu söyler. Sen her zaman affedicisin, ama muhakkak ki Tanrı'nın emirle-

rine karşı gelmezsin. Bu kadının derhal taşlanması gerektiğini söylemeni bekliyoruz.” İsa genç kadına baktı ve cevap verdi, “evet Tanrı bu konuyu çok ciddi kabul eder. Tanrı'nın kanununa göre ölümle cezalandırılmalıdır.” Herkes başını kaldırdı. Bazıları taşları aldılar. Ancak İsa devam etti, “bir saniye, ilk taşı içinizden düşünce, söz veya hareket olarak hiç günah işlememiş olan biri atsın.” Daha sonra yere çökerek kuma yazmaya başladı. Ne yazdığını çok merak ediyorum. Ancak Kutsal Kitap bunu söylemiyor. Uzunca bir süre sonra İsa ayağa kalktı. Herkes gitmişti! Sadece kadın kalmıştı. Kutsal Kitap der ki: “Ve O'nu duyan insanlar kendi vicdanlarını dinleyerek birer birer uzaklaştılar.”

Size bir soru sorayım; Bu kadına ilk taşı atar mıydınız? Günahınız yok mu? Düşüncede, sözde ve harekette mükemmel şekilde temiz misiniz? Cevap veren var mı? Bir kişi bile yok mu? Bu durumda bizler hepimiz günahkârdan başka bir şey değiliz. Evet, tamamen öyleyiz.

Bu olayda insanlar ciddi bir hata yaptılar, “kendi vicdanlarını dinleyerek birer birer uzaklaştılar.” Tam aksini yapıp İsa'ya “bu kadının yanında yerimizi alacağız, sen onu cezalandırmadın, bize karşı da affedici ol!” demeliydiler. Bizleri cinsel zorluklarımızdan sadece İsa kurtarabilir, bunu biliyorum. Bunu söylememin nedeni ben kendim İsa'dan yardım gördüm. İsa'dan bahsederken güzel varsayımlar ileri sürmüyorum. O daima benim hayatıma girmiştir. Bir pastör de insandır ve onun da kurtarıcıya ihtiyacı vardır. O'nun kurtarma gücünü iki şekilde yaşadım:

a) İsa günahlarımızı affeder

Ne bir pastör, ne bir papaz ne de melekler bunu yapamaz. İlk kötü düşünceniz ve arkasından gelen düşkünlükler onarılmaz günahlardır. Eğer önceden İsa'yı bulup bütün günahlarınızı itiraf etmezseniz ve O'nun affını dilemezseniz bunlar sizinle birlikte yargılama gününe kadar gider. İsa yegane affedicidir.

Öyleyse düşüncelerinde İsa'nın çarmıhı önüne git ve de ki, "gençliğimin bütün günahlarını göstermeye geldim. Bütün aşk maceralarımı sana itiraf ediyorum. Senden hiçbir şeyi gizlemeyi istemiyorum." Sonra gözlerini çarmıha kaldır ve şu ilahi sözleri söyle:

*İnanıyorum, inıyorum ki
İsa benim için öldü;
Ve O'nun kanıyla
O'nun değerli kanıyla
Günahlarımdan arınacağım.*

Kutsal Kitap der ki "Tanrı'nın oğlu İsa'nın kanı bizleri bütün günahlardan arındırır." Ne kadar kurtarıcı bir söz!

On yedi yaşındayken askere çağrıldım. Sizi temin ederim ki, kışladaki bütün arkadaşlarım aklımı bulandırmak için ellerinden gelen her şeyi yaptılar. Ancak bir gün gözüm açıldı ve bütün kötülükleri düşünerek ağladım: "Bütün hayatım boyunca yaptığım kötülüklerden kim beni kurtarabilir?" Daha sonra anladım ki, İsa geçmişimi temizleyip günahlarımı affedebilirdi. O'na döndüm, ve artık dünyada O'nsuz olamayacaktım.

Bir gün Düsseldorf'daki büyük bir toplantıda dedim ki, günahların affedilmesinde geçmişimizi İsa temizler. Toplantının sonunda uzun boylu farklı görünümlü bir adamın bana ulaşmaya çalıştığını gördüm. Yanıma geldiğinde heyecanla sordu, "günahlarımızı affedebileceği doğru mu?" ve devam etti "ben ruh bilimciyim pek çok insan akıl hastalığında bana danışır. Bunlarda her türlü karmaşa var. Fakat ne için çektiklerini bilmiyorlar. Bazen onlarla saatler geçiririm, ve bilinç altında bulunan sorunları ortaya çıkarmaya çalışırım. Ancak orada gücüm biter, keşke bu sorunların her birini yok edebilseydim diye düşünürüm. Bu nedenle soruyorum gerçekten günahlarımızı affedebileceği doğru mu?" Neşeyle teyit ettim, "evet, Tanrı'ya şükür" ve orada fark ettim ki, Yeni Antlaşma'da çok açık bir mesaj var: İsa günahlarımızı affeder.

b) İsa zincirlerimizi kırar

Bir gün çok çekici genç bir sekretere dedim ki, “Bayan, cehen-neme giden yoldasınız! Patronunuzla yaşadığınız aşk ilişkisi dehşet verici bir şey. Bu adamı ve ailesini mutsuz etmeyin!” Acı dolu bir yüz ifadesi ile yanıtladı “Başka yolu yok, bu adamı seviyorum!” “Size inanıyorum” diye yanıtladım, “ancak bir eşi ve çocukları var! Büyük zarara neden oluyorsunuz.” Bu ilişki nedeniyle çok rahatsızdı ancak buna son veremiyordu. Dolayısıyla ona şu cümleyi söylemekten mutluluk duydum: “Günah bağlarımızı koparamayız bu gerçektir, ancak Kutsal Kitap der ki ‘eğer Oğul seni kurtarırsa gerçekten kurtulacaksın’ İsa’ya yal-var. Seni sadece o kurtarabilir.”

Bağlarım, üzüntülerim ve gecenin içinden

İsa geliyorum, İsa geliyorum

Senin özgürlüğüne, mutluluğuna ve ışığına;

İsa sana geliyorum:

Hastalığımдан sağlığına

Arzularımdan zenginliğine

Günahlarımdan sana

İsa sana geliyorum

Bir büyük şehir pastörü olarak pek çok zincirlerin kırıldığına tanık oldum.

Cinsel bağlantılardan kurtulmak ve onun getirdiği acıları çekmekten kaçmak için genç ya da yaşlı hepimizin Kurtarıcıya ihtiyacı var. İsa’nın sunduğu mükemmel ve gerçek kurtuluşu kendin için kullan yoksa hayatının kalanını günah içinde geçireceksin.

5. Dünya Aşka Susamış

Şunu ilave edeyim. Pek çok bekar kadın bana dedi ki “40 yaşın üzerindeyim ama hiçbir adam bana evlenme teklif etmedi. Ne yapmam gerekir?” Ben inanmış bir barışçığım, ve bu bekar ka-

dınların zorluklarını görünce böyle oldum. İkinci Dünya Savaşı sırasında Almanya’da beş milyon genç erkek savaş alanlarında öldü. Bu demektir ki, beş milyon kadın yalnız kalıp erkeklere mutluluk verme şansını kaybetti. Savaş karşıtı olmak için daha başka bir nedene ihtiyacım yok. O beş milyon kadının çektiği acıları düşünün. Mutlu etmek istedikleri erkekler bugün askeri mezarlıklarda gömülü duruyor.

‘Bu kadınlara şunu söylemek isterdim: “Tanrı aşkına, mahrum edildiğiniz şeyi çalmaya kalkmayın. Evli çiftlerin huzurunu bozmayın. Bu insanlarımızın arasında çok fazla bulunan bir tehlike, bir saldıdır.” “O halde ne yapmalıyız?” derler. Ben de onlara, “eğer durumunuz buysa onu kabullenin. Evlenmemiş insanların mutlaka mutsuz olması gerekmez.”

Kutsal Kitap, Tabita adlı bir bekar kadından söz eder. Bu kadın Yafa’da yaşamaktadır, yani bugünkü Hayfa şehrinde. Bu kadın öldüğü zaman havari Petrus onun çok yakınındaydı, ve onu çağırıldılar. Odaya girdiği zaman mutlu oldu, çünkü yaşlı iyi kadının odasına kimsesiz olarak tek başına yattığını düşünüyor olmalıydı. Fakat oda insanla doluydu. Orada bulunan bir dul kadın “bu elbiseyi bana Tabita dikti” dedi. Bir kör adam, ona “çok yalnızdım ve Tabita her Pazar öğleden sonra gelip saat üçten dörde kadar bana kitap okurdu. Bu benim için haftanın en mutlu saatiydi” dedi. Petrus şunu anladı ki, Tabita’nın, kocasından canı sıkılmış her hangi bir evli kadından çok daha zengin bir yaşamı olmuştu.

Yunanca Yeni Antlaşma’da aşk anlamında iki sözcük vardır, birisi “eros” olup fiziki aşkı temsil eder, diğeri ise “agape” olup Tanrı sevgisi anlamına gelir.

Evlenmemiş kadınlara diyeceğim şu ki, durumu kabullenin ve kalbinizi “agape” ile doldurun.

Dünya bu tür aşka susamış bulunuyor.

Özetlemek gerekirse: neyin doğru neyin yanlış olduğuna karar vermek Tanrı'nın hakkıdır; Tanrı genç insanlarda ahlak temizliği ve evlilikte sadakat ister; ve yolunuz evliliğe çıkmazsa o zaman durumu kabullenmeniz gerekir.

6. Hakkımız Olmayan Bir Aşk

Konuyu kapatırken sizlere son bir defa İsa'yla ilgili olarak bir şey söylemek istiyorum. Konu "Sevme hakkımız"dır. Hakkımız olmayan ancak bize açıkça sunulan bir aşk vardır. Bu İsa Mesih aşkıdır. Bizler günahkâriz. Ve bir kurtarıcıya ihtiyacımız var.

Sizlere şahsen tanık olduğum bir şeyi aktarayım. Üçüncü Reich devriydi. Sadakatim yüzünden bir kez daha hapse atıldım. Hapishane pastörü ziyaretime geldi ve "bu kez buradan çıkmak için çok az şansın var" dedi ve gitti. Hücremde yalnız kaldım. Çok dar bir yerdi. Yukarıdaki bir çatlaktan biraz ışık giriyordu. Soğuktu, donuyordum. Karımı, çocuklarımı, pastörlük görevimi ve gençleri özlüyordum. Hiçbir çıkma umudum olmaksızın öylesine oturuyordum. Gece olduğunda derin bir umutsuzluğa kapıldım. Bunu hiç yaşamamıştım. Hemen o anda hücreme İsa Mesih geldi. Canlıydı, kilitli kapıdan geçebiliyordu. Gözlerimin önüne çarşıdaki ölümünü getirdi, benim günahlarım için olan ölümünü. Ve bana fısıldadı, "Ben İyi Çobanım. İyi çoban hayatını kuzusu için veriyor." Hemen sonra üzerimden bir aşk akımı geçti, korkarak taşıyabildim.

Benim için çok fazlaydı.

Bu aşk için bir talebim yoktu, böyle bir hakkım da yoktu. Bana serbestçe verilmişti.

Ve siz de İsa'nın bu aşkına ulaşabilirsiniz. Bunun için senin ruhunu doldurmak istediğinde o aşk akıntısının geçip gitmesine izin ver. O kalbinizin içine akacak.

TANRI'YLA KONUŞABİLİR MİYİZ?

Bir sabah Güney Almanya'daki bir köye bir ip cambazı grubu geldi ve o akşam için gösteri yapma izni istedi. Aletleri hazırdı ve yüksekte gerili bir ip duruyordu. Oradan bir kadınla çocuğu geçerken çocuk annesine “Anne, insanlar gerçekten ip üstünde yürüyebilir mi?” diye sordu Annesi de “tabii ki” dedi “ancak nasıl yüründüğünü bilmeleri gerekir. Ben yapamam çünkü bilmiyorum!”

Tanrı'yla konuşabilir miyiz? Bu küçük anekdot beni şunları söylemeye yönlendirdi:

1. Eğer Nasıl Yapılacağını Bilirsek Yapabiliriz!

Aynı çocuğun annesi gibi pek çok insan “nasıl olduğunu bilmiyorum!” demelidir.

Tanrı'yla konuşabilir miyiz? Şüphesiz yaparız. Tanrı çok yakınımızdadır, dolayısıyla O'nunla konuşabiliriz.

Ancak Tanrı ile nasıl konuşulur biliyor musun?

Küçük bir çocukken koroda şunu öğrenmiştim:

*“Küçük çocuklar, biri sizi seviyor,
Orada yukarda, mavilerin ötesinde...”*

Ve şunu düşünürdüm, “Dua etmek ne işe yarar? Tanrı'nın beni ta cennetten duyması için yeterince yüksek sesle bağırمام ki!”

Ruslar bu konuda daima eleştiricidir. “Biz uzaya astronotlarımızı gönderdik. Eğer Tanrı var olsaydı onu görebilirdik” derler. Çok sayıda kadın ve erkek karmaşaya düşer. “Tanrı nerede?” diye merak ederler. “O mavinin ötesinde bir yerde mi? Ne kadar yüksekte? Yüz, bin kilometre uzakta mı?”

Bu konuyu açıklamaya çalışayım: Kutsal Kitap’ın hiçbir yerinde “mavinin ötesinde” deyimi kullanılmamıştır. Kutsal Kitap tamamen farklı bir şey söylemektedir. Der ki: “Tanrı hiçbirimizden uzakta değildir.” Bir başka bölümde şunu okudum: “Ben sendeyim, arkanda ve önünde.” Bizler bunu sadece duyularımızın üç boyutlu bir dünyayı algılayabildiği gerçeğini dikkate almadan bunu anlayamayız. Yine de Tanrı bir diğer boyuttadır ve aynı zamanda bize çok yakındır.

Elbette Tanrı ile konuşabiliriz! Aynı ip üstünde yürümek gibi dua ederek Tanrı ile konuşabiliriz: nasıl yapılacağını bilirsen yaparsın. Bugün insanların büyük bir çoğunluğu “biz dua etmesini bilmiyoruz der.” Sen biliyor musun? Bir defa olsun, kendine karşı dürüst ol.

Ünlü Alman yazar Franz Werfel *Vaat edilen Cennet* adlı kitabında şöyle bir cümle yazmıştır: “Çağdaş zamanların özel işaretleri insanın ‘metafizik aptallığı’dır.” Bu cümle hafızama kazınmıştır. Metafizik demekle bir başka boyuta ait olan ebedi gerçekleri kastetmiştir. İnsan radyo, TV, küçük sohbetler, propaganda, her türlü ideoloji, siyaset, komşular, iş gerginlikleri ile o kadar aptallaştırılmıştır ki Tanrı’nın yakınlığından ve O’nunla iletişim kurmaktan haberdar değildir.

Savaş sırasında, on altı yaşlarında bir asker şahit olduğu en dehşetli olaylardan birisini bana anlatmıştı. Bir hava hücumu sonrasında sığınaktan ilk çıkan kendisi olmuştu. Dolayısıyla vurulmuş yerde yatan bir arkadaşını bulan da ilk o olmuştu. Karnı boydan boya yarılmıştı, ona yardım etmek istedi, arkadaşısı ise “bana yardım etmenin bir yararı yok, ölmek üzereyim, bütün ihtiyacım olan şey benimle dua edecek birisi, benimle dua ede-

bilir misin?” Çocuk Şu cevabı verdi “Hitler gençliğinde bana öğretilen dua etmemekti!” Sonra Yüzbaşıyı bulmak için geri koştu ve haykırdı “Yüzbaşı lütfen çabuk gelin!” Subay, adamın yanına diz çöktü, ve sordu “senin için ne yapabilirim arkadaşım?” Çocuk “yüzbaşım ölüyorum, benimle dua eder misin?” dedi. Yüzbaşı “hayatta bilmediğim şeylerden birisi dua etmektedir” dedi ve üstegmeni bulmaya gitti.

↳ Sonuç olarak bütün askerler ölen adamın etrafında rütbe sırasına göre sıralandı. Bütün bu kendinden emin cesur askerlerin hiçbirisi dua etmesini bilmiyordu.

Çocuk asker ilave etti “ben orda ayakta dururken ilk yapmam gereken şeyin bu savaştan kurtulabilirsem bir yere gidip dua etmesini öğrenmek olduğunu anladım. Bu zavallı arkadaşım gibi günahkâr ölmek istemiyorum.

Bugün geldiğimiz nokta budur.

Toplumsal statüler fark oluŐturmaz. Yönetici dua etmek için fazla zeki olduğunu düşünür, ve işçi ise serbest düşünce tarafından yönetilmektedir. Artık dua etmesini bilmiyoruz.

Franz Werfel’in söylediği gibi, “Çağdaş zamanların özel işaretleri insanın ‘metafizik aptallığı’dır.”

Essen bombalanırken muhtelif zamanlarda sığınaklarda yüksek sesle “son zafer”, “muhteŐsem Führerimiz”, “Üçüncü Reich’in büyüklüğü” gibi sloganları haykıran insanlarla bir arada bulundum. Fakat bombalar düşmeye başladığında bu insanlar korku ile haykırmaya baŐlamışlardı. Biz Hristiyanlar dua edip onlara yardım etmeye çalışırdık, çünkü dua etmesini bilmezlerdi.

Bir sonraki gün iyi eğitilmiş akıllı bir insanla konuşuyordum, dedi ki “pastör Busch, dua etmek gerçekten yardımcı olmuyor!” Ona kesin bir şekilde “lütfen böyle saçma konuşma” dedim. Geri çekildi ve cevap verdi “İçinde olan nedir?” Cevap verdim, “bana bacağı kesilmiş olup ta ski yapmanın değeri yok diyen birini hatırlattın, sen de onun gibi ne konuştuğunu bilmiyorsun.”

Milletimizin düştüğü bu halden dehşetle birlikte büyük üzüntü duyuyorum. Kilisenin de herkesin dua etmesini bildiğini varsayması beni ayrıca rahatsız ediyor. Bu muhtemelen senin kilisenin de aynıdır. Noel’de insanlar kilisenin kapısını hiç karartmazlar. Bizim kiliselerimiz Noel’de kalabalıktır. Ve pastör “dua edelim” dediğinde herkes başını eğer ve ellerini kavuşturur. Bağırırım gelir, “taklit yapmayı bırakın. İçinizden onda biri bile dua etmesini bilmiyor.” Haklı değil miyim?

Aynı evlilik ve cenaze törenlerinde de yaşanıyor. Pastör “dua edelim” dediğinde, adamlar şapkaları ellerinde dua yerine şapkalarına bakıyorlar. Ve ayın biter bitmez bir bara içki içmeye gidiyorlar.

Ben 1914’de Silahlı Kuvvetlerde görev yaparken kiliseye gitmemiz emredildi. Ancak gitmeden önce bize “sıralarınıza gürültü etmeden girin. Yerinize varınca şapkalarınız elde ayakta bekleyin ve yavaşça on ikiye kadar sayın. Daha sonra yerlerinize oturun” talimatı verildi. Bizi seyredenler nasıl huşu içinde dua ettiğimizi düşünecekti. Biz gerçekten on ikiye kadar saydık. Ben şimdi düğün ve cenaze törenlerinde aynı şeyin olduğunu düşünüyorum. Ve gerçekten dua eden insanlar olduğunu düşündükçe acı çekiyorum.

Dünyaca ünlü Orta Afrika keşifçisi David Livingstone, şöyle öldü: Beraberinde sadece yerli hamalları ile birlikte Afrika’nın kalbinin derinliklerine daldı. Bir sabah çocuklar malzemelerin paketlenmesini bitirip çadırları söktüler. Sadece Livingstone’un çadırı ayakta idi. Sadık arkadaşları onun her sabah cennet mekanı tanrısı Tuan’a dua edip onunla konuştuğunu bilirlerdi. O sabah ise dua süresi her zamankinden daha fazla sürdü. Bu nedenle baş hamal çadıra bir göz atmak istedi. Gördüğü şey efendisinin halen dizlerinin üstünde olduğuydu. Çadıra girme cesaretini göstermeden önce öğle saatine kadar beklediler. Livingstone halen diz çökmüş vaziyette olmasına rağmen kalbi çoktan durmuştu.

Bu büyük adam diz çökmüş vaziyette dua ederken ölmüştü. Fakat günümüz burjuvası dua etmeyi bilmediğini kabul etmek yerine dua etme taklidine devam etmektedir. Livingstone dua etmesini biliyordu ve dua ederken öldü. Ve Tanrı ile konuşurken ebediyete intikal etti.

Evinizde aile saygısı var mı? Babalar bir gün Tanrı sizleri hesaba alacak ve eşinizin ve çocuklarınızın kayıplarını sizden soracaktır. Evinizde güne nasıl başlıyorsunuz? İlahiyle mi, Kutsal Kitap'ı okuyarak mı, duayla mı?

Essen'den bir adam kendisini evinde ziyaret etmemi istedi. Karısıyla birlikte oturuyordu. Dedi ki, "önceki gün acayip bir şey oldu. On altı yaşındaki oğlumuz gençlik toplantınızdan sonra eve geldi ve dedi ki, 'evimizde neden dua etmiyoruz?' bütün açıkladığım şey şuydu, 'bu sadece bir formalite.' Bunun arkasında hiçbir şey yok. Beni sorgulamaya devam etti, 'Baba, Kutsal Ruh hakkında ne düşünüyorsun?' 'Neden hiçbir şey yok?' 'Oğlumuzun üstüne basarak söylediği şey, ailemizde olan sorundur. Bizim Kutsal Ruh'un nasıl sorulmasını bilen bir babaya ihtiyacımız var."

Bu, o adamın bana anlattığı öyküdür. Sonra ben sordum, "oğlunuza size karşı sert davrandığı için iyi bir konuşma yapmamı ister misiniz?" Cevabı "hayır" oldu, "eğer oğlum haklıysa çok kötü bir durumda kalırım." Sadece şu cevabı verebildim "evet çok ciddi bir durumdasınız. Oğlunuz haklı." "Benim korktuğum da buydu" diye yanıt verdi, "şimdi ne yapmalıyım?"

Bu adam babalık görevlerini yerine getiremediğini anında anlamıştı. Çocuklarınızı sadece giydirip yedirmek yeterli değildir, babalık sorumluluğu bunun çok ötesine gider. Nasıl dua edeceğinizi biliyor musunuz?

Denizcilerin çok iyi bildiği bir efsane vardır. Öykü bir hayalet geminin yedi denizde dolaşıp avlandığını anlatır. Hiçbir mürettebatı veya kaptanı olmamasına rağmen onu hiçbir fırtına batıramamıştır. Bir diğer geminin bunu ufukta gördüğünü varsayın.

Kaptan ne yapacaktır? Şüphesiz onunla telsiz teması kurmaya çalışacaktır. Ancak hiçbir yanıt alamayacaktır.

Bizler de hayalet gemi gibiyiz. Tanrı bizimle temas kurmaya çalışır. Bize ulaşmak için her yolu ve özellikle de sözlerini yani Kutsal Kitap'ı kullanır. Ancak biz nasıl temas kuracağımızı bilemeyiz. Bizler hayalet gemiyiz.

Pek çok erkek ve kadın kendilerini Hristiyan olarak tanıtır ve kilise ile temas kurmak ister ancak dua hakkında hiçbir şey bilmezler. Bana çok sık olarak, “bizler iyi Hristiyanlarız, annemiz pastör Smith'i iyi tanır. Onu tanır mıydınız?” diye sorarlar, “hayır” derim.

Benim cevabım sadece şu olacaktır: “Eğer İsa'yı şahsen tanımiyorsanız, pastörü tanımanıza rağmen doğrudan cehenneme gideceksiniz. Önemli olan efendiyi hangi isimle çağıracağını bilmek veya nasıl dua edeceğini bilmektir.”

Kendine şu soruyu sormanı isterdim: “Nasıl dua edeceğimi biliyor muyum? Dua ediyor muyum?”

Belki de “tamam pastör, bize nasıl dua edeceğimizi öğret” demek noktasında olabilirsiniz. O zaman orada olurum.

2. Dua Etmesini Nasıl Öğreniriz?

a) Yeni doğmuş çocuğun ağlayışı

Konuşmayı nasıl öğreniriz? İlk çocukluk çırpınışlarınızı hatırlar mısınız? Hayır mı? Ben de hatırlamıyorum. Ancak dua etmeyi öğrenmek isterseniz ilk olarak yeni doğan çocuğun ağlayışını dikkate almanız gerekir. Şöyle izah edeyim:

Mesih İsa bir fırsatta şu öyküyü anlattı: İki adam aynı anda kiliseye giderler. Bunlardan birisi ayrıcalıklı görünümlü etkin bir adamdır. Bu adam doğrudan kilisenin en ön sırasına gider ve şu şekilde dua eder: “Efendim, iyi bir adam olduğum için sana teşekkür ederim...” Tanrı hiç işitmez! Adam kalbindekileri an-

lattığı halde söyledikleri sağır kulaklara gitmişti. *Tanrı dinlemiyordu.*

Diğer kişi ise bakıma çok muhtaç bir insan değildi. Belki az ya da çok bir akarı karaborsa, kaçakçı veya bu gibi şeyleri bulunan biriydi. (Kutsal Kitap bunu “kamu adamı” diğer bir deyimle vergi tahsildarı diye tanımlamaktadır). İçeri girdiğinde mahallin dini özelliğinin çarpması nedeniyle zavallı adamı bir korku sardı. Girişi kapalı tutarak şunları düşündü “burası bana göre bir yer değil. Köşedeki birahanenin ortamı bana çok daha fazla uyar. Birahane de kendimi evde hissediyorum, ama burada değil!” Buraya niçin geldiğini hatırladığında kiliseyi terk etmek üzereydi. Tanrı’ya karşı derin bir özlem duyuyordu. Hayır, uzaklaşmamalıydı veya ileri gitmeliydi. Kısa hayatı içersinde bildiği ve mırıldandığı tek dua “Tanrı benim gibi günahkârı affeder” idi. Kutsal Kitap der ki bu anda cennetin sahipleri hep birlikte şarkı söylemeye başlar. Bir insan hayatı bulmuştur.

“Günah işledim” diye haykırır yeni doğan çocuk.

En büyük oğlumun doğumunda oradaydım. Çok zor bir andı ve İsa’nın su sözlerini düşünmeden edemedim, “bir çocuk doğuran bir kadın zamanı geldiği için sancı çeker.”

Zaman içerisinde sevdiğim ve başını desteklediğim kadının tamamen devre dışı kalmış gibi olduğunu gördüm. Ve hemen sonra acılı bir çığlık duydum. Çocuk oradaydı! Yeni bir hayat! Haykırışları armonik bir melodi değildi, ama onu duyduğumda yere çöktüm ve ağladım.

Yeniden doğan bir kişinin ilk çığlığı diğer deyişle gerçeğin ışığına çok uzun bir süre sonra gelmiş bulunan bir adamın veya kadının çığlığı şu anlama gelir: “Ben günah işledim. Tanrım! Beni şu günahkârı affet!” Eğer yeni doğmuş bebeğin haykırışlarını taşımıyorsan bütün yakarışların boşunadır. Oradan başlamak daima yeni doğmuş bebeğin çığlığıdır. Tıpkı Tanrı’nın krallığına giren kişi gibi.

Hiç yeni doğmuş bebek çığılığı dinledin mi? Ve daha sonra sakin bir yere gidip bunları düşündün mü? Ben kilisenin reklamını yapmıyorum. Benim yaptığım sizleri cehennem yolundan çevirmeye çalışmak. Bazılarınızı cehenneme giden yolunuzdan çevirmekten çok uzaktayım. Sizler yeni doğmuş bebeğin “Ben günah işledim. Tanrım! Beni, şu günahkârı affet!” diyen haykırışlarını duymadıkça dikkate alınmayacaksınız.

b) Sadece Tanrı'nın çocuğu doğru dua edebilir

Bir gün üç çocuklu bir arkadaşım ile karşılaştım. Onlar bana doğru yürürken çocukların babalarını nasıl soru bombardımanına tuttuğunu gördüm. Onlara yaklaştığımda “merhaba sayın falanca, merhaba küçükler dedim!” çocuklar benim sesimi duyunca sihirli bir değnek değmiş gibi aniden konuşmayı kestiler. Ben yabancıydım ve bu, susmaları için yeterliydim. Bir çocuk genellikle annesinin veya babasının yanında konuşma özgürlüğü hissediyor. Bir yabancı görünce anında kapanır.

Bizim için de aynıdır. Eğer Tanrı'nın gerçek çocukları isek dua ederiz. Bunu takiben, nasıl dua edeceğimizi bilmiyorsak Tanrı'nın çocukları olmadığımızı kabul ederiz.

Evet biliyorum, bizler fedakâr Hristiyanlarız. Kiliseye gideriz, Noel kutlarız, papazları veya pastörleri selamlarız vs. Bir keresinde bir müjdeci bazı kişileri “bunlar vaftiz edilmiş memeli hayvanlardır!” şeklinde tanımlamıştır.

Ne demek istediği sorulduğunda da, “eğer birini yakalayıp vaftiz ederseniz, onu bırakır bırakmaz tekrar geri kırlara dönecektir” diye yanıtlamıştır. Bazı insanlarda aynıdır, güçlülükle vaftiz edilip tekrar dünyaya geri dönerler.

Olaylar böyle iken insan dua edemez. Sadece bir Tanrı Evladı nasıl dua edeceğini bilir. Dolayısıyla sadece bir Tanrı Evladı mutlu olabilir.

İşte bu nedenle bir Tanrı evladı olman gerekir. Bizler doğarak sadece bir evlat oluruz. Ve bizler sadece yeni bir doğumla Tanrı

evladı oluruz. Bir Tanrı evladı duasız yaşayamaz, çünkü dua onun için nefes almak gibidir. Benim gençlerim bazen birbirlerine şaka yapar gibi “nefes almayı unutma der.” Fakat ruhunun nefes almasını ihmal edersen dua etmeyi ihmal edersin. Tanrı evladı olmak için esas olan budur.

Nasıl Tanrı'nın evlatları oluruz. Tek bir sözde Mesih İsa sayesinde. O der ki: “Ben kapıyım, kapıdan geçen kurtulacaktır.” Dünyanın bu ağır yükü arasından İsa sana geliyor. O seninle buluşmaya geliyor. Belki de sana aniden vurarak İsa'nın kim olduğunu hatırlatacaktır. O zaman şunu söyleyebileceksin, “sen bir diğer gelen adamsın; sen varolan Tanrı'nın oğlusun; sen benim kurtarıcısın.”

Tanrı'nın evladı olmak için atacağın ilk adım İsa'yı kurtarıcın olarak kabul etmektir. İkinci adım ise İsa'ya güven duymaktır.

Bir Eski Antlaşma azizi şöyle söyler: “Sen benim ruhumla ilgilen.” Bizler bütün geçmişimizle ilişığimizi aniden keserek İsa'ya bütün yaşamımızı emanet ederiz. “Değişim” dediğimiz şey budur. Benim on sekiz yaşındayken günahkâr hayatımı terk edip yaşadığım olay budur. Hiç kimse bu adımı benim için atmazdı. Ve ben de bunu senin için yapamam. Bu tamamen seninle Tanrı arasında bir olaydır. Şu andan itibaren bu adımı atmak için ve Tanrı'nın evladı olmak için ne bekliyorsun. Tekrar ediyorum Tanrı'nın krallığına girmek için sadece bir tek kapı vardır, Mesih İsa. O'na doğru bir adım at, daha fazla bekleme.

Bir Tanrı evladı olur olmaz nasıl dua edeceğini bileceksin. Günahkâr yaşamın sona erecek çünkü kalbini Tanrı'nın huzuruna dökebileceksin. O'nunla bir evladın babasıyla konuşabildiği gibi konuşacaksın.

Ben uzun yıllar boyunca pastörlük yapıp insanlarla ilgilendim ve şuna inandım ki her bir birey kalbinin derinliklerinde ömür boyu her yere birlikte gittiği bir sır saklamaktadır. Ancak Tanrı'nın evladı olursan kalbini İsa'ya açıp sırlarını dökersin. Hiçbir insanla paylaşmadığın sırlarını İsa ile paylaşırsın.

Gençlik kampının kapanışında muhtelif gençler bize yaşamış oldukları deneyimlerinden bahsettiler. Onlardan birisi, on sekiz yaşındaki bir oğlan şunu söyledi: “Kendimi bir Hristiyan olarak kabul ettiysem bile yine de her şeyi terk etmek yolundaydım. Bir akşam şöyle dua ettim: ‘Mesih İsa, eğer bu akşam benimle şahsen konuşmazsan her şeyi bırakacağım.’ O akşam eve döndüğümde benim için her şey çok açıktı. Efendim beni duymuş ve benimle şahsen konuşmuştu.” Bu genç adam dua etmiş ve işitilmişti.

Tanrı’nın evlatları olarak dua ettiğimizde çok daha fazla işitileceğiz.

Annem Güney Almanya’nın Jura bölgesinde Urach yakınlarındaki Huben’de yaşıyordu. Savaş sırasında bana bir mektup gönderdi. “Bu sabah üçte uyandım ve cephedeki oğullarımı ve Kanada’daki kızımı düşündüm. Kalbim korkuyla doldu. Ve dua ettim, ‘Mesih İsa, bana bir şeyler söyle. Bu korkuların ağırlığını taşıyamıyorum’. Sonra ışığı yaktım, Kutsal Kitap’ı açtım. Gözlerim şu ayete takıldı: “Bütün endişelerini O’nun üzerine dök, çünkü seninle ilgilenir.” Annem sözlerini şöyle bitirmişti: “Sonra her şeyi kurtarıcının ellerine bıraktım, ışığı söndürdüm ve uyudum.”

Harika değil mi? Tanrı’nın evladı olduğun zaman bunu yaşayabilirsin. Annemin şu sözlerini hatırlıyorum, “dün akşam o kadar bitkindim ki, dua edecek halim bile yoktu sadece ‘iyi geceler sevgili kurtarıcım’ dedim.” Onu dinlerken, “Tanrı’nın evlatlarının İsa ile konuşma yolu bu olmalı” diye düşündüm. Tanrı evlatlarını gözetir. Kurtarıcım gece gündüz yanındadır çünkü ben O’nun evladayım.

Bütün bunlar net mi?

Dua etmeyi bilmemek bir trajedidir. Umarım yeni doğan bebeğin çığlığını hatırlarsın ve umarım Tanrı’nın evladı oluncaya kadar, Mesih İsa’ya ait oluncaya kadar huzur içinde olmazsın. O zaman, ama sadece o zaman içim rahat olur.

İNANAMIYORUM!

1. Hiç Kimse İnançsız Olamaz

Şimdi sizlere şunu hatırlatayım; hayatta hiç kimse Tanrı inancı olmadan yaşayamaz. Tanrı'ya inanmayan kişiye hiç kimse yardım edemez, ben de ne söyleyeceğimi bilemem.

Nedenini anlatayım...

Tanrı bazı insanlar için teolojik veya felsefi bir kavram veya bir tür doğa gücüdür. Gerçekte ise Tanrı kişiseldir. O vardır ve varlığı ile bütün evreni doldurmaktadır. Ve ben Tanrı ile barışık değilsem, ve hayatımı O'nun yanına koymadıysam, O'nun evladı değilsem o zaman hayatın gerçek anlamını atlıyorum demektir. Bu çok ciddi bir durum.

Kilise benim hayatıma, ben birinci dünya savaşında genç bir subayken girdi. Bana aniden çarptı: Tanrı burada! Kendimi tıpkı arabasını bir duvara çarpan kişi gibi hissettim. O zamana kadar bütün insanlar gibi Tanrı'ya inanırım diye kendimi aldatıyordum. Fakat Tanrı'nın gerçek olduğunu dikkate almıyordum. Ve bir saniyelik bir boşlukta Tanrı ile yüz yüze geldim.

Kutsal Kitap'taki Mezmurlar'dan bir tanesi Tanrı'nın varlığını çok çarpıcı sözcüklerle açıklamaktadır. Ne yaparsak yapalım Tanrı'dan kaçamayız. "Eğer yukarı cennete çıkarsam sen oradasın." Amerikalı astronot John Glenn onu uzayda en çok etkileyen şeyin, "Tanrı da burada!" düşüncesi olduğunu söylemiştir. "Eğer yukarı cennete çıkarsam" veya dış uzay boyunca hızla

gidersem “sen oradasın.” Veya toprağın bir mil altındaki bir maden tüneline saklanırsam “Tanrı’yı orada da bulurum.” Bu Mezmuru yazan daha da öteye giderek “eğer aşağı, ölüm yerine gidersem, sen oradasın” demiştir.

Son zamanlarda Kaliforniya’ya gitmiştim. Karım bavuluma üzerinde bu Mezmurun yazılı olduğu bir not koymuştu: “Şafağın kanatlarında havalansam, denizin uzak bir yerine çöksem orada bile ellerin bana yön verir.”

Evet, Tanrı büyük bir gerçekliktir. Bu nedenle de O’nu inkâr edemem ve O’ndan vazgeçemem. O yokmuş gibi davranırsam, emirlerine karşı gelip zina, yalan, saygısızlık yaparsam, o zaman yaşamın amacını atlamış olurum. Bu şartlarda da hayatın üstesinden gelmek benim için imkansız olur.

Etrafına bir bak, insanlar zorluklara çare bulamıyorlar, çok parası olanlar bile.

Tanrı’ya inancımız olmazsa nasıl yaşamaya devam ederiz?

Aramızdan bir kişi bile belki yüz yıl yaşamayacak. Hepimiz Tanrı’nın huzuruna gideceğiz. Buna hiç şüphe yok! Ancak mezarda her şey biter diye düşünebilirsin. “Öleceğiz, işte hepsi bu” diyebilirsin, öyleyse düşün, ölüm gerçeğini neye dayandırırın, kendi düşüncelerine mi yoksa Tanrı’nın sözüne mi? Dünyadaki malın, mülkün veya sevdiklerinin hiçbirisi seninle gelmez; sonsuzluğa giderken yanında sadece suçların vardır.

Kendini ölüm döşeğinde düşün, “kötülüklerim ve günahlarım dışında her şeyi bırakıp gidiyorum” diye düşüneceksin. Tanrı’ya inanmıyorsan huzuruna nasıl çıkacaksın? Şunu asla unutma, bir gün mutlaka Tanrı’nın huzuruna çıkacaksın.

İsa bir fırsatta şunu söylemişti: “Vücudu öldüren ancak ruhu öldüremeyenlerden korkmayın. Daha ziyade cehennemde hem ruhu hem vücudu öldürenlerden korkun.”

Bundan birkaç yıl önce Norveç'te yaşamış olan Ole Hallesby adlı bir ünlü tanıdım. Onu tanımak bir ayrıcalıktı, olağanüstü bir insandı. Bir ara bir hafta süreyle radyoda her akşam konuşma yapmıştı. “Bu akşam yatağınıza huzur içinde yatabilirsiniz ancak yarın cehennemde uyanmanız mümkündür, sizi uyarmak benim görevim” derdi. Bu sözler bir protesto fırtınasına yol açtı. Oslo'nun en büyük günlük gazetelerinden birinde bir yazar şu sözleri yazdı: “Artık orta çağda yaşamıyoruz; radyo gibi çağdaş bir aracın böylesine saçmalıkları yayınlamakta kullanılması kabul edilemez.” Bir süre sonra bütün basın organları “Artık orta çağda yaşamıyoruz; bunlar söylenecek laf mı” gibilerden yazılar yazdı. Tepki çok sıcaktı.

En sonunda Oslo radyosu Profesör Halesby'den bir açıklama istedi. Halesby tekrar mikrofona çıktığında, “İfadelerimi açıklamam gerekir, tamam, dinleyin: bu akşam yatağınıza huzur içinde yatabilirsiniz ancak yarın cehenneme uyanmanız mümkündür, sizi uyarmak benim görevim” dedi.

Bu son darbeydi!

Sonra Norveç'teki bütün din büyüklerine, “cehennem var mı yok mu?” diye soruldu. Hatta Alman dergisi Der Spiegel şunu yazdı: “Norveç'te cehennem üzerine kavga.”

Bundan bir yıl kadar sonra bir konferans için Norveç'e gittim. Vardığımda bir basın toplantısı yapmak zorunda kaldım. Sağımda fırtınayı başlatan gazeteci solumda ise Protestan basını temsilen Hallesby oturuyordu. Sağımdaki gazeteci “pastör Busch, ben Profesör Hallesby'ye tamamen karşıyım. Siz çağdaş bir insansınız. Sizin görüşünüze göre cehennem var mı?” “Elbette cehennem var”, sebebini sordu “nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz?” Cevap verdim, “memnuniyetle izah edeyim. Cehennemin var olduğuna inanıyorum çünkü İsa öyle söyledi. Ve ben İsa'nın söylediklerine tamamen inanıyorum. O bu konuda bizim entelektüel dediklerimizden çok daha fazlasını biliyordu.”

Kutsal Kitap der ki: “Tanrı bütün kullarının kurtulmasını ve gerçeği bilmesini ister.” Tanrı Kutsal Kitap’ta bizlerin nasıl huzur içinde yaşayıp öleceğimizi anlatır. Bu nedenle inanç üzerinde ısrarlıyız. İnanmadan nasıl yaşayabiliriz ki?

Başka deyişle, diyelim ki bir balığımız var. Bir gün “zavallı küçük yaratık devamlı soğuk suda durmak ne dehşetli bir şey” diye düşündünüz, sonra balığı sudan çıkarıp havlu ile kuruttunuz ve onu kafese koydunuz. Balık ne yapar? Teşekkür mü eder? Hayır, nefes almaya çalışır ve konuşabilseydi “ben kafesi istemiyorum, doğal ortamımı suyumu istiyorum” derdi.

Tanrı gökleri ve yeri ve bizleri yaratandır. “Bütün yaşam Tanrı’dan gelir.” Tanrı bizim bir parçamızdır, ancak O’nunla barış içinde olmazsak ruhumuza bir kafes yaptırmamız gerekir. İnsanlar ruhları için her türlü güzel şeyleri, yiyecekleri, seyahatleri vs. sağlar ancak ruh içimizde mücadele eder ve içini çeker “ben bunları istemiyorum, ben kendi parçamda olmak istiyorum, Tanrı ile barışık olmak istiyorum.” Kendinize bu kadar kötülük yapmayın, kalbiniz Tanrı’yı buluncaya kadar dertli kalacaktır.

2. Gerçek İnanca Sahip Olmak Hayati Önem Taşır

Tek önemi olan şey gerçek inançtır; kurtaran inanç.

Şurası en basit bir gerçek ki insan bir şeye inanır. Bir gün anemi ziyarete bir bayan geldi. “Özür dilerim bayan annem evde yok” deyip içeri aldım. Oturma odasında bana sordu, “hayatında neler yapıyorsun?” Ona teoloji okuduğumu söyledim. Şaşırdı, “teoloji mi? Bugün kim bir şeylere inanır ki? Bu imkansız, bizim Goethe inancımız var. Hristiyanlık çağ dışı kaldı, bitti!” Tartışmaya girmek istemediğimden konuyu değiştirdim. “Sağlığınız nasıl bayan?” Hafifçe masaya vurarak, “çok iyi... masaya vur! Ancak genç adam bu soruyu sormamalıydın.” “Affederseniz, ama neden masaya vur dediniz?” “Kötü şans önlemek için.” “Sahi mi? Şaşırdım, var olan Tanrı’ya inancı reddettiniz

ancak masaya vurmaya inanıyorsunuz. Çok tuhaf. Umarım yararı olur.”

O gün herkesin bir tür inancı olduğunu anladım. Ancak bunun gerçek, kurtarıcı inanç olup olmadığını görmek gerek. Bugünün insanı esas olanın inanmak olduğunu söylemektedir.

Kimisi “iyi efendiye inanırım” der, bir diğeri “doğaya inanırım” der ve yine bazıları “kadere inanırım” der.

Hayır dostlarım bunlar yol değil, esas olan gerçek, kurtarıcı, Tanrı ile barış getiren inançtır.

Kutsal Kitap'ta İsa'nın kurtarma inancının gerçekten ne olduğunu mükemmel bir şekilde anlatan güzel bir öykü vardır. İki bin yıl öncesi, Kudüs, İsa çarmıha gerili yüzü kan içinde. Tanrı orada asılı duruyor. Hemen sağ tarafındaki çarmıhta bir katil çakılı, sol tarafındakinde ise bir diğeri katil. Gece hızla yaklaşıyor. Ölüm çok yakın, iki katilden birisi haykırıyor, “hey sen ortadaki, dinle, sen Tanrı'nın oğlu olduğunu söylemiştin. Eğer bu doğruysa ve sen bir yalancı değilsen çarmıhından aşağı in ve beni de kurtar.”

Ölümün kapısındaki insanlar normal zamanda söylemedikleri şeyleri söyleyebilirler.

Sonra diğeri katil konuşuyor “halen Tanrı'dan korkmuyor musun?”

İşte inancın başlaması gereken yer: Tanrı kutsaldır ve gazabı korkunçtur bunu kabul etmeliyiz.

Şehirlerimize son savaş sırasında bombalar düşerken insanlar şaşkın ve çılgındılar. Kiliseler bu yüzden ayıplanmış olabilir çünkü halkı Tanrı'nın gazabının dehşetinden haberdar etmemişlerdi.

Halen Tanrı'dan korkmuyor musun? Bu soru bütün şehirlerimizin çatılarından haykırılmalıdır. Çok uzaklara ve geniş alana haykırılmalıdır. Ne düşünüyorsunuz? Kör müsün?

Başlaman gereken yer burası: Tanrı kutsaldır ve gazabı korkunçtur bunu kabul etmeliyiz.

İkinci katil konuşmaya devam ediyordu “Biz doğru şekilde cezalandırıldık, hak ettiğimizi çekiyoruz.”

Bu inanca ve kurtuluşa yol açan ikinci adımdır: suçunu kabul etmektedir.

Çok insan gördüm “sadece inanmıyorum” diyorlar ve ben soruyorum “Tanrı huzurunda suçlu olduğunı anlamadın mı?” Cevap “suçlu hissedecek bir şey yok.” Onlara diyorum ki, “kendini kandırmaya devam edersen ışığı asla göremezsin.”

Son zamanlarda karşılaştığım birisi, “suçlu hissedecek bir şey yok” dedi “Tebrikler daha fazlasını söyleyemem, benim hayatımda her zaman yanlış bir şey vardır” dedim. “Tabii ayrıntılara girersen öyle” dedi. Ben de, “Tanrı ayrıntılara bakar, kendini kandırmaktan vazgeç” dedim.

Tekrar söyleyeyim, inanç ve kurtuluşa doğru ikinci adım günahı kendi adıyla söyleyip Tanrı huzurunda cezayı hak ettiğini söylemektir.

Sonunda katil İsa’ya dönüp der ki, “fakat sen yanlış bir şey yapmadın ki, neden çarmıha gerildin?” O anda birden anlar “orada asılı durması benim içindir, günahımı uzaklaştırmak için.” Ve haykırır “İsa, krallığına geldiğinde beni hatırla.”

Üçüncü adımı atmıştır: İsa’nın kendisini ebediyete kadar kurtaracağına inanmıştır. İsa’nın cezayı onun günahı için çektiğine inanmıştır. Ve İsa’nın cevabı gecikmedi: “Sana gerçeği söyleyeyim, bugün cennette benimle birlikte olacaksınız.”

Bu kurtaran inançtır: Tanrı’nın kutsallığını biliyorum. Kayıp olduğumu kabul ediyorum. Fakat inanıyorum ki, çarmıhta benim için ölmüş olan İsa kurtuluş için tek umudumdur. Bu inanç dışında başka bir yol yoktur.

Bir günahkârın İsa'ya gelmekten başka seçeneği yoktur; günahlarımı söylemek, işşa etmek ve sonra inanç içinde tekrarlamak:

İnanıyorum, inanıyorum

İsa benim için öldü

Ve O'nun kanıyla, O'nun değerli kanıyla

Ebediyen kurtuluyorum

Şu sözleri asla unutma: Mesih İsa benim için öldü. Sabah uyan-
dığında kalbinde çınlamalıdır.

Şimdi üçüncü konuya gelelim:

3. Tanrı'ya İnanamayan Kişiler

Pek çok insan diyor ki “pastör, söylemen gereken şeyin tamamı
iyi olmalı, fakat bana gelince Tanrı'ya inanamıyorum.”

Bu reaksiyonu yakından inceleyelim.

Genel olarak bu tür şeyleri söyleyen dört grup insan vardır.

İlk Olarak: Dindar olmadığını söyleyenler vardır. Bunların söy-
ledikleri “inanamıyorum, çünkü dindar değilim, sen pastörsün
ama ben değilim.” Burada verebildiğim yegane cevap, “şaşıra-
caksın ama ben de dindar değilim. Doğru söylemek gerekirse
kilise çanlarına, tütsülere ve benzeri şeylere çok az önem veri-
rim.”

Tanrı'nın oğlu İsa dünyadayken etrafta çok dindar insanlar var-
dı. Bir grup ise çok daha liberal görünmekle birlikte yine dindar
insanlardı. Ve İsa'yı bu dindar insanlar çarmıha gerdirdi. İsa
onlara uygun bir insan değildi.

Diğer insanlar –İncil bunlara halkçılar demektedir– dindar de-
ğillerdi. Hepsisi inançsız veya kanunsuz insanlardı. Ve İsa'ya
dönenler de bunlar oldu. Neden çünkü kalplerinden “Tanrı'nın
huzurunda suçluyuz. Hayatımızda çok şey yanlış. İsa burada
bizi kurtaracak ve Tanrı'nın evlatları yapacak” demişlerdi.

İsa dindar insanları daha dindar yapmak için değil zavallı kayıp günahkârları Tanrı'nın evlatları yapmak için geldi.

İkinci Kategori: Bu insanlar “Tanrı’ya inanmam” der, fakat bunun doğrusu “inanmak istemiyordum.” Eğer inansalardı bütün hayatları değişmek zorunda kalacaktı. Bu da istemedikleri bir şeydir. Tek bildikleri şey hayatlarındaki pek çok şeyin doğru olmadığıdır. Tanrı'nın evlatları olmak için ışığa gelmeleri gerekir, bunu da istemezler. Çünkü arkadaşları onlarla alay edebilir.

Dolayısıyla bu tip insanlarla karşılaşırsanız onlara çok dikkatli bakın. Belki de gerçekten “inanmak istemiyorum” demeleri gerekir.

İsa Kutsal Kitap'ın bir ayetinde der ki: “Ey Yerusâlim! Peygamberleri, kendisine gönderilenleri taşıyan Yerusâlim! Tavuğun civcivlerini kanatları altına topladığı gibi ben de kaç kez senin çocuklarını toplamak istedim, *ama siz istemediniz*” (Luka 13:34).

Kudüs'te yaşayanlar da “inanamayız” demişlerdi. Gerçekte inanmak istemiyorlardı.

Tanrı tarafından günahkârları kurtarmak için gönderilen kurtarıcıyı istemeyen erkek veya kadın O'nu reddetmekte serbesttir. Cehenneme gitmek isteyen bu hakka sahip, Tanrı kimseyi zorlamaz. Ancak seçiminin sonuçlarına katlanırsın. Tanrı, İsa aracılığıyla sizlere affı ve barışı sunmaktadır.

Cehennem mal-mülk uğruna Tanrı'dan vazgeçtiğimiz yerdir. Cehenneme gireni bir daha hiç kimse dışarı çekmez.

Üçüncü Kategori: Bu insanlar, “Tanrı’ya inanmıyorum” derler ve merak uyandıran bir açıklama getirirler. Bunlar asla kadın değil, her zaman erkektir. Söyledikleri şey şu “hayatımda artık inanamayacağım çok şey gördüm.” Genellikle sorarım, “şimdi, söyle, hayatında ne oldu? Benim hayatım da sıkıcı değil.” “İnsanlar bana çok zarar verdi ve sadece artık inanmıyorum.”

Bu insanlarla aşağıdaki şekilde konuşurum:

“Demir yolları tarifesindeki okuduklarına inanır mısınız? Bilgi almak için sorduğunda polisın söylediklerine inanır mısınız?” Cevap her zaman “şüphesiz” olur ve devam ederim, “öyleyse artık hiçbir şeye inanamıyorum demekten vazgeç bunun yerine tarifede yazılı olan ile polisın söyledikleri hariç hiçbir şeye inanamıyorum demelisin.”

“Bu tür insanlarla konuşmamı genellikle şöyle bitiririm, “bak, ben şahsen günah dolu bir hayat sürüyordum. Sonra İsa hayatıma girdi. Anladım ki Tanrı’nın oğlu, Tanrı’nın ulağı idi ve hayatımı O’na emanet ettim. O benim için çok şey yaptı. Artık hiç kimseye veya hiçbir şeye gerçekten inanamadığın düşünceğinde olabilirsin. Ancak belki en azından hayatını senin için vermiş olan birinin sözüne inanabilirsin. Bence sen yaşamında yeterince çok şey görmemişsin.”

Dördüncü Kategori: Bunlar Tanrı’ya inanamayacakları taklidi yapanlardır ve kilise tarafından şok edilirler veya öğretileri ile kalpleri kırılır.

Genç bir öğrenci yanıma gelip “ben doğal bilimler okuyorum” dedi. “Çok iyi” dedim, “fakat senin bir sıkıntın var, nedir genç bayan?” dedim. “Toplantılarımızdan birine katılmıştım. Kendimde olması hoşuma gidecek bir şeyin sizde olduğunu zannediyorum. Fakat inanamıyorum. Kilise doktrinlerini ve geleneklerini kabul edemiyorum, sanki bir çuval buğday yutmuş gibi oluyorum” gülecek gibi oldum ancak cevap verdim, “bir çuval buğday yutmana gerek yok. İsa’yı duyduñ mu?” cevabı “evet” oldu, “eğer İsa’nın bir yalancı olduğunu söyleseydim ne derdin?” diye sordum “inanmazdım” dedi, “o halde İsa’nın doğru söylediğine inanıyorsun” “evet inanıyorum” dedi. “Peki dünyada sen hiç yalan söylemedin diyebileceğin bir insan var mı?” “Hayır, hiç kimse için bunu söyleyemem” dedi, devam ettim, “bütün bu söylemiş olduklarından senin zaten inanlı olduğun anlaşılıyor. Güven duyuyorsun. Bu çok iyi. Genç bayan, değne-

ğin doğru ucunu yakaladın, İsa'nın doğruyu söylediğine inanıyorsun. Kutsal Kitap der ki: 'Sonsuz yaşam, tek gerçek Tanrı olan seni ve gönderdiğin İsa Mesih'i tanımlar' (Yuhanna 17:3).”

Sonuç olarak dedim ki, “kilisenin doktrinleri ve gelenekleri ile mücadele etmek zorunda değilsin, bu dünyanın sisi dışından birisi seni bulmak için gelmişti. Ve yakınına geldiğinde ellerindeki çivi izlerini ve dikenli tel tacın başında bıraktığı işaretleri açıkça fark edebileceksin. İsa'yı çok daha açıkça görebilirsin ve O'na 'Efendim, Kurtarıcım ve Tanrım' diyebilirsin. Sadece pastör söyledi diye inanmak, doktrinleri buğday gibi yutmak anlamına gelmez. Hayır, inanmak Mesih İsa'yı tanımaktır.”

Bir başkası “söz konusu ben olursam inanmam çünkü bunu, şunu ve diğer şeyleri yapan bir pastör gördüm...” ve çekip giderler! pastörler hakkında neler duymadım ki. Bir tanesi kadınlarla kapalı ilişkilere girmiştir. Bir başkası kilisenin paraları ile ortadan kaybolmuştur. Her yerde pastörlerle ilgili sorunlar olmuştur. “Öyleyse nasıl hala inanmamı bekliyorsun?” Ve kendimi çok iyi tanıdığım için yüzüm kızarmadan edemiyorum. Doğal olarak asla kilisenin paralarını alıp kaçmadım.

Ne söyleyebilirim ki? Şu var ki, Kutsal Kitap'ın hiçbir yerinde “pastöre inanırsanız kurtarılacaksınız” diye yazmaz. Bununla birlikte Kutsal Kitap der ki, “Mesih İsa'ya inanırsanız kurtarılacaksınız.” Her zaman değil, ama görevini mükemmel olarak yaptığı takdirde pastör İsa'ya giden yolu gösteren bir işaret levhasıdır. Bir işaret levhası çatlayabilir, bükülebilir veya yağmurdan ıslanabilir. İnsanlar levhanın neyi gösterdiğini anlayabildiği sürece bunların hiçbir önemi yoktur. Ben olsaydım insanları çarmıha gerilmiş ve sonra dirilmiş olan Tanrı'nın oğlu İsa'ya yönlendiren bir pastörü dinlemezdim. Fakat deforme olmakla birlikte doğru yolu gösteren bir işaret levhasına da kızmazdım. Hayır sadece o yola doğru giderdim.

Varolan Tanrı'ya son yargı gününde huzuruna çıktığın zaman "Tanrım ben senin kurtarışını istemedim, ben günahlarımın affedilmesini istemedim, bunun bütün nedeni de şu hiçbir şeye değmeyen pastördür" demeye cesaret edebileceğini gerçekten düşünüyor musun? Bir gün kendini Tanrı'nın huzurunda bu şekilde mi görmek istiyorsun?

Dostlarım! "inanamam" demek yanlış bir şeydir. İsa benim görüşüme göre çok önemli bir şey söylemiştir: "Eğer bir kimse Tanrı'nın isteğini yerine getirmek istiyorsa, bu öğretinin Tanrı'dan mı olduğunu, yoksa kendiliğinden mi konuştuğumu bilecektir" (Yuhanna 7:17).

Sıradaki konu gerçek olarak kabul ettiğim şeye en küçük ayrıntısına kadar itaat edip uygulamaya koymayı isteyip istemediğimdir. Ondan sonra ama sadece ondan sonra yaşamıma devam edebileceğim.

4. Ne Yapmalısınız?

Eğer Tanrı'ya inanamıyorsanız yapmanız gerekenler konusunda işte birkaç sözcük.

Birincisi, *Tanrı'dan sizi aydınlatmasını isteyin*. O yanınızdadır. O'na deyin ki, "Tanrım inanmama yardımcı ol. Işığımı görmeme yardımcı ol." Tanrı böyle bir duaya cevap verir.

İkincisi, *Tanrı'nın varlığını dikkate al*. Düşüncelerini O'na yönlendir ve de ki "Mesih İsa, hayatımı sana emanet etmek istiyorum." Bu benim inançsız bir genç adam iken Tanrı korkusunun üzerime çöktüğü bir zamanda yaptığım bir şeydi. İsa'yı öğrendiğimde hayatımı O'na emanet ettim.

Üçüncüsü, *Kutsal Kitap'ı oku*. Mesih İsa'yı daha iyi tanımanın yolu budur. O'nunla her gün on beş dakika geçir. İncil'den bir bölüm oku ve onun yoluyla Tanrı'nın sana ne söylediğini dinle. Okurken kulaklarını aç ve Tanrı'nın sesini dinle. Sonra en doğal

gelen yoldan bütün ilgini Tanrı'ya yönlendir. O'na inançsızlığından bahset. "Mesih İsa sana söyleyecek o kadar çok şeyim var ancak yolunu bulamıyorum. Lütfen bana yardım et."

Son olarak, *diğer Hristiyanlar'la irtibat kur*. Tanrı konusunda çok ciddi olan diğer insanları ara. Yalnız kalma. Cennete giden yolda yalnız yolcu yoktur. Öyleyse aynı yolda yürüyen diğer Hristiyanlar'la arkadaşlık yap.

***EĞER HATALARIMIZ VE EKSİKLERİMİZİN
AĞIRLIĞI BİZİ BASTIRIRSA
HAYATI NASIL YAŞAYABİLİRİZ?***

Söyledikleri gibi “bu artık şaka değil!” Bu konumuzu nasıl anlatmak istediğimdir, çünkü şimdi çok ciddi sorunları tartışacağız.

Eğer hatalarımız ve eksiklerimizin ağırlığı bizi bastırırsa hayatı nasıl yaşayabiliriz?

Bu sorunun çok iyi sorulmadığını söylemeliyim. Gerçek şudur ki herkes hata ve eksikliklere ezilmektedir. Hatalarımız ve eksikliklerimiz gittiğimiz her yerde bizi takip etmektedir. Bu nedenle size mükemmel bir şey –bir armağan– söyleyeceğim için mutluluk duyuyorum; bu sizin hayatınızı zenginleştirecek ve mutlulukla dolduracak. Bu, dünyanın hiçbir ülkesinde satın alamayacağınız bir şeydir. Milyoner olup ta bütün varlığınızı harcamak isteseniz de bunu satın alamazsınız. Veya etkili arkadaşlarınızı kullanarak da elde edemezsiniz. Onu kendinize mal etmeniz de hiçbir yolu yoktur.

Eğer bunu istiyorsanız hediye olarak kabul etmeniz gerekir. Bahsettiğim bu ne satın alarak ne de bağlantıları kullanarak elde edilemeyecek olan harika, önemli, kıyaslanması mümkün olmayan şey günahlarımızın affedilmesi dışında bir şey değildir.

Günahların affedilmesi kelimelerini okuyunca belki memnun olmadınız ve yüzünüzü astınız ve merak ettiniz:

1. Buna Gerçekten İhtiyacım Var mı?

Şuna inandım ki erkeklerin ve kadınların çoğunluğu bir sebep ararlar, derler ki, “Günahların affedilmesi mi? Buna ihtiyacım yok.” Son zamanlarda bir genç adam bazı şeyleri bana şöyle izah etti: “Bugün ihtiyaçlarımızı reklamların belirlediği bir çağda yaşıyoruz. Büyük büyükbabalarımız sakız veya sigaralar hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Fakat şimdi radyo, televizyon, posterlerdeki ardı kesilmeyen reklamlarla sürekli şartlanıyoruz, dolayısıyla ikna ediliyoruz, örneğin sigarasız yapamıyoruz. Önce ihtiyaç yaratılıyor sonra satış yapılıyor.” Genç adam devam etti: “Kilise de tamamen aynı şekilde çalışıyor. İnsanlara diyor ki ‘affedilmeye ihtiyacınız var.’ Sonra affedilme satmaya başlıyor. Gerçekte ona ihtiyacımız yok, ancak siz kilise insanları mallarınızı satmak için bu ihtiyacı yarattınız.”

Bu gerçekten doğru mu? Farz edelim ki sokakta giden birini durdurup “merhaba adınız ne?” dediniz, adam “Brown” diye cevap verdi. “Çok iyi, Bay Brown günahlarınızın affına ihtiyacınız var mı?” Bay Brown büyük ihtimalle şöyle yanıt verir “Aaa, Amma aptalca! Benim ihtiyacım olan şey bol miktarda para, günahlarımın affedilmesi değil.”

Genç adam haklı mı? Biz daha önce olmayan bir ihtiyaç mı yarattık ve Kutsal Kitap’ı bu ihtiyacı öne sürmek ve karşılamak için mi kullanıyoruz?

Hayır bin kere hayır! Bunu düşünmek hataların en büyüğüdür. Bizim en büyük ihtiyacımız günahlarımızın affedilmesidir. Erkek ya da kadın onsuz yapabileceğini düşünen kişi kutsal ve korku veren Tanrı’yı tanımaz. Günümüzde Tanrı sevgisi üzerinde o kadar çok durulmaktadır ki, Kutsal Kitap’taki Tanrı’nın aynı zamanda korkulacak Tanrı olduğu unutulmaktadır. Günah dolu hayatımda beni şok eden çarpıcı düşünce şuydu: Tanrı’dan korkmak için yeterli sebep vardır. “Affedilmeye ihtiyacım yok” diyen kişi yüce Tanrı’yı tanımaz. Tanrı cehennemde hem vücudu hem de ruhu yok eder. Cehennem elbette vardır. Ebedi lanet-

lenme elbette vardır. İsa böyle söyledi, çünkü biliyordu. İsa mezardan sonra ne olduğunu biliyor ve bizleri ebedi lanetlenme hakkında ikaz ediyor.

Eğer bilincimiz tamamen körelmediyse en büyük ihtiyacımızın günahlarımızın affedilmesi olduğunu bilmemiz gerekir.

Danimarkalı büyük teolog ve filozof Sören Kierkegaard çocukluğunda babası ile birlikte sıkça yürüdüklerini anlatır. Bazen babası durup oğluna, “oğlum içinde büyük bir umutsuzluk saklıyorsun” demiş. Bunu okuduğumda pastörlük deneyimlerimle her bir insan için gerçek olduğunu keşfettim.

Benim pastörlük bölgem Ruhr Vadisinde olduğundan sıkça madenlere inerdim. Maden sekiz kademe aşağıdadır. Daha aşağısında bütün suyun toplandığı çamur kuyusu vardır. Bu kuyu ve içindeki çamurlu su bana insanı hatırlatır. Herkesin bildiği gibi hayatımızda muhtelif kademeler bulunmaktadır. Dışarıdan güler yüzlü görünebiliriz ancak gerçekte kalbimizin derinliklerinde karanlık bir umutsuzluk yatmaktadır.

Doktorlar, filozoflar ve psikiyatristlerin hepsi bu gerçeğin farkındadır. Bu konuda bir çok kitap yazılmıştır. Bir psikiyatristin “bana tedavi için gelen genç insanların sayısını tahmin edemezsin” demişti. İnsanların çoğunluğu bu umutsuzluğun kaynağını bulmak için çaba göstermemektedir. İnsanların çoğunluğu bu rahatsızlığın henüz bu yüzyılda keşfedildiğini zannetmektedir. Aslında Kutsal Kitap’ı yazanlar onun hakkında çok ayrıntılı bilgilere iki bin yıl önce sahiptiler. Kutsal Kitap bir “cesareti kırılmış ruh”tan bahseder. O bizlere ayrıca umutsuzluğumuzun nedenlerini de göstermektedir. Tanrı huzurundaki suçumuz hayatımızdaki en büyük sorundur. Bu boyutta bir sorunla yüz yüze geldiğimizde işin içinden kendi başımıza çıkamayacağımızı anlarız. Böylece kalbimizin derinliklerinde o karanlık umutsuzluk başlar.

Günahlarımızın affedilmesine ihtiyacımız var mı? Kesinlikle çoğunluğumuzun var. Affedilmeye her şeyden çok ihtiyacımız var.

Günah nedir? Günah, bizi Tanrı'dan ayıran her şeydir. Bizler günahkâr doğarız. Örneğin savaş sırasında İngiltere'de doğan bir çocuk Almanlar'a karşı hiçbir şey yapmamıştı. Fakat yine de düşman tarafındaydı. Aynı şekilde Tanrı'ya karşı düşmanlık içinde olan dünyaya doğarak tabiat gereği Tanrı'dan ayrılmış oluruz. Hayat devam ettikçe suç duvarımız yükseldikçe yükselir ve bizler Tanrı'dan uzaklaştıkça uzaklaşırız. O'nun emirlerinden bir tanesine karşı yapılan her davranış bu duvarın üzerine ilave edilen bir tuğla gibidir. Günah müthiş bir gerçektir.

Günahın müthiş gerçeği ve geri dönülmezliğinden ilk kez haberdar oluşumu anlatayım. Benim çok gözde bir babam vardı. İlişkimiz çok iyiydi. Bir gün evde ders çalışırken aşağıdan babam seslendi. Ne olduğunu sorduğumda "kasabaya iniyorum, benimle gelmek ister misin? Birisiyle birlikte gitmek daha eğlenceli" dedi. "Baba, yarın çok önemli bir sınavım var, bundan daha kötü bir zaman olamaz" dedim, o da yalnız gitti.

İki hafta sonra öldü.

Ve onunla o gün kasabaya gitmediğim için çok pişman oldum. Ve şunu anladım ki, o günkü nazik olmayan davranışım müthiş ve geri dönülmez bir gerçektir.

Hayatta kaç kez hata yaptığınızı hiç saydınız mı? Böyle bir yükü nasıl yaşayabiliriz? Eğer günahlarımız affedilmez ise hayatın üstesinden gelemeyiz.

Ve ölümlle nasıl yüz yüze gelebiliriz? Hatalarını ve eksikliklerini ebediyete kadar taşımak ister misin?

Ben yaşlı bir adam olduğum için son saniyelerimi sıkça hayal ederim. Sevdiğim birinin elini tutarak beklediğimi ve zamanı gelince de kutsal Tanrı'nın varlığını beklemek üzere o müthiş sessizliğe doğru yola çıktığımı görür gibi olurum.

Evet, hiç şüphe yok ki bir gün Tanrı'nın huzuruna çıkacaksın hem de bütün hatalarınla, bütün eksikliklerinle bir gün kutsal Tanrı ile yüz yüze geleceksin. Ve kanın büyük hatalar hendeği tarafına buz gibi soğuk akacak.

Günahlarımızın affedilmesine ihtiyacımız var mı? Affedilmeye her şeyden çok hatta günlük ekmekten bile daha fazla ihtiyacımız var.

2. Affedilmeyi Nerede Bulabilirim?

Babamla aramda neler olduğunu anlatmıştım. Benim geri dönüp hatamı düzeltmek için hiçbir şansım olmayacak. Bizim için yapmış olduğumuz haşarılığ ve Tanrı katında çekilen etkilerini çözmek imkansızdır. Fatura ödemek üzere gönderilir.

Yahuda adındaki adam otuz adet gümüş için efendisine ihanet etti. Ancak hemen sonra vicdan azabı çekmeye başladı. Daha sonra efendisini satmış olduğu grubun yanına giderek dedi ki, "ben çok büyük bir hata yaptım, paranızı geri alın, yanlış düzeltmek istiyorum"; adamlar omuzlarını silkerek cevap verdiler, "bize ne? O senin derdin, kime gidersen git."

Hatalarımızı ve eksikliklerimizi temizleyip kendimizi Tanrı'ya uygun hale getirmek mümkün mü? Günahların affını nereden sağlayabiliriz? Onu elde etmeyi nasıl başarabiliriz?

Bu sorulara Kutsal Kitap yazarları hep bir ağızdan sıcak ve müjdeli bir cevap vermektedir. Yaratılış kitabından Vahiy kitabına hep aynı söz ortaya çıkmaktadır: günahlarımız affedilebilir!

Peki de nerede? Beni Kudüs'ün kapılarından itibaren Golgota tepesine kadar takip edin. Orada birikmiş kalabalığa veya sağda ve solda çarımha gerilmiş iki hayduda aldırmayın. Bütün dikkatimizi ortadakine çivilenmiş adama verelim. Kim O? Bize hiç benzemiyor. Bir gün bir kalabalığın önünde durdu ve onları kendisini günah mahkûmu yapmaya davet etti. Tek bir kişi bile

daveti kabul etmedi. O'nda hiçbir yanlış bulamadılar. Daha sonra mahkemeye çıkarıldı ve Romalı yetkililer ve Yahudi dini liderler tarafından sorgulandı. O'nu mahkûm etmek için hiçbir neden bulamadılar. Hayır O bize benzemiyordu. O'nun affedilmeye ihtiyacı yoktu çünkü asla günah işlememişti. Yine de orada çarmıhta asılı olan O'dur.

Niçin?

Tanrı adildir. O günahları cezasız bırakmaz. Dolayısıyla günahlarımızı İsa'nın, oğlunun üzerine yazdı, ve oğlu bizim yerimize cezalandırıldı. *“Oysa, bizim isyanlarımız yüzünden onun bedeni deşildi. Bizim suçlarımız yüzünden o eziyet çekti. Esenliğimiz için gerekli olan ceza ona verildi. Bizler onun yaralarıyla şifa bulduk”* (Yeşaya 53:5). Bu Kutsal Kitap'taki mesajın kalbidir. Tanrı'nın yargısı İsa'nın üzerine indi ki bizlerde barışı bulabildik. Günahlardan arınmayı alabileceğimiz yer burasıdır.

Hatalarımızın ve eksiklerimizin yükünden nerede kurtulabilirim? Tanrı ile nerede barış yapabilirim? İsa'nın çarmıhının dibinde. *“O'nun oğlu İsa'nın kanı bizleri bütün günahlardan arındırır.”* Hepimiz bundan yararlanalım.

William L. Hull adında bir Amerikalı çok ilginç bir kitap yazmıştır. Kendisi, milyonlarca Yahudi'yi katletmekten sorumlu olan Adolph Eichmann için görevli pastör olarak atanmıştır. Hull, Eichmann'ı hapiste tutulduğu sürece on üç kez ziyaret etmiş ve onunla uzun süren konuşmalar yapmış, onun son sözlerini işitmiş, ona darağacına kadar eşlik etmiş ve küllerinin Akdeniz'e atılmasında hazır bulunmuştur. Bu kitabın adı *Ruhun Savaşı*'dir. Kitabın başlangıcında şunu yazmıştır: *“Benim hedefim bu iğrenç günahkârı cehenneme gitmekten kurtarmaktır.”* Ve sonunda bu milyonların katlinden sorumlu kişinin son nefesinde, *“Bir başkasının benim için ölmesine ihtiyacım yok. Günahların affedilmesine ihtiyacım yok, ve bunu zaten istemiyorum”* dediğini kaydeder.

Eichmann örneğini takip edip onun gibi ölmek ister misiniz? Evet, eğer istemiyorsanız bütün kalbinizle İsa'ya dönseniz iyi olur. İsa, Tanrı'nın oğlu, dünyada günahları affedebilecek tek kişidir çünkü O günahları telafi etmek için öldü.

Konuşmaları sürecinde Hull, Eichmann'a İsa'nın kanıyla günahlarının temizlenmesini teklif etmekten korkmuştur. Böyle bir canı affedilebilir miydi? Evet! Her Şekilde! "O'nun oğlu İsa'nın kanı bizleri bütün günahlardan arındırır." Ancak affedilmek için günahlarımı ifşa etmek ve gözlerim çarmıhta takılı olarak Tanrı'ya şunu söylemek zorundayım:

*İnanıyorum, inanıyorum ki
İsa benim için öldü;
Ve O'nun kanıyla, O'nun değerli kanıyla
Günahlarımdan arınacağım.*

Kutsal Kitap Mesih İsa'nın ölümü ile hayata dönüşü ve günahlarımızın affedilmesi arasındaki bağlantıyı anlayabilmemiz için farklı tanıtlar kullanır.

Kutsal Kitap'ın kullandığı bir örnek *kefil* örneğidir. Bir kefil kendisini bir başkasının borcuna karşı sorumlu gösterip borçlu bunu ödemezse ödemeyi taahhüt eder. Birisi mutlaka ödemelidir. Şimdi ne zaman günah işlesem Tanrı'ya borçlanırım. Kutsal Kitap der ki: "Günahın bedeli ölümdür." Bu demektir ki Tanrı günahlarımızın kefareti olarak ölümümüzü istemektedir. Fakat bu İsa'nın müdahale edip bizim için öldüğü yerde bizleri ebedi ölümden kurtarmak demektir. İsa Tanrı huzurunda bizim için kefil olarak bulunmaktadır. Artık seçim size aittir: ya kendi borcunu ödemek için cehenneme gidersin, ya da İsa'ya dönüp "Mesih İsa benim borcumu ödediğine inanıyorum. Sana şükürler olsun" dersin.

Bu bizi Kutsal Kitap'ta kullanılan ikinci örneğe yönlendirir: Farz edelim ki bir adam bir esir tüccarının eline düşer. Kendini bir türlü kurtaramaz. Derken merhamet dolu bir adam gelip sahibine "bu esir için kaç para istiyorsun? Onu azat etmek üzere

satın almak istiyorum” der. Bu esir ne zaman özgür kalır? Bedelin son kuruşu ödendiği anda! Golgota tepesinde Mesih İsa kurtuluşumuzun bedelini son kuruşuna kadar ödemiştir. Buna inanın ve özgürlüğü sizin için satın aldığını bilin. İsa esirleri satın alır ve günahtan kurtarır.

Hepsi bu değil. Kutsal Kitap'ta sıkça rastlanan bir başka görüntü uzlaşmadır. En az aydınlatılmış imansız bile uzlaşmaya ihtiyacı olduğunu bilir. Bu nedenle her dinde Tanrıları kurbanlarla kandırma düşüncesini öne süren din adamları vardır. Fakat her şeye kadir Tanrı sadece bir tek kurbanı kabul eder: “Dünyanın günahlarını temizleyip giden Tanrı'nın Kuzusu.” Pastörlere ev sahipliği yapanlar sayısız kurban sunmuş ancak İsa bizleri Tanrı ile uzlaştıran en yüce pastördür. O her şeyin dışında Tanrı ile bizim aramızda barışı sağlayandır.

Kullanılan bir diğer Kutsal Kitap kavramı *aklanmadır*. Bir Hristiyan din kardeşlerine şunu yazmıştı: “Tanrı bizi sevdi ve kendi kanıyla bizi günahlarımızdan arındırdı.”

İnsanların büyük bir çoğunluğu Hristiyan olmadan önce gelişmek gerektiğini düşünür. Bu korkunç bir hatadır. Bizler İsa'ya olduğumuz gibi yani pis ve iğrenç bir halde gelebiliriz. O bizleri yaşamımıza adanmış hallerimizle kabul etmek ister. O kendisi bizleri yıkayıp temizleyecektir. O her şeyi yeni baştan yaratır. “Tanrı'nın oğlu İsa'nın kanı bizi bütün günahlardan arındırır.” Bu Yuhanna'nın tanıklığıdır, sizin de tanıklığınız olabilir.

Kutsal Kitap'ta işaret edilen her şeye atıf yapamam, ancak sizin Kutsal Kitap'ı okuyup öğrenmenizi ümit ediyorum. Ve O'nun muhteşem arındırılma mesajını keşfedebilirsiniz.

Hatalarımız ve eksikliklerimiz üzerimize çöktüğü takdirde hayattan nasıl zevk alabiliriz ki? Mümkün değil. Ancak İsa'ya ulaştığımızda O'nun aracılığıyla günahlarımızdan arındığımız zaman her şey değişir. Korkularımız, derin umutsuzluğumuz yok olup gider.

Hayatımızı İsa ile çerçevelemek hiç de üzücü ve basit bir olay değildir; tam aksine karanlıktan aydınlığa çıkmaktır.

3. Affedilmeyi Nasıl İsteyebilirim?

Bu aşamada şöyle düşünebilirsin; “birinin günahlarının affedilmesini bilmesi muhteşem olsa gerektir. Peki de bu affedilmeyi nasıl isteyebilirim? Bugüne kadar hiçbir gazete bu konuda bir tek satır bile yazmadı. Çağdaş eserler bu konu ile ilgilenmiyor ve bana bununla ilgili bir şey söyleyecek hiçbir film bilmiyorum.”

Affedilmeyi nasıl sağlayabilirim? İşte bu yakıcı bir soru!

Bana öyle geliyor ki senin için yapılacak en iyi şey hemen şimdi sakin bir yer bulup yardım için Tanrı’ya yakarmandır.

O dirilendir, O canlıdır. Kutsal Kitap’ta imanlılar, Tanrı’ya yakanlar olarak tanımlanmıştır.

Seni İsa’ya doğrudan bağlayan bir hat vardır. Belki daha önce hiç kullanmamışındır. Ne kadar ayıp! Neden şu anda O’na yalvarmıyorsun? Numara çevirmen bile gerekmez. Sadece “Mesih İsa” de, O’nu karşında bulacaksın. O’nunla temas anında sağlanır. Duanın gerekçesi de budur.

Ancak O’na ne söyleyeceksin? Canını sıkan her şeyi; örneğin “Mesih İsa, bir aşk ilişkisi yaşıyorum ve kopamıyorum, ama yanlış olduğunu da biliyorum, bana yardım et” diyebilirsin. Veya “Mesih İsa, işlerim yolunda gitmiyor, yıllardan beri vergi ödemekten öteye gidemedim, iflas etmek üzereyim, bana yardım et” diyebilirsin. Veya belki de şunu söylersin, “Mesih İsa, karıma sadık değilim, içinde bulunduğum günahtan kurtulamıyorum, bana yardım et” diyebilirsin. Hiç kimse ile paylaşmaya cesaret edemeyeceğin şeyleri bu özel hatta İsa ile paylaşabilirsin. O seni duyar. O’na kalbini aç. Bütün hatalarını itiraf et. O seni kurtaracaktır.

Sonra O'na de ki: “Mesih İsa, pastör Busch diyor ki senin kanın her şeyi doğru yola koymaya yeterliymiş. Doğru mu?” O'na sor. İstersen O'nunla saatlerce konuş. O seni dinler.

“Tamam” diyebilirsin “O'na her şeyi söylediğimde belki bana cevap vermeyecek.” Hayır, merak etme seni dikkatle dinleyecek. O'nun sana hangi kanaldan konuşacağını sana söyleyeceğim. Hemen bir İncil al, Yuhanna'yı aç ve okumaya başla, daha sonra Luka'ya geç. Hepsini gazete okur gibi oku. Ve İsa'nın seninle konuşmaya başladığını çok kısa zamanda fark edeceksin. Bu, Kutsal Kitap'ı diğer kitaplardan ayıran şeydir. O Tanrı'nın bize konuştuğu kanaldır.

Bir gün birisi bana dedi ki, “Tanrı'nın konuşmasını dinlemek istediğimde ormanda bir gezinti yaparım.” Ben de, “çok gülünç” dedim, “ben ormandayken yaprakların hışırdamasını, kuşların ötüşünü ve suların mırıldanmasını duyarım.” Güzel, ancak orman bana hiçbir zaman günahlarımın affedilip edilmediğini söyleyemez, veya Tanrı'nın yardımlarını nasıl alabileceğimi gösteremez. Tanrı bütün bunları bize sadece Kutsal Kitap ile açıklamıştır.

İbadet ve dua için her gün sadece on beş dakika ayır. O'na de ki, Mesih İsa bak o kadar çok işim olduğu halde asla tek başıma yapmıyorum.” İsa ile her şeyi paylaşabilirsin. O halde İncil'den bir bölüm oku ve bu arada devamlı olarak “Mesih İsa, benimle konuş” diye dua et. Ve o anda Tanrı'nın sana uygun bir sözü gelecektir. Ayetin altını çizerek Tanrı bana bunu söylüyor diyeceksin ve istersen yan tarafa da tarihi atabilirsin.

Ben Birinci Dünya Savaşı sırasında telgrafçı olarak görev yaptım. O zamanlar telsiz iletişimi bilinmiyordu. Cihazlarımız küçüktü ve tellere bağlıydı. Bir gün bir tepeye gözcülük yapmaya gitmiştim. Orada sığınacak bir yer yoktu. Birden hafif yaralı bir asker gördüm. Ona seslendim, “hey yere yat, bizi gördüler vuracaklar.” “Bu yarayla izine gideceğim” dedi. Sonra “senin cihazın da eskimiş” dedi. “Evet, eski model” dedim. “Kelepçeleri

de gevşek” dedi. “Evet” dedim. “Bak” dedi, “bir parçası da eksik.” “Sesini kes” dedim. “Karargah ile temas kurmaya çalışıyorum.”

Kutsal Kitap’ta da durum aynıdır. Ben hep İsa’nın sesini duymak isterim. Ancak insanlar gelip bana Kutsal Kitap insanlar tarafından yazılmış bir kitaptır dediklerinde onlara “sus ben Kutsal Kitapta İsa’nın sesini duyuyorum” derim.

“Ne demek istediğimi anlıyor musunuz? İsa bizimle sadece bir tek kanaldan konuşur: Kutsal Kitap.

Kutsal Kitap’ı inceleyen diğer insanlarla da irtibatta olmalısın. Ben insanlara bu şekilde konuştuğumda bana hep “bunlar modası geçmiş şeyler, artık kiliseye sadece ihtiyarlar gidiyor” derler. Ben otuz yıldan fazla gençlik için çalıştım ve çok sayıda genç insanın affedilmenin bir gerçek olduğuna, İsa ile konuşabileceğimize ve O’nun da bize cevap vereceğine tanıklık ettiğini gördüm.

Bu konularda deneyimli erkek ve kadınların dostluğunu isteyin. Evet cennete giden yolda yürümek isteyen insanlar vardır.

Bugün İsa karşında durup sana “hatalarınla ve günahlarınla bana gelin, sizlere ruhlarınız için dinlenme vereceğim. Evet ben günahlarınızı affedebilirim” demektedir.

SİNİRİME DOKUNUYORSUN!

Hepimiz diğer insanların sınırlarımıza dokunduğunu düşünürüz, öyle değil mi? Bu, günlük yaşamın bir parçasıdır. Bir insanın bizi rahatsız etmediği gün çok az bulunur. Ancak bu diğer insanlar için de aynıdır; biz de onların sınırına dokunuruz. Herkes herkesi sıkabilir. Ama eşim beni asla rahatsız etmez. Ama beni gerçekten rahatsız edenler vardır. Sizin için de aynı değil mi? Şüphesiz öyledir. Diğerlerine bu bakış şekli ailelerimizde, komşularımızda, işimizde ve sanayimizde ve hatta kilisemizde sürüp giden sürtüşmenin temel nedenidir. Bütün dünya “sinirime dokunuyorsun” sendromundan çekmektedir.

Pek çok insan “eğer etrafımda şu ve şu olmasaydı hayattan zevk alırdım” der.

Dolayısıyla bizler şu soruya çok fazla zaman harcarız: “İnsanların sinirimize dokunmasını nasıl engelleriz?”

Bu gerçekten çok büyük bir derdin bir kısmını oluşturur. Bu öksüren birinin püskürttüğü bir parça gibidir. Ciddi bir akciğer enfeksiyonu geçiriyor olabilir. O zaman öksürük püskürtüsü iyi olmayacaktır. Bu durumda ihtiyacı olan şey iyi kontrol ve tedaviden geçmektir. Birbirimizin sınırlarına dokunmamız dünyanın çektiği çok ciddi hastalığın belirtisidir. Bundan daha derin bir neden ise örneğin komşumuzun sevimsiz karakteridir.

Gerçek neden bütün dünyayı etkileyen bir hastalıktır.

1. İçinde Yaşadığımız Dünya

Ben dünya görüşümü Kutsal Kitap'a borçluyum. Benim düşünceye göre Kutsal Kitap'ın yaklaşımı yegane geçerli olmandır. Felsefelerin çoğu yirmi yıl içerisinde güncelliğini kaybeder.

Kutsal Kitap der ki, "Tanrı dünyayı mükemmel olarak yaratmıştır." Adem Havva'nın Havva ise Adem'in sinirine dokunuyordu. Aralarında mükemmel bir uyum vardı, aynı uyum insan ile Tanrı arasında da vardı. İlişkilerinde en küçük bir sapma bile yoktu.

Fakat Kutsal Kitap'a göre insanın tarihçesinin başlangıcında bir felaket olmuştu: Düşüş. İnsan denemeye alınmıştı. Belirli bir ağacın meyvesini yememesi gerekiyordu. Tanrı bunu yasaklamıştı. Fakat o kadar cazipti ki, insan dayanamadı ve itaat etmeye karar verdi. Ve Adem yasak meyveyi yedi. Ve bunun sonucu olarak büyük bir çatlak oluştu.

Tanrı ile ilişkisi bozuldu. Tanrı insanı cennetten kovdu ve cennetin kapısına nöbetçi olarak iki melek koydu. Tanrı ile ayrılığımız ta o zamandan başlar. O zamandan beri biz Tanrı'yı rahatsız ederiz O da bizi rahatsız eder. Bunu göstermek için sadece insanlara Tanrı hakkında konuş. Hemen tepki gösterirler "ya kes şunu, Tanrı'nın var olup olmadığı bile belli değil ki" derler. Tanrı ile aramızda çok büyük bir körfez bulunmaktadır.

Diğer yandan insan ilişkileri bozuldu. Adem'le Havva'nın çocukları birbirlerini çekemiyorlardı. İki erkek kardeş vardı. Bildiğimiz gibi ilişkileri hep gergindi. Bu iki kardeş Kayin ile Habil birbirlerinden çok farklıydılar. Bir gün çiftçi olan Kayin tarlasını çapalarken kardeşi Habil'i gördü, "umarım buraya gelmez, onu görmeye dayanamıyorum" diye düşündü. Ama Habil onun yanına geldi ve birkaç söz söyledi. Bunun üzerine Kayin çapası ile Habil'in nefret ettiği yüzüne doğru yere düşünceye kadar vurmaya devam etti.

Bizler uygar insanlarız; birbirimizi çapayla öldürmeyiz! Ancak gazeteleri okursanız bu gibi şeylerin halen olduğunu görürsünüz. Nazi savaş suçlularının davalarını düşündüğümde kendime şunu söylemeden edemem, “bunlar Kayin ile aynı akli taşıyorlardı; kendi cinslerine karşı nefret doluydular.” Bu nefretle yüz binlerce erkek, kadın ve çocuğu öldürdüler.

Biz insanlar, hiç kimse görmezse hiçbir şey olmamış gibi düşünürüz. Kaçımız böyle hiç kimse görmedi diye günah işlemiştir?

Kayin üzölmüştü. Bir ses duydu: “Kayin!” Kim olabilirdi ki? Ses tekrar etti “Kayin!” İçine buz gibi bir korku doldu. Kendisine seslenenin Tanrı olduğunu anladı. Tanrı hep oradaydı. Tanrı her şeye şahit oldu, ama tek bir kelime etmedi. “Kayin” diye tekrar ses geldi. “Kardeşin Habil nerede?” Kayin, “Bilmiyorum, kardeşimin bekçisi miyim ben?” diye karşılık verdi. Tanrı, “Ne yaptın?” dedi, “Kardeşinin kanı topraktan bana sesleniyor” (Yaratılış 3. bölüm).

Bu öykü Düşüş döneminde ortaya çıkan büyük çatlağın mükemmel bir örneğidir. Bir şeyler bozuk olduğu için insan ilişkileri artık aynı değildir. Tanrı Kabil’in canını sıkmıştır sizlerden bazılarının da canını sıkmaktadır. Sorun şudur, bizler arkadaşlarımızdan vazgeçemeyiz, tabii ki Tanrı’dan da vazgeçemeyiz.

Bu yaşadığımız dünyadır.

2. Sözler Yardım Edemez

“İyi Tanrı”dan söz etmenin bir faydası yok. Tanrı ile bizim aramızda bir duvar, bir körfez var. Savaş sırasında evim ve Essen kentinin hemen yarısı alevler içindeyken bir kadın bana gelerek “Tanrın bunlara nasıl izin veriyor?” deyince ben de “belki de sana düşmandır” dedim. Düşüşten bu yana Tanrı ile insan arasındaki ilişki kopmuştur. Tanrı’dan uzak kalarak diğer insanlarla ilişkilerimiz de aynı değildir. İnsanların sinirimize dokunması-

nın nedeni budur. Son tahlilde eğer komşun seni sıkıyorsa bu Düşüş nedeniyledir, çünkü biz insanlar Tanrı'dan ayrı düştük ve dünyadaki en iyi bilgi bile hiçbir şeyi değiştirmeyecektir.

Bir gün İsviçre sınırındaydım. Gümrük binasının içinde duvarda şu sözleri taşıyan çekici bir poster vardı: “Birliktelik daha iyidir.” Kendi kendime düşündüm, “şüphe yok ki öyledir; ancak birisi benim sınırlarıma dokunuyorsa bunun hiçbir yararı yoktur.” Bir diğer posterde şunu okudum, “diğer insanlara iyi davranın.” Amerikalılar şehirlerimizin her sokak köşesine şu sloganı taşıyan posterler yapıştırmıştı “Gülümseyin.” Ancak her şeye rağmen hiçbir şey değişmiyor.

Teoloji Fakültesinde okurken devamlı ziyarete gelen bir aile hatırlıyorum. O aile içersinde bir birlik yoktu. Hepsi aynı köyde yaşamasına rağmen aralarında çok fazla tartışma ve fikir ayrılığı vardı. Bir pastör öğrencisi olarak kendi iyimserliğimle bütün bir aileyi bir akşam aynı yerde topladım, amacım birbirleriyle uzlaşma sağlamaları için ibadet düzeyinde bir toplantı yapmaktı. Önce ben konuştum. Saat on bir civarında her şeyi yoluna koymuştum ve hepsi el sıkıştılar. Aşırı neşelendim ve “sen iyi bir pastör olacaksın” dedim kendi kendime. “Çünkü büyük bir iş başardın.” Böylece mutlu bir şekilde eve dönüp çok iyi uyudum. Ertesi gün ailenin genç kadınlarından birisi ile karşılaştım ve ona dedim ki: “Dün akşam olayların gelişme yolunu görmek muhteşem bir şeydi, değil mi?” “Muhteşem mi?” diye sordu, “daha sonra ne olduğunu biliyor musunuz?” Rengim uçmuştu. “Ne?” diye sordum.

Eve dönerken yeniden tartışmaya başlamışlar. Ve her şey daha da kötüye gitmiş! Bunu tuhaf buluyorsunuz değil mi? Ben bulmuyorum. O gün düşüşün, Tanrı ile ilişkilerimiz ve insanlar ile ilişkilerimizin bozulmasının gerçekliğinden kesin olarak haberdar oldum.

İnsanlar bana sıkça yazarak şöyle derler, “pastör Busch: Falanca bir yerde birbirleriyle geçinemeyen akrabalarım var. Lütfen

onları ziyarete gidebilir misiniz?” Ben ise bunları daima reddederim çünkü başkalarına tavsiyede bulunmanın ne kadar yararsız olduğunu bilirim. Bütün insanların seni rahatsız ettiği bir anı düşün. Ne yapman gerektiğini söyleyebilirim ancak bunun hiçbir anlamı olmaz bu da gerçek bir trajedir.

Bunu açıklamaya çalışayım:

Bir aileyi davet ettiğimi farz edin. Ve daha sonra onların on yedi yaşındaki oğlu gelmiş olsun. Tamamen gevşek, kot takım giymiş ve saçlarını son moda yaptırmıştır. Baba bilinçli, iyi davranışlı bir kamu görevlisi kızar ve patlar, “şuna bak, baksana şuna” oğlunun gereksiz görünüşü babayı kızdırmış ve kanını kaynatmıştır.

Veya olayı iyi bir Hristiyan olan annenin yasal olmaya eğilimli olması olarak alın. Kızı ruj sürme cesaretini gösterir ve anne ise “bu kız sinirlerimi ne kadar yerinden oynatıyor!” der. Aynı zamanda kızı “Annem benim sinirlerimi oynatıyor!” diye düşünür.

Peki bu her yerde aynı değil mi?

Bir gün kendisine boşanmanın günah olduğunu açıklamaya çalıştığım ve boşanma davası görülen bir adam üstüme atladı ve dedi ki “pastör Busch, kes şunu, karımın sabun yeme şekli benim sabrımın tükenmesine neden olmuştur.”

Bunu tuhaf buluyor musunuz? Ben bulmuyorum. Bu beni sadece dehşete düşürüyor. Bunların küçük ve önemsiz şeyler olduğunu düşünüyor musunuz? Hayır değiller. Bütün bunlar Tanrı’dan uzak erkekler ve kadınlar olarak yaşadığımız bu hasta, düşük, isyankâr dünyanın belirtileridir.

Kızdırmak zaman içersinde bazı çok ciddi şekillerde oluşabilir. Essen’de çoklu sklerozis nedeniyle tamamen felç olmuş bulunan bir genç kız tanırım. Küçük bir evde yaşar. Hemen yan tarafında bencil, kaba bir genç adam yaşamaktadır. Bu adam her akşam televizyonu sesini oldukça yüksek düzeyde açarak seyrederek. Hasta kız her akşam evleri birbirinden ayıran ince duvardan

televizyonun sesini dinlemek zorundadır. Bir gün kız adamdan televizyonun sesini bir parça kısmasını ister, fakat adam tam aksine sesi sonuna kadar açar. Ve böylece genç yıldan yıla, geceden geceye, saatten saate bu duruma katlanmak zorunda kalır.

Bu biz insanların ne kadar sert olabildiğimizi gösterir.

Ben genç bir pastörken 150 genci teyitten geçmeleri için hazırlamak zorundaydım. Her birisini evlerinde ziyaret etmeye karar vermiştim. Hepsi kiralık evlerde yaşıyorlardı. İlk ziyaret ettiğim evde insanları kavga eder vaziyette buldum. İkincisinde kavga ediyorlardı. Üçüncüsünde farklı değillerdi. Zaman içersinde çocuklara bu evlerde kavga edilmeyenin bulunup bulunmadığını sordum. Sadece üç veya dördü varmış. Peki bu bütün diğer ailelerin kavga ettiğini mi gösterir? Bence evet. Kavga eden ailelerin çocuklarına neden kavga ettiklerini sordum. Cevapları “çünkü yalnız yaşıyoruz” oldu.

Durum bundan ibaret. Ve bütün bu sinir gerginliği şartlarında bizlerin cesaretli, güler yüzlü ve çalışkan olmamız beklenmektedir. Ayağımıza bir şey düştüğü zaman biraz canımız yanar. Ama diğer insanlar devamlı sinirlerimizi bozarsa bu dayanılmaz olur.

3. Tanrı Müdahale Ediyor!

Eğer bütün söylemem gereken bu olsaydı hiçbir şey söylemek daha doğru olurdu. Ancak sizin için inanılmaz eğlenceli haberlerim var: bütün bu sinir gerginliği ortamı, bu karşılıklı incitme içersinde Tanrı büyük yardım severliği ile müdahale eder. Dünyanın bu acı durumu Tanrı'yı değiştirmez. Hayır, o işe karışır.

Ve bunu harikulade bir şekilde yapar. Bu Kutsal Kitap'ın bir mesajıdır, bu nefes aldırın bir mesajdır. Tanrı kendisini bizden ayıran duvarı yıkmış ve bizlere oğlu İsa'nın aracılığıyla gelmiştir. Bugün erkekler ve kadınlar Kutsal Kitap'ın mesajını redde-

diyorlar çünkü onu ilgisiz buluyorlar. Bu davranış sadece bizim neslimizin körlüğünü gösterir. İsa'yı reddetmekle son umutlarını da boşa atmış oluyorlar.

Bizim gibi insanlara ne mutlu ki Tanrı kendisini bizden ayıran duvarı yıkmıştır. Bizim gibi insanlara ne mutlu ki İsa yaşantımızda köklü değişiklikler yapmak için gelmiştir.

Peki bunu nasıl yapabilmektedir?

a) Tanrı ile Barış

Bütün mükemmellikler İsa'nın şahsında bir araya gelmiştir. O'nunla Tanrı'nın arası hiçbir zaman açılmamıştır. O Tanrı'nın oğludur.

Bir gün birisi bana dedi ki: "İsa tıpkı bizim gibi sadece bir insandı; O sadece bir dinin kurucusudur hepsi bu." Ona şu cevabı verdim: "Zannedersen aynı kişiden bahsetmiyoruz, ben, 'sen aşağıdansın ben yukarıdanım' diyen kişiden bahsediyorum." Benim düşündüğüm şahıs yüce Tanrı'nın oğludur, tek olandır, bizim zavallı kayıp sapmış dünyamıza gelmiş olan olağanüstü kişidir.

İsa ile Tanrı'nın arası hiçbir zaman açılmamıştır. Ve hiç kimse hatta Yahuda bile O'nun sınırlarını bozmamıştı ki Yahuda O'na ihanet etmişti. İsa ise Yahuda'yı sonuna kadar sevmişti. İsa'yı şu açıdan görmeni isterim: sınırları başkaları tarafından hiç bozulmamış yegane insan.

Örneğin İsa'nın çarmıha gerilişinin arifesindeki son yemeği ele alalım. Bildiğiniz gibi Kutsal Kitap zamanlarında doğuda insanlar yemek yerken sandalyede oturmazlar, masanın etrafında bulunan büyük mindere yatarlardı. Toprak üstünde bu konumda nasıl yemek yedikleri beni aşan bir konu! Emin olduğum yegane şey yatarak çatal bıçak kullanmak imkansızdır. Fakat yemek yeme yöntemleri buydu. Ayrıca oturmadan önce herkesin sandaletlerini çıkarıp ayaklarını yıkaması da bir gelenektir. O gün yine sandaletlerini çıkarıp masanın etrafına yerleştiler.

Petrus, anlamlı bir şekilde Yuhanna'ya bakarak "evet içimizden biri gidip ayaklarımızı silmek için biraz su getirmek zorunda kalacak. Bir defalığına bunu sen yapabilirsin. Her şeyden önce en genç olan sensin. Yuhanna sen hep hafif takılıyorsun, buda benim sinirlerimi bozuyor" der gibiydi. Yuhanna ise omuz silerek kendi kendine şöyle düşündü "bu Petrus beni hep kızdırıyor. En genç ben olduğum için hep üstüme geliyor. Neden su almaya Yakup gitmiyor ki?" O sırada köşede bulunan Yakup ise "Neden ben? Ben Mesih'in en gözde havarilerinden birisiyim. Bunu bir kere de Matta yapsın" diye düşünüyordu. Ve böylece her birisi işten kaçmak istemekle birbirlerinin sinirlerini bozuyorlardı.

Hemen sonra İsa ayağa kalktı. Havarilerin rengi uçmuştu. "Su almaya O mu gidiyor?" Evet O gidiyor. İsa beline bir hizmetçi önlüğü takmış olarak geldi, elinde su dolu bir kap ve bir sünger vardı, ve havarilerinin ayaklarını temizlemeye başladı. Yahu-da'nın, Petrus'un, Yuhanna'nın, Yakub'un, Matta'nın ayaklarını (şunu da söyleyeyim benim ayaklarımı da).

İsa'nın, Tanrı'nın oğlunun kişiliğinde bütün mükemmelliklerin toplanmış olması ne kadar doğrudur. Tanrı O'nun içindedir. Ve O diğer insanları sevmiştir.

Ancak şu anda size İsa'yı görmeyi en çok sevdiğim yerde, çar-mılıhta göstermek istiyorum. Hadi Kudüs'ün kapısından geçip tepeye çıkalım. Tepede bir kalabalık var, ellerinde mızrakları ile Romalı askerler, nöbet tutuyorlar; ve üç tane çarmıh dikilmiş. Benim bahsettiğim kişi ortadakinde asılı duruyor, başında ise dikenli tellerden bir taç var. Gözlerini O'ndan kaçırma çünkü O senin için acı çekiyor. O sen günahlarından arınsın ve Tanrı ile uzlaşsın diye ölüyor.

Tanrı ile senin arana çekilmiş olan engelin kaldırılmasını ister misin? O zaman İsa'nın çarmıhına gel. O İsa ki senin için öldü ve yeniden dirildi; O Tanrı tarafından barış elçisi olarak gönderildi. Seni durduracak çok sayıda şüphe olacaktır, bunlara izin

verme. İsa'ya güven. Günah yükünü O'nun huzurunda açıkla. Ve O'na de ki: "Bundan böyle sana ait olmak istiyorum."

Bu adımı atarsan, Tanrı barış hediyesini sana verecektir. Elçi Pavlus Romalılara mektubunda şöyle der: "Bu nedenle bizler iman yoluyla haklı bulunduğumuzdan Rab İsa Mesih sayesinde Tanrı ile barışa ulaştık." Evet, gerçekten de İsa Tanrı'nın barış elçisidir. O'nu kabul edin. İsa'yı bilip de O'nun barış teklifini geri çeviren bütün erkekleri ve kadınları düşünmek ne kadar dehşet verici. Onları kendine örnek alma. Senin ruhunun aşkı için sana yalvarıyorum, Tanrı'nın İsa sayesinde göndermiş olduğu barış teklifine "evet" de.

Bugün bazı gazetecilerle konuştum. Günümüzde ve çağımızda halen inanmaya değer bir şey olup olmadığını sordular. Onlara "samimi olarak" doğrudan şunu söyledim "iki dünya savaşı görmüş ve Nazi rejimi altında yaşamış birisi olarak artık neye dayanabileceğimi bilmiyorum. Düşünürlerimiz ve siyasetçilerimiz kendi süslü laflarını ciddiye almıyor, ben neden alayım? Hayır bu dünyada neye inanacağımı bilmiyorum, ancak Tanrı'nın bana İsa vasıtasıyla göndermiş olduğu barış teklifi hariçtir."

Tanrı'nın teklifini ciddiye alabiliriz. Halen gerçek olan yegane şey odur. Üzerinde bir parça düşünmeye değer. Eğer "artık hiç kimseye güvenemezsin" diyen ruhsuz insanlardan biri isen o zaman gerçekten ihtiyaç duyacağın şey Kutsal Kitap'tır. Rab İsa'nın kişiliğinde Tanrı seni çok ciddiye almıştır. Ve şimdi O'nun barış teklifini ciddiye alma sırası sendedir.

İsa Tanrı ile senin arandaki bağlantıyı yeniden oluşturur. Belki karşı çıkarak "ben her Pazar kiliseye gider bağış kutusuna para atarım" dersin. Eğer Tanrı ile barış içinde değilsen bu hiçbir şey değildir. İsa senin için öldü. O senin bütün yanlışlarını üstlendi ki, sen de O'nun ayaklarına kapanıp "Rab sana geldim, biliyorum ben zavallı kayıp bir günahkârım. Ama sana inanıyorum. Seni Mesih olarak kabul ediyorum" diyebileşin.

Hayatı yakalamanın ve Tanrı ile barışa ulaşmanın yolu budur.

b) Diğer İnsanlarla Barış

İsa bir hayata girdiğinde Tanrı ile ve diğer insanlar ile barışı getirir. Bizler böylece birbirimizi kızdırmaktan vazgeçeriz.

Sizlerden bazıları mükemmel Hristiyanlar olabilirsiniz ancak başkaları sizi kızdırırsa yanlış bir şey vardır. Açık mı? Diyebilirsin ki “sen benim komşumu tanımazsın, o gerçek bir manyaktır.” O zaman ben derim ki, “onu sevmediğin sürece senin yaşamında bir hata var demektir. Çünkü İsa hayatımıza girdiğinde bizler etrafımızdakiler nedeniyle bu kadar hassas ve bu kadar incinmiş olmaktan vazgeçmeliyiz.”

İsa bizlere Tanrı ile ve bizi kızdıran diğer insanlarla barış teklif etmektedir. Öyleyse bazılarını dayanamıyorsan İsa'ya ihtiyacın var demektir. O'nun dışında hiç kimse sana yardımcı olamaz.

Çok iyi bir arkadaşım var fakat ev sahibi geçimsiz bir pinti. Bir gün arkadaşıma bir mektup yazmış “şunu yap, bunu yap ve şu kadar kira öde” gibi. Arkadaşım dedi ki “mektubu okuduğumda çok öfkelenmişim ve ona cevap yazmaya hazırlandım, o sırada gözlerimin önüne benim için ve ev sahibim için ölmüş olan İsa geldi ve mektubu yazamadım, onun yerine yanına gittim ve dedim ki, ‘Bay falanca, aramızda bu kadar kırıcı bir dil kullanmanın bir anlamı var mı? İkimiz de konuşmaya açık insanlarız. Ben senden hoşlanıyorum ve bana bu tarzda konuşmanı istemiyorum.’ Ev sahibi tamamen sakinleşti ve aramızda hiç sorun kalmadı”

Fransa'da Erino Dopozzo adında bir Müjdecî tanırım. Savaşta bir süre toplama kampında kaldıktan sonra bir kolu yaralı olarak eve dönmüştü. Şu hikayeyi anlattı: “Bir gün toplama kampının komutanı beni çağırdı. Tek kişilik servis hazırlanmış bulunan bir odaya alındım. Açtım. Komutan içeri girdi ve yemeğe başladı. Dudaklarını yalıyordu ve ben açlıktan ölüyordum. Kahvesi gelince küçük bir paket alıp fincanın yanına koydu. Bana dedi ki

‘şu paketi görüyor musun? Paris’ten karın göndermiş. İçinde bisküvi var.’ (Fransa’da yiyecek çok kıt ve eşim onu göndermek için epey mahrumiyet çekmiş olmalıydı) sonra adam bisküvileri yemeye başladı. Ona yalvardım, lütfen bir tane de bana ver ki eşimin bir hediyesi olarak muhafaza edeyim. Adam güldü ve hepsini yedi.”

Böyle bir durumda duygularımız nefrete dönüşür.

Dopozzo öyküsüne devam etti ve o zaman Kutsal Kitap’ın, ‘Tanrı sevgisi kalbimizde gizlidir’ deyişinin ne demek olduğunu anladım. Adama acımaya başladım, “zavallı adam seni hiç kimse sevmiyor. Etrafın nefretle çevrili. Ben ise Tanrı’nın evladı olarak ne kadar imtiyazlıyım.” Dopozzo adamın kendisini incitmesine izin vermemişti. Komutan da bunu hissetmiş olmalıydı ki, hızla odadan dışarı çıkmıştı.

Savaştan sonra Dopozzo onu görmeye gitti. Kapıda Dopozzo’yu görünce adamın rengi uçmuştu. “İntikam almaya mı geldin?” “Evet intikam almaya geldim. Gel birlikte kahve içelim. Arabamda kek var. İkimiz için iyi bir kahvaltı olacak.” Adam fena halde kızmıştı. Ancak hemen o anda anladı: İsa’ya dönen insan artık nefretin esiri değildir.

Büyük şehirde görev yapan yaşlı bir pastör olarak insanların “çok yalnızım hiç kimse beni sevmiyor” diye şikayet ettiğini işittim. Bu gibi laflara dayanamıyorum. Hep şunu söylemek istiyorum: “Kendinden ne haber? Sen kaç kişiyi seviyorsun?” Kendimiz bir buz parçası olduğumuzda dünyada sevgi olmadığını söylemek akılcı olmaz.

Bu benim başıma geldiğinde kendime dedim ki, “diğer insanlara karşı daha nazik olsam iyi olacak.” Fakat çok kısa sürede bunun imkansız olduğunu anladım. Kalbimiz “kendimiz” ile dolup taşıyor! Bazı kişilere karşı yakın oluruz çünkü hoş insanlardır. Peki ya diğerleri, yani bizi kızdıranlar? Dünyanın öbür ucundaki birini sevmek o kadar güç değil. Ancak komşuyu sevmek söz konusu olduğunda işler biraz karışır.

Şuna inanıyorum ki, komşumuzu sevmeyi öğrenmezsek dünya asla değişmeyecek. Kişisel deneyimlerim bunun kolay olmadığını gösteriyor. İsa yaşantımızı ele aldığında bize sadece Tanrı'nın barışını vermekle kalmayıp insanlarla da barış içinde olmamıza yardımcı olur.

İsa bugüne dünyada bilinmeyen en büyük devrimi yapabilir. Bu oluştuğunda hepimiz bunu kabul etmeliyiz.

“Size yalvarıyorum beni sadece dinlemekle kalmayın. İsa’ya güvenin.

“İsa’yı buldum ve İsa beni buldu” diyebilmenizi ne kadar isterdim.

HER ŞEY DEĐIŐMEK ZORUNDA... AMA NASIL?

Ben gençken, artık unutulmuş bir yazar olan Max Eyth'in yazıları öfke doluydu. Kendisi mühendisti ve yazıları hep sanayi çağının başlangıcına odaklıydı. Bunlardan bir tanesi *Mesleki Trajedi*'dir. Burada genç bir mühendise çok önemli bir anlaşma teklif edildiğini anlatır. Proje bir nehir üzerine bir köprü inşasından ibarettir. Köprü nehrin denize döküldüğü yere yapılacağından med cezire dayanıklı olacaktır. O günlerde bugünkü teknoloji yoktur.

Genç mühendis işi alır ve devasa bir köprü inşa eder. İnşaat bittiğinde resmi açılış yapılır. Törende bulunan resmi erkan köprüden trenle geçmeye davet edilir. Bütün ülke genç mühendisten bahsetmekte, gazeteler adını büyük puntolarla yazmaktadır.

Kısa süre sonra Londra'da büyük bir mimarlık ofisi açar ve zengin bir kadınla evlenir. Hayatta istediği her şeye sahiptir. Fakat işi ile ilgili bir sır hayatını karartır. Ve bir sonbahar günü aniden ortadan kaybolur. O gece fırtına esip yağmur yağarken genç adam yağmurluğunu giymiş olarak köprünün ayağında görülür. Köprünün sağlamlık hesaplarını defalarca gözden geçirir ve fırtınadan sonra Londra'ya döner. Şhrin toplumsal yaşamında bir kez daha gözde bir adam olur. Ancak içinde yaşadığı "köprüyü doğru inşa ettim mi? Köprü yeterince sağlam mı?" korkusunu kimse keşfedemez. Bu korkutucu sorular adamı gece gündüz yalnız bırakmaz ve hayatının her dakikasını karartır.

Max Eyth genç mühendisin korkusunu ve fırtınalı bir gecede köprüye tekrar gidişini çarpıcı bir dille anlatmıştır. Köprüden geçmekte olan bir tren görür. Son vagonun kırmızı ışıklarına dikkatle bakarken ışıklar aniden kaybolur. Tren azgın sulara kaybolmuştur. Köprü tam ortasından yıkılmıştır.

Yıllar önce bu öyküyü okuduğum zaman şunu düşünmüştüm. “Bu esasen her bir insanın öyküsüdür. Her birimiz yaşam köprümüzün inşasında çalışıyoruz. Ve bazen uykusuz bir gecede veya bir travma sonrasında bizi korku sarar “yaşam köprümü gerektiği gibi mi inşa ettim? Hayatın fırtınalarına dayanacak kadar sağlam mı?” içgüdüsel olarak biliriz ki bir şeyler yanlıştır, yaşam köprümüz mükemmel değildir.

Bu nedenle ilk yapmak istediğim şudur:

1. Bir Şeyler Yanlış

İnsanlara sıkça sorduğum bir soru “yaşamındaki her şey mükemmel mi?” Ve şimdiye kadar, “Mükemmel mi? Hayır, yaşamımın pek çok alanında bir şeyler değişmeli” demeyen birine rastlamadım. Hayatınızdaki zayıf noktaları ben söyleyemem. Fakat hayatınızdaki birçok şeyin değişmesi gerektiğini sizler biliyorsunuz.

Bu nedenle de kendi kendimize kararlar alırız, “değişeceğim, hayatımın şu ve şu alanlarını iyileştirmem gerekir.” Dürüst olun, bir insanın değişebileceğine gerçekten inanıyor musunuz? Hayır gerçekte insan değişemez. Kutsal Kitap bunu acı bir gerçekçilikle söylemektedir: Habeşistanlı jaguar derisinin noktalarını değiştirebilir mi? Siz de kötülük yapmaya alışmış olanları iyi hale getiremezsiniz.

Dünya ölüm ve iyi kararlar hakkında derslerle doludur ancak hiçbir insan kendisi tarafından değiştirilemez. Bu kuvvetli bir sözdür.

Karşılaşmış olduğum bazı insanlar yaşam köprülerindeki zayıflıklardan çok iyi haberdardır. Arada sırada bana sorulur: “Ama ne yapabilirim? Değişmek benim için imkansız.” Şu doğrudur: iffetsiz insan kendisine saf bir kalp veremez; bir yalancı kendisini doğrucu yapamaz; bencil insan özverili olamaz (veya bir parça sevgi göstermeyi başarsa bile bu sevgi kırıntısı bencillikle lekeleneyecektir); ve namussuz insan dürüst bir insana dönüşemez. Sadece sen kendin yaşam köpründeki zayıf noktayı gösterebilirsin. Ancak Tanrı bilir ve sana da gösterebilir.

Bu Kutsal Kitap’ın bizlere açıklamış olduğu çok rahatsız edici bir gerçektir. Tanrı bu dünyaya sizleri dönüştürebilecek ve bütün hayatınızı değiştirecek olan oğlu İsa Mesih’i gönderdi.

2. Her Şey Değişebilir

Kutsal Kitap’ın sadece masal olduğunun düşünülmesinin kilisenin hatası olup olmadığını bilmiyorum. Ben onun mesajını olağanüstü buluyorum. Tanrı oğlunu bana bir şans versin diye dünyaya gönderdi. O da beyanda bulundu “her şeyi yeni hale getireceğim.” Bir insanı sadece O değiştirebilir.

Bağımlılıktan kurtulan alkolikler, bencillikten fedakâra dönüşen yaşlı kadınlar, bir çocuk saflığına kavuşan seks düşkünü erkekler tanıdım. İsa dönüştürür. O görüldüğünde her şey anında yeni olur.

Hayat köprüsünün olması gerektiği gibi olmayan bizlerin, bu nedenle bir kurtarıcıya ihtiyacı vardır. Bizim Rab İsa’ya, evet Mesih’in ta kendisine ihtiyacımız var. Ve O burada. O’nu istediğin zaman çağırabilirsin ve O’na hayatındaki bütün günahları itiraf edebilirsin. İşte bu seninle paylaşmak istediğim olağanüstü mesajdır.

Son zamanlarda Münih’te bir hafta geçirdim. Şehrin tam ortasında İngiliz Bahçesi denilen büyük bir park var. Otelim bu parka çok yakın olduğundan her sabah yürüyüş yapmak için oraya

gittim. Giriş kapısının hemen yakınında nehrin üzerinde bir ahşap köprü var. Köprünün sol tarafında su bir baraj üzerinden aşarak bir tür şelaleye dönüşmüş. Şelalenin döküldüğü yerde suyun dibinde aşağı yukarı hareket eden bir ağaç parçası gördüm. Kendi etrafında dönüp duruyordu. Her seferinde akıntıya kapılacak gibi görünse de yine geri dönüp geliyordu. Ertesi gün geldiğimde ağaç halen oradaydı. Manzarayı tahmin edebiliyor musunuz? Hafifçe bir akıntı olmasına rağmen ağaç kendi etrafında dönüyor, dönüyordu.

Çoğunluğumuz aynen böyleyiz. Hayatlarımız aynı sonsuz çizgide dönmeye devam eder, aynı günahlar, aynı endişeler, aynı imansızlık, ve kalbimizdeki aynı umutsuzluk. Devamlı bir kısır döngüde döner dururuz. Fakat akıntı bizden uzak değildir. İsa'dan, Tanrı'nın oğlundan gelir.

İsa çarmıhta bizim için öldü. Eğer Tanrı kendi oğlunun böylesine vahşice ölmesine izin verdiyse bunun bir nedeni olsa gerektir, sen bu nedeni görmeden bile. Aklının gözüyle çarmıhta kıvranan İsa'ya bak. O'nun ölümünün bir anlamı olsa gerektir.

O ölüp tekrar dirildiği için bir özgürlük akıntısı O'ndan bize gelir. Bizler özgürlük akıntısına kapılmak için bir gayret göstermeliyiz. Bunu yaptığımız zaman Tanrı'nın bize yardım ettiğini görürüz. Ama burada şunu belirtmek isterim ki, bizler hepimiz bu akıntıya kapılmak için gereken gayreti göstermeliyiz.

3. Ya Budur, Ya da Bu!

İki Kutsal Kitap öyküsü ne söylendiğini açıklamaktadır:

Elçi Pavlus Roma valisinin yaşadığı Sezariye şehrinde hapsedilmişti. Yeni Yahuda Valisi Festus adında bir Romalıydı. Bir gün Yahudi kral Agrippa ve kız kardeşi Berenis Sezariye'ye Festus'a saygılarını sunmak için geldiler. Ve ona ilginç esiri Pavlus'u dinlemek istediklerini söylediler. Duruşma odasına geçildi ve Pavlus getirildi. Pavlus salonun ortasında dikilerek

onlara Tanrı'nın sözlerini anlattı. İsa'nın ne olduğunu anlatmaya çalıştı. Onların günahları üzerinde durmadı ancak onlara Tanrı'nın oğlunun yani "eğer bir insan susamışsa bana gelsin ve içsin" diyenin kim olduğunu açıkladı. Pavlus onlara buna benzer bir şey söyledi "sizler, yaşama olan susamışlığınız, suçlu vicdanınız, Tanrı'ya olan özleminiz, ölümden korkunuz ile beni dinleyin, İsa size elini uzatıyor ve diyor ki, 'siz zayıf ve yüklü olanlar bana gelin, ben de sizi dinlendireyim.' Pavlus İsa'yı böyle anlattı.

Vali Festus, "Pavlus, sen iyi bir konuşmacısın ancak söylediklerin bir tür çılgınlık" demişti. Festus bir şey anlamamıştı; Kutsal Kitap belirli kişiler için "kalpleri yağla kaplıdır" der. Festus'un kalbi yağla kaplıydı.

Diğer yandan Agrippa çok kızgındı. "Beni nerdeyse Hristiyan olmaya ikna edeceksin." Böylece kral orayı terk etti ve her şey tıpkı suyun dibindeki ağaç parçası gibi aynı şekilde kaldı.

Siz de her şeyi olduğu gibi bırakıyor musunuz? Eğer öyleyse İsa sizin için boş yere ölmüş. Ve yeniden dünyaya gelmesi sizin için bir anlam ifade etmeyecek. Sizin için ne affedilme, ne kurtarılma ne de Tanrı ile barış olmayacak.

Bugün kendilerini Hristiyan olarak adlandıran erkekler ve kadınlar vardır ve onlar da ebedi lanetlenme yolunda devam etmektedirler. Onlar için barış yoktur. Ne acı bir şey!

İkinci Kutsal Kitap öyküsüne gelince; Elçi Pavlus bir gün Filip'i'ye geldi. Orada her şey vardı, eğlence yerleri, tiyatrolar vs. Ama her şehirde olduğu gibi orada da hapisane vardı ve yönetimi eski bir Romalı subaya aitti. Bir gün hapishaneye alınılmadık iki mahkûm getirildi, Pavlus ile yoldaşı Silas. Onlar şehirde bir vaaz vermişlerdi ve bu vaaz sonucunda şehirde bir ayaklanma çıkmıştı. Dolayısıyla yetkililer Pavlus ve Silas'ı hapse atmışlardı. Mahkûmları tepesinden su damlayan bir hücreye tıkıp prangaya vurdular.

Bana, “bu adamın dini nedir” diye soracak olsaydınız “çoğunun olduğu dinden” derdim.

Gece yarısına doğru Pavlus İsa'nın onuruna bir ilahi okumaya başladı. Bu belki de yaşadığı tüm haksız muameleyi unutturmuştu. Bu tür bir muameleye katlanmak çok güçtür. Aklına aniden bir düşünce gelmişti: “Rab İsa, Tanrı'nın oğlu, beni kanıyla arıttı. Ben Tanrı'nın bir evladım. O'nunla barış içindeyim ve burada hapishanede bile beni ellerinde tutuyor.” Böylece bir ilahi okumaya başladı ve Silas da ona katıldı. Çok güzeldi. Bütün mahkûmlar onları dinledi. Hapishanede böyle bir güzellik daha önce hiç yaşanmamıştı.

Benim hapiste olduğum sürelerde polis devletindeki hapishanelerin ne olduğunu öğrenmiştim. Bütün işitilen mahkûmların çığlıkları, iniltileri ve bağırtıları ve bunlara karşılık gardiyanların haykırışlarıdır. Bir gün ilahi söylemeye başlamıştım, beni hemen susturmuşlardı.

Hapishane yöneticisi bu ilahilerden çok etkilenmişti. Yatağına gitti ancak birden deprem olmaya başladı. Bunu yapan Tanrı idi. Hapishanenin bütün kapıları açılmış, mahkûmların zincirleri kırılmıştı. Adam derhal yatağından fırlayıp giyindi. Kapıların açık olduğunu görünce “eyvah mahkûmlar kaçmış” diye haykırdı “gözden düşeceğim.” Tam intihar etmek üzereydi ki, aşağıdan Pavlus'un sesini işitti, “sakın kendine zarar verme, hepimiz buradayız.”

Adam o anda çok iyi anladı: “Kendine hizmet edenlere yardım eden bir Tanrı var olmalı. Yaşam şeklim davranışlarımla hayatım boyunca Tanrı'ya hakaret ettim. Bana dönecek ve beni reddedecek çünkü günahlarımı biliyor. Evet, Tanrı var ve bana gelince ben kayıp bir ruhum. Pavlus'un hücrelerine doğru uzanıp seslendi. “Efendiler, kurtarılmak için ne yapmalıyım?” Şu ana kadar tıpkı su içindeki ağaç parçası gibiydi, kendi etrafında dönüp duruyordu, ancak şu anda durum farklıydı “kurtarıcı akıntıya ulaşmak için ne yapmalıyım?” Eğer biz Pavlus'un durumun-

da olsaydık muhtemelen bizi hapisten salıvermesini söyledik. Ancak Pavlus hemen cevap verdi, “Rab İsa’ya inan, o zaman sen ve ev halkın kurtulacaksınız.”

4. İsa’nın Teklifini Ciddiye Al

Her şey değişmek zorunda – ama nasıl? Başlamak için önce İsa’yı tanımalısınız.

Savaştan kısa bir süre sonraydı. Bir gün bir kolej müdürü telefon ederek yanında on beş genç bulunduğunu belirtti ve A seviyelerini askerde aldılar ancak diploma almak için bir ders daha almaları gerekiyor. Bunların hepsi eski hava kuvvetleri teğmenleri, piyade ve topçu yüzbaşları ve diğer daha düşük rütbeli subaylar. Söylemeye gerek yok okula geri döndükleri için kızgınlar. Onlara din dersi vermeyi kabul eder misin?

Kabul ettim ve ilk derse gittim. Tanışmamız kısa sürdü sonra bir tanesi ayağa kalkıp “Tanrı böyle dehşetli savaşa neden izin verdi?” bir diğer “Tanrı sevgisi nerede, yedi milyon Yahudi öldürülürken o sessiz kaldı?” Benzer sorular dört bir taraftan geliyordu. Elimi kaldırdım ve dedim ki, “hepiniz yoğun siste kalmış bir geminin dümeninde bulunan bir kör adam gibi davranıyorsunuz. Tanrı hakkında bu şekilde konuşmak çok saçma bir şey! Tanrı tamamen bilinmez olup bizden saklanmaktadır. O kendisini sadece ve sadece bir şekilde yani İsa’nın vasfında göstermiştir. Ve bizler öncelikle İsa’nın kim olduğunu öğrenmeliyiz. Baylar, bütün bu tartışmaları öncelikle Tanrı’nın açığa çıkarılmasını gördükten sonra yapacağız. Bu gelecek birkaç hafta içerisindeki konumuz olacaktır. Lütfen bir dahaki sefere Kutsal Kitap’lerinizi beraberinizde getirin.”

Getirdiler ve okumaya başladık ve Kutsal Kitap’taki şu deyişten çok etkilendiler: “Senin kötülüğün seni cezalandıracak, senin sapkınlığın seni paylayacaktır. O halde her şeye kadir Tanrı, Efendin, der ki Tanrın’dan vazgeçip benden korkmadığında

kötülük ve acının senin için olduğunu gör ve kabul et.” Bütün uluslar ve bireyler bunun ne kadar doğru olabileceğini gördüler.

Daha sonra İsa'nın öyküsünü birlikte okuduk. Genç bir adam bir ayeti yüksek sesle okurken müthiş bir sessizlik vardı. Hepimiz Tanrı'nın İsa aracılığıyla yaptığı büyük şeyleri dinlerken nefeslerimizi tuttuk. Bu insanlar Hristiyan olup ta bize İsa'nın kimliğinde gelmiş olan Tanrı hakkında hiçbir şey bilmeyenlerdendi.

Evet, öncelikle İsa'yı tanımalı ve daha sonra da yaptığı teklifi ciddiye almalısın.

Pastörlüğümün başlangıç günlerinde seçilen her hangi bir kasabada kapıdan kapıya ziyaretler yapardım. Ve hemen her evde insanlar kapıyı yüzüme kapatıp “bir şey satın almak istemiyoruz” derdi. Fırsat bulduğumda bir şey satmadığımı sadece bir pastör olduğumu söyledim o zaman da “bizim vaaza da ihtiyacımız yok” derlerdi.

Bir gün ziyaret ettiğim bir evde kapı doğrudan mutfağa açılıyordu. Genç bir adam yüzünde korku dolu bir ifadeyle kapıyı açtı. Ona bir Protestan pastör olduğumu söyledim. Dehşetli bir ifadeyle derhal gitmemi, benim inandığım hiçbir şeye inanmadığını söyledi. Dedim ki gel genç adam el sıkışalım, ben de insanlığa inancımı kaybettim. Şaşırdı, nasıl olur dedi; Savaşta yaşadıklarımın sonra böyle oldu dedim, ben insanlığa inanmıyorum. Haklısın dedi ancak halen nasıl pastör olarak kalıyorsun? Cevabım şu oldu, “yeni bir inancım var öyle bir inanç ki yeryüzünde hiç kimse sarsamaz.” Anlamadı ve dedi ki, “bunun ne tür inanç olduğunu gerçekten merak ediyorum.”

Böylece ona Kutsal Kitap'ı anlattım, “bu dünyaya kurtarıcı olarak gelen İsa Mesih'e olan inançtır.” Tekrar şaşırdı “ama bu Hristiyanlık, ben Hristiyanlık güncelliğini kaybetti diye biliyordum.” Hayır dedim hiçbir şey kaybetmedi, Hristiyanlık bütün inançların bittiği yerde başlar.

Sizlerin de bütün yanlış inançlarınızdan vazgeçip Mesih İsa'nın kurtuluş inancına gelmenizi ne kadar isterdim.

İkinci Dünya Savaşı sırasında Stalingrad şehrinin Rus askerleri tarafından tamamen çevrildiği bir sırada bir hareket yapılmayan bölgeyle bağlantı sağlayan son Alman uçağı yere inip yaralıları yüklemişti. Soğuktan donan veya hafif yaralı olanlar da uçağa binmek istediler ve uçağın kapı kolları, alt bagajı gibi tutunabildikleri her yerine tutunarak uçağa asıldılar, uçak yere indiğinde içindekilerin dışında hiç kimse yoktu sadece soğuktan donup tutundukları yere yapışmış eller vardı.

Bu olayı okuduğumda Tanrı'nın oğlu, bizim için ölmüş olan İsa ile bu cankurtaran uçağı arasında bir benzerlik kurmadan edemiyorum. İsa bizim için ebedi lanetlenmeden kaçışın bir yoludur. Onda bir sürü oda vardır. Ancak –söylemesi çok üzücü– birçok adam ve kadın içinde değil. O uçağa asla binmediler. Onlar sadece dış kancalara asıldılar. Onlar kiliseye yılda bir kez Noel'de giderler. Hepsi vaftiz edilmiştir ama yine de kalabalığın geri kalanı gibi düşünüp davrandıklarını gizlemezler. Ve öldüklerinde de pastör onların iyi insanlar olduklarını beyan edecektir. Ama aslında onlar hep dışarıdadır. Ve bir gün fırtına onları silip süpürecektir. Bu konuda hiçbir şüphe yoktur. Sadece içerdikiler kurtulacaktır.

Siz de onların arasında mısınız?

Cehennem İsa'yı tanıyıp ta O'nunla birlikte asla gemiye binmeyenlerle dolacaktır. Onunla gemiye binmek O'na inanmak demektir. O'na inanın.

Lübeck Katedralinde on beşinci yüzyılda yapılmış ve 1942 yılında yangından kurtarılmış bir mihrap parçası vardır, çarınıhtaki İsa'yı temsil eder. Bu eserde ilginç bir ayrıntı gördüm, çarınıhın altındaki kalabalığın ortasında bir boşluk bulunmaktadır. Ortaçağ ressamaları resimlerinde mutlaka bir mesaj aktarırlar. Bir arkadaşım bu boşluk için “zannederseniz şu demek: İsa'nın çar-

mihının altındaki kalabalığın tam ortasında bir boşluk var. Eğer istersen kendini oraya koyabilirsin” demişti.

Şu ilahiyi her söyleyişimizde aklıma o resim gelir:

*İsa'nın çarmıhında
Gözlerim zamanla görebilir
Ölmekte olan birini
Benim için acı çekmiş olan.
Ve gözü aşık kalbimden
İki mucize ifşa ederim
Onun muhteşem sevgisi
Ve benim değersizliğim*

Ne kadar mutluyum İsa'nın çarmıhı altındaki boşluk, benim için.

Sizin için de bir tane var.

Oraya dikilmek için daha bekleyecek misin?

BANA GÖRE DEĞİL!

Her nesil kendi sloganlarını ve ifadelerini keşfeder. İnsanlar bunları uyguladıkları durumlar için kullanır. “Bana göre değil” bu gibi ifadelerden olumsuz olandır. Anlamı “ona hiçbir şey vermem” demektir.

Bu söz genellikle başkalarına veya kendine zarar vermek üzere bir özür olarak kullanılır. Ama aynı zamanda olumlu sonuçlar da doğurabilir. Bu tamamen kişilerin bunu kullanma şekline bağlıdır.

1. Kullanmamız Gerektiğinde Kullanmayız

Kutsal Kitap’taki bir ayet bugünle yakından ilgili olup bu sorunu açıklamaktadır. İbrahim peygamber kendi eksiklerini çok iyi bilen biriydi. Fakat Tanrı’ya çok yakın olduğu için hayatındaki bir günahın farkına vardı, günahını itiraf etti ve Tanrı onun günahını affetti.

Bir gün İbrahim yeğeni Lut ile ilgili olarak sıkıntıya düştü. İbrahim’in çobanı ile Lut’un çobanı tartışılar. Böylece amca ile yeğenin aralarını açan otlak konuşuydu. Çobanların arasındaki gerginlik gittikçe artıyordu. Gerginlik hat safhaya tırmanmıştı. Fakat yaşlı İbrahim Tanrı’ya yakındı ve Lut’la konuştu, “bizler kardeşiz ne biz ne de çobanlarımız kavga etsin” İbrahim kendi zararına olacak şekilde bir çözüm teklif getirdi. Ancak kavga etmediler. Kavga mı? Bana göre değil. Siz de biri sizi tahrik

ettiğinde muhtemelen bu durumu biliyordunuz. Kavga mı? Bana göre değil diye düşündünüz mü?

Tavrınız bu muydu? Şüpheliyim. Muhtemelen kavgayı tercih ettiniz.

Yusuf'u kardeşleri satmıştı. Mısır'da esir olarak bulunuyordu. Onu Potifar adında zengin bir adam satın almıştı. Yusuf genç yaşlarında Tanrı'ya hizmet etmeye karar vermişti. Tanrı'ya "sana ait olmak istiyorum" diye dua etti. Ve kendisini Mısır'da tamamen yalnız olarak buldu. Diğer esirler çalışıyor ve yalan söylüyordu. Ancak Yusuf onların yaptıklarını yapmadı. Onlar da Yusuf ile alay ettiler. Ancak sahibi onun güvenilir olduğunu keşfetti. Yusuf erişkin olduğunda sahibi ona evini emanet etti. Sağlıklı ve yakışıklı bir adamdı. Sahibinin genç karısının dikkatini çekiyordu. Kadın dinsiz ve aptal bir kadındı. Bir gün Yusuf'u yakaladı ve kendisiyle sevişmesini söyledi. Yusuf "mümkün değil, zina bana göre değil" dedi. "Sahibim bu evde sen hariç her şeyini bana emanet etti, böylesine kötü ve Tanrı'ya karşı günah olan bir şeyi yapamam, bana göre değil."

"Bana göre değil" sözü, bu çağın ruhu Tanrı'nın kanunlarını çiğnemeye zorladığında mükemmel bir yanıtır.

2. Kullanmamamız Gerektiğinde Kullanınız

Çoğunluğumuz bu lafı yanlış yerde kullanırız. Örneğin ben genç bir adama, "Eğer Tanrı ile çevrelenirsen hayatında mükemmel bir şey yapmış olursun" dediğimde "bana göre değil" der.

Bu şekilde Tanrı'ya ihanet ederiz. Doktorum günde bir saat yürüme tavsiye ettiğinin ertesi günü demiryolu kenarındaki patikada yürümeye çıktım. Yolda eski bir mobilya gördüm. Geceleyin atmış olmalıydılar. Muhtemelen miras kalmıştı ve yeni mobilya gelince atılmıştı.

Bugün insanlar yüce Tanrı'ya aynı şekilde davranıyorlar. O bizim yaşam tarzımıza uymuyor. O bizim çağdaş çoğulcu top-

lum yaşantımıza da uymuyor. O halde ne yapalım. şu eski mobilyayı kilisede bırakalım. Zaten kilise bütün hafta kapalı.

Fakat Tanrı mobilya değildir, bu açık mı? Tanrı eski moda olduğu için uygun gördüğümüzde fırlatıp atacağımız bir eski eşya değildir. Yüce Tanrı'nın kim olduğu hakkında bir bilginiz var mı? Tanrı'yı bir sorun olarak görmemizde belki de kilise sorumludur. Aslında sadece adını belirtmek bile bize ürperti vermesi için yeterlidir. Fakat bizler bir farksızlık duvarının arkasına sığınıyoruz – bana göre değil!

Nedene etki olanı tekrar izlemeye çalışalım. Batı dünyasının hasta olduğunu hemen her yerde işitiriz. Sadece fiziksel – gittikçe artan kanser, lösemi, kalp hastalıkları ve diğerleri– hastalık değil aynı zamanda ruhsal hastalıklar dahildir. Bu hepsinden daha kötü olanıdır. Çağdaş insan ruhsal yetersizlikten çekmektedir. Bu depresyon olaylarında uyarı niteliğindeki artışı açıklamaktadır. İsviçreli bir doktorun ortaya koyduğu gibi, “bizim neslimiz Tanrı yokluğunun acısını çekmektedir.” Orta Çağda insanlar halen Tanrı'ya bağlıydı. Yapmış oldukları katedraler bunu göstermektedir. Ancak zaman geçtikçe insanlar Tanrı'dan vazgeçmeye başladı. O'nun yerine teknolojiyi koymaya çalıştılar. Tanrı'nın olmadığını öne süren öğretim görevlileri kaleme sarıldı. Ve kitleler “din bir afyondur” diye haykırmaya başladı. En gençleri bile Tanrı'nın nerede saklandığını merak etmeye başladılar. “O'nu hiç görmedim, öyleyse yok.”

Evet, bizleri Tanrı'dan vazgeçirmek için her şeyi yaptılar.

Ve sonuç ne oldu? Bütün bu çabalar boşa çıktı. Tanrı'dan vazgeçmeyi başaramadık.

Çağdaş nükleer fiziğin kurucularından birisi olan Profesör Max Planck ölümünden kısa bir süre önce *Din ve Bilim* adlı bir kitapçık yayınlamıştı. Kitapta şöyle demektedir: “Biz bilim adamları için Tanrı bütün bilgilerin en uç noktasıdır.”

Pastör'lük davetlerim sürecinde pek çok insan bana, "Tanrı'nın var olduğuna inanıyorum, ancak kiliseye gitmeyi başkalarına bırakıyorum" demiştir. Bu adamlar Tanrı'yı inkâr etmiyorlar, buna rağmen O'nu işlerine karıştırmak da istemiyorlar.

Ve dolayısıyla Tanrı sorunu çözümlenmemiş kalmaya devam ediyor. Çözümlenmeyen sorunlar ciddi karmaşalara, sinirsel ve akli rahatsızlıklara neden olabilir.

"Kiliselerimizde ayine gelenler arasında on kadına bir erkek düşmektedir. Diğer adamlar nerede? Sizi temin ederim ki cehenneme gideceksiniz çünkü ne Tanrı'yı kabul etmeye ne de O'nu tamamen inkâr etmeye cesaretiniz var.

Bu durumla yüz yüze gelindiğinde biz Hristiyanlar'ın büyük bir mesajı bulunmaktadır: Bu şiddetle muamele ettiğimiz Tanrı bizi kendisinden ayıran duvarı yıkmış ve bizlere İsa'nın aracılığıyla gelmiştir. Bu dünyaya bir kurtarıcı geldi. Aramızda yaşamakla kalmayıp çarmıhta bizim yerimize öldü. Tanrı'nın bizler için bundan fazlasını yapması mümkün mü? Sonra tekrar dirildi ve yaşamın yolunu açtı.

Ya siz? Bütün söyleyebileceğiniz "eh bütün bunlar çok ilginç, dinlemeye değer ama bana göre değil!" olacaktır.

Bu uyumsuzluk midemi bulandırıyor. Beni hasta ediyor!

İlk pastörlük yıllarımda bölgemde yaşayan bir işçiyle her karşılaştığımızda İsa'dan bahsetmeye çalışırdım, ama dinlemezdi. Bir gün "ölümü nasıl karşılayacaksınız?" dedim. "Siz pastörler bizi hep ölümle korkutmaya çalışırsınız. Beni saymayın" dedi. Kırk yaşında ölüm döşegine yattı. Karısı beni gece yarısı aradı. Hemen gittim "İsa'nın seni son kez çağıracağı vakit geldi" dedim. Çok müthişti dua etmeye çalıştı, ama yapamadı. Kutsal Kitap'tan birbiri ardına ayetler tekrarladım, ama o tekrarlamadı. Demişti ki, "beni saymayın" şimdi de Tanrı onu istemiyordu. Adam derin bir umutsuzlukla öldü ve Tanrı ile barış hiçbir zaman bulamadı.

Kutsal Kitap der ki: “Böyle büyük bir kurtuluşu tanımazsak nasıl kaçaacağız?”

“Çünkü Tanrı dünyayı o kadar çok sevdi ki, biricik Oğlunu verdi. Öyle ki, O’na iman edenlerin hiçbiri mahvolmasın, ama hepsi sonsuz yaşama kavuşsun” (Yuhanna 3:16). Ancak İsa bundan çok daha fazlasıdır. Bizi rahatlatan şu sözleri söyler: “İşte kapıda durmuş, kapıyı çalıyorum. Eğer biri sesimi işitir ve kapıyı açarsa, onun yanına gireceğim, ben onunla ve o da benimle, birlikte yemek yiyeceğiz” (Vahiy 3:20):

Çok çeşitli Hristiyanlar vardır: Kiliseye bağlıta bulunanlar, kiliseye sadece Noel’de gidenler ve hatta kiliseye sadece karısını gönderenler.

3. Onu Kullanmayan Biri

“Bana göre değil” demesi için çok nedeni olan ama demeyen bir kişi var – Tanrı’ya yakarın, O Rab İsa’nın ta kendisidir.

Jacobson adında bir Danimarkalı yazar *Bergamoda Kara Ölüm* adlı bir kitap yazmıştır. Bergamo, İtalya’da Ravenna kentine yakın küçük bir kasabadır ve kayalık bir tepe üzerine kurulmuş olup oraya sadece taş bir patikadan gidilebilir. Jacobson’ın hikayesinde Orta Çağda bir gün kasabada bir salgın ortaya çıkmıştı. Korkunçtu. Halk çılgınlarla Tanrı’dan yardım istiyordu. Ancak hiçbir şey olmuyordu. Salgın var gücüyle vurmaya devam ediyordu.

Halk umutsuzluk içindeydi ve herkes birbirine “Tanrı Öldü” diyordu. Şarap fiçileri çıkarılmış insanlar sarhoş kadınlar devamlı cinsel ilişki halindeydi.

Sonra bir gün uzaklardan bir şarkı duyuldu. Herkes şehrin kapısına koştu. Aşağıdan bir tövbekârlar gurubu geliyordu. Grubun önünde sırtında ağır bir çarımh taşıyan bir manastır pastörü geliyordu. Hep bir ağızdan ilahi okuyorlardı. İnsanlar gülüştü. “Burada Tanrı öldü bırakın bu gülünç şarkıyı” dediler. Grubun

başındaki pastör onlara aldırmadı ve devam etti, ve kiliseye yöneldi. Çarmıhı bir sütuna dayadı. İnsanlar gürültüyle ve gülecek peşlerinden geldi. Kasabın çırağı minbere çıkararak “hadi içelim, sarhoş olalım çünkü burada Tanrı öldü” diye bağıyordu. Sonra pastör geldi herkesi eliyle susturdu ve konuşmaya başladı, “size bir şey söyleyeyim. Tanrı’nın oğlunu çarmıha gerip ellerini çiviledikleri zaman oradaki herkes onunla alay edip gülmüştü. Hatta çarmıha gerilen iki suçlu bile aynıydı. Bunun üzerine Tanrı’nın Oğlu düşündü ‘bu insanlar için mi ölüyorum?’ sonra bağırarak ‘bana göre değil, beni saymayın’ dedi ve çivileri kutsal gücüyle sökerek çarmıhtan aşağı atladı giysini çıkarıp askerlerin üzerinden fırlatıp attı. Sonra da ‘bana göre değil, beni saymayın’ diye tekrarlayarak cennete geri döndü. Çarmıh boştu. O nedenle şimdi affedilme, kurtuluş veya ebedi hayat imkanı kalmadı. Bizi sadece ölüm ve cehennem bekliyor.”

Pastör konuşmasını böyle bitirdi. Kiliseye bir ölüm sessizliği çöktü. O arada kasap çırağı da aşağı inmiş ayakta duruyordu. Şarap bardağı elinden düşmüştü. İleri doğru üç adım atıp parmağını pastöre çevirdi ve net bir sesle haykırdı “hey sen yukarıdaki, kurtarıcıyı çarmıha yerleştir, kurtarıcıyı çarmıha yerleştir.”

Görüyorsunuz bizi en çok hayrete düşüren şeylerden birisi Tanrı’nın Oğlu “bana göre değil” dememiştir. İsa “iş, zevk ve sağlık bizim için kurtuluştan daha önemlidir” diyenler için çarmıhta kalmaya devam ediyor.

Evet, Rab’bin “bana göre değil, ne istersen yap” demek için pek çok nedeni var. Hali hazırda seninle ilgilenmekten vazgeçmemiştir. Ben İsa olsaydım dünyayı tahribata gitmeye bırakırdım. Fakat Tanrı’nın Oğlu “bana göre değil” dememiştir.

4. Tek Başımıza Halledemeyiz

“Bana göre değil, söz konusu değil” demeyi reddedenler için İsa şu cevabı verir, “bensiz hiçbir şey yapamazsınız.” Bu kesinlikle

doğrudur. Kurtarıcısız yapabileceğiniz her şey ebediyet ışığında değersizdir.

İki çocuk sokakta kavga ediyordu. Büyükçe olanı küçüğünü biraz hırpaladıktan sonra kaçmayı başardı, yeterince uzaklaşınca dönüp bağırdı “görürsün ben seni ağabeyime söyleyeceğim.” Derhal şimşek çaktı, bir ağabeyi vardı. O gün kalbim neşeyle doldu, çünkü beni kollayan bir ağabeyim – İsa var.

DİNİ KONULARDA

HERHANGİ BİR KESİNLİK VAR MI?

Hayır. Şurası açıktır ki dini konularda hiçbir güvencemiz olmaz. Din tanım olarak insanın Tanrı'yı aramasıdır. Endişeli ve devamlı belirsizlik bu arayışın mutlak bir parçasıdır.

Tanrı'nın insanı arayışı olan Kutsal Kitap'ta bu böyle değildi. Belki de soruyu başka şekilde sormak daha doğru olacaktır: Kutsal Kitap bize her hangi bir kesinlik verir mi?

1. İnsanlar Tanrı Hakkında Emin Olmaktan Mutludur

İnsanlar bu günlerde bir tuhaf! Sağlıklı bir insan biraz ağrı sızı duyunca hemen doktora koşar ve der ki, "Doktor şurası gerçekten ağrıyor, neyim var?" Kesin olarak neyi olduğunu bilmek ister.

Veya hizmetçi arayan bir aileye gelen genç kıza evin hanımı der ki, "tamam, soğuk ve sıcak suyu, televizyonu ve radyosu olan bir oda vereceğim ve ayrıca haftada bir tam gün izinli olacaksın." Genç kız cevap verir: "Bu iyi, ancak ayda ne kadar ücret alacağımı bilmek isterim." Hanım cevap verir, "nasıl çalıştığını gördükten sonra bu konuda bir anlaşma yapacağız," genç kız işi kabul etmez. Haklı değil mi? Şüphesiz haklı.

Bizler bir iş için başvurduğumuzda en önemli konu tabii ki ücrettir; para durumu söz konusu olduğunda belirsizliklere tole-

rans gösteremeyiz. Ancak Tanrı ile olan ilişkilerimizde en inanılmaz olayları bile kabul edebiliriz.

Yıllar önce Augsburg şehrinde yıllık fuarın yapıldığı Palmer Meydanında bir çadır kuruldu. Toplantıyı tertipleyen komite Cumartesi akşamı gece yarısı bir toplantı düzenlemeyi kararlaştırdı. Toplantı kamuya ilan edilmedi. Sadece merak eden kişilerin gelmesini istemiyorlardı.

Saat on bir otuzu vurduğunda arkadaşlarım arabalarına atlayıp gece yarısı kapanan kafe ve kabarelerden boşalan insanları toplamak üzere yola çıktılar. Toplantı başladı, “umarım her şey yolunda gider” diye düşündüm. Önce Tanrı’dan bahsettim. Önde oturan şişko “yoktur” diye bağırdı. Herkes güldü. Ben platforma dayanarak “emin misin?” dedim. Şu cevabı verdi, “zannedersen Tanrı hakkında hiç kimse kesin bir şey bilmiyor.” Güldüm ve dedim ki, “özür dilerim ama ben bazı şeyler biliyorum.” Şaşırdı “ne biliyorsun?” ve “kaynağın nedir?” Dedim ki, “Tanrı hakkında bütün gerçekleri bize veren İsa’dır.” O anda salona bir ölüm sessizliği çöktü.

Tanrı söz konusu olduğunda karanlıkta bile olsak bir şey fark etmez. İnsanlar bazen dinsiz gibi bazen de Hristiyan gibi davranır. Yanlış mı? Korkarım ki çoğunuz aynı belirsizlik, aynı karmaşa içinde yaşamaktasınız.

2. Kutsal Kitap Bize Mükemmel Belirtiler Vermektedir

Kısa bir süre önce genç bir adam çoğunlukla duyduğumuz şu sözleri söylemişti: “İki kere ikinin dört ettiğini biliyorum fakat Hristiyanlığa gelince bizler hiçbir şey bilemeyiz, sadece inanmak zorundayız. Bu bakış açısına göre Kutsal Kitap gerçekleri söz konusu olduğunda mantığı uykuya bırakıp kör bir inanca sahip olmamız gerektiği görülmektedir. Çoğunluk buna inanmaktadır.”

Biri diyebilir ki, “siz Hristiyanlar kendi aranızda bile anlaşamı-

yorsunuz. Katolikler, Protestanlar, Ortodokslar var ve Protestanların arasında Anglikanlar, Luteryanlar, Presbiteryanlar var.”

Bana göre Hristiyan inancı özünde şekilsiz ve belirsiz yapıda bir şeydir. Hristiyan inancının ne olduğunu sadece Yeni Antlaşma yoluyla öğrenebiliriz. Her bir ayet belirtiler içerir. Bu bütün şüphelerin ötesindedir. Hristiyanlar’ın bu belirsizlik içinde yaşaması gerektiği görüşü doğru değildir. Ancak bu kesin olarak Hristiyanlığın suçu değildir. Yeni antlaşma başından sonuna kadar mükemmel belirtilerle doludur.

Bunlardan bir tanesi *Tanrı’nın var olduğu* gerçeğidir. O sadece en üstün varlık, rehber, kader veya iyi Tanrı değil *Rab İsa’nın Babası* olarak takdim edilir. Bu Tanrı vardır! Bunu nasıl bilebiliriz? O kendisini oğlunun şahsında açıklamıştır. Bu konuda tam anlamıyla emin olabiliriz. Kutsal Kitap’ın her hangi bir sayfasını açın. Kutsal Kitap dinsel sorunlardan bahsetmez. O Tanrı’nın var olduğunu ve kendisini oğlunun şahsında açıkladığını onaylar. O ayrıca Tanrı’sız yaşayan insanın doğru yaşamadığını da gösterir.

Bir diğer kesinlik ise bu (milletleri yok edebilen ve adaleti uygulayan) Tanrı’nın beni sevdiği gerçeğidir. Bizler tahminlere indirgenmeyiz. İncil’de şöyle yazar: “*Eminim ki, ne ölüm, ne yaşam, ne melekler, ne yönetimler, ne şimdiki ne de gelecek zaman, ne güçler, ne yükseklik, ne derinlik, ne de yaratılmış başka bir şey bizi Rabbimiz Mesih İsa’da olan Tanrı sevgisinden ayırmaya yetecektir*” (Romalılar 8:38).

Tanrı’nın sevgisi bize nasıl bildirilir? O Mesih İsa’da açıklanmıştır. Bu nedenle inanlı şu ilahiye okuyabilir:

*Barış, nehir gibi yoluma verildiğinde
Üzüntüler deniz gibi büküldüğünde
Yerim her ne olursa olsun
Bu bana şunu söylemeyi öğretti:
“Bu benim ruhuma çok uygun”*

*Öyleyse Şeytan itilmeli, öyleyse yargı gelmeli
Bırak bu kutsal güven kontrol etsin
Ki İsa çaresizliğime baktı
Ve kanını benim ruhum için döktü*

*Günahım, bu zafer düşüncesini bozan
Günahım kısmen değil tamamen
Çarmıha çivilendi ve bende değil
Ey ruhum Tanrı'ya dua et*

*Benim yerime İsa olsun ve yaşasın
Ürdün üzerime gelecekse
Ölümden ve yaşamda hiçbir günahım olmayacak
Öyleyse barışını ruhuma üfle*

*Tanrım o sensin benim için gelen
Yolumuz mezar değil cennet
Ey melekler iskelesi ey Tanrı'nın sesi
Kutsal umut, ruhumun kutsal dayanağı*

Bunun hakkında bir şey biliyor musun? Bundan emin misin?

Kutsal Kitap'ta bahsedilen farklı inanlılar da kurtuluş güvencesi alacaktır ve Tanrı'nın evlatları olduklarını bilecektir.

“Çünkü O bizi karanlığın hükmünden kurtardı ve sevdiği oğlunun krallığına getirdi.” İsa'nın elçileri hayatlarında köklü değişiklikler yaşadılar, ve bunu biliyorlardı! Pavlus şöyle yazdı: “Biliyoruz ki ölümden yaşama geçtik.” Bunu söyleyebilir misin? Başka bir yerde şunu görürüz: “Ruhun kendisi ruhlarımıza şahadet eder ki Tanrı'nın evlatları biziz.” Burada şimdiki zaman kipini kullanıyoruz “biziz.”

O halde şu saçma ifade nereden gelir? “İki kere ikinin dört ettiğini biliyorum fakat Hristiyanlığa gelince bizler hiçbir şey bilemeyiz, sadece inanmak zorundayız.” Ben de iki kere ikinin dört ettiğini biliyorum fakat şunu daha iyi biliyorum ki Tanrı vardır. Ben de iki kere ikinin dört ettiğini biliyorum fakat şunu daha iyi

biliyorum ki Tanrı bizleri İsa'nın sıfatında sevmektedir. Hayatlarını yaşayan Tanrı ile çevrelenmiş bulunanların hepsi bir adım öteye gidebilir: iki kere ikinin dört ettiğini biliyoruz fakat şunu daha iyi biliyoruz ki bizler Tanrı'nın evlatlarıyız.

Bugün hiçbir kilisede bu kesinlikler yoktur.

Hristiyan inancında kesin olan şeylerin iki yüzü vardır.

Objektif olarak bilirim ki Tanrı vardır ve O'nun İsa'nın şahsında açıklandığı gerçektir (bütün dünya inkâr etse bile). Şunu da biliyorum, İsa günahkârı Tanrı ile uzlaştırmak için öldü ve onu kurtarmak için dirildi (hiç kimse bundan yararlanmak istemezse bile).

3. Sizde Bu Güven Var mı?

Sizin şahsen böyle bir güveniniz var mı? Yoksa halen hayatınızda yok mu?

Eğer “Bir Hristiyan olduğumu zannediyordum, fakat olamam çünkü aklımdaki her şey çok karmaşık...” diyecek olursanız boşa konuşmamış olurum.

Hollanda'daki bir gençlik kampında iken bir sabah saat iki civarında uyandırıldım. Bütün grup pijamalı olarak kapıda duruyordu. Niye bu saatte uyandırdıklarını sorduğumda dediler ki, “Bizler Hristiyan olduğumuzu zannediyorduk, ama hatalı olduğumuzu anladık.” Çok endişelenip o saatte konuyu açıklığa kavuşturmak için gelmişlerdi. Kendimizi Hristiyan kabul ettiğimiz halde Kutsal Kitap'ın verdiği güvenceden çok uzaktayız dersek büyük bir aşama yapmış oluruz.

Ünlü Londralı vaiz Charles Haddon Spurgeon der ki, “iman altıncı histir.” Bizim beş duyumuz vardır, tat alma, koku alma, işitme, dokunma ve görme. Bu duyularla bu üç boyutlu dünyadaki yolumuzu bulabiliriz.

Sadece duyularla algılama yapılabildiğini kabul eden insan sebep olarak şunu gösterir: “Tanrı nerede olabilir? O’nu göremiyorum. İsa’yı da göremiyorum. Bu durumda inanmamı nasıl beklersin?”

Fakat Tanrı bizi ruhuyla aydınlattığında içimizde bir altıncı his geliştirir. Bu demektir ki bizler sadece görme, dokunma, işitme, koklama ve tatmaya değil aynı zamanda altıncı his ile ruhsal alemi algılama yeteneğine de sahibiz. Kutsal Kitap der ki: “Bu ebedi hayattır, seni tanıyabilenler tek gerçek Tanrı ve sana gönderilen Mesih İsa.” Sadece bir altıncı his bu gerçeği yakalayabilir.

Son zamanlarda bir sanayiciyi ziyarete gittim. Ofisi şehrin hemen hemen yarısını görebilen bir ticaret merkezindeydi. Ziyaretimin sebebini söyledim ve birkaç saniye içinde durum aydınlandı. Konuşmaya başladık, dedi ki “odamda bir pastör olması ne kadar ürkütücü” alay ederek “eminim çok heyecan verici olsa gerek” dedim, adam devam etti “bilirsiniz, savaştan sonra bazen teoloji konferanslarına katıldım. Bu toplantılarda beni çarpan şey, Hristiyanlık açıklıktan yoksun görünüyor. Hristiyan ve ekonomi, Hristiyan ve silahsızlanma, Hristiyan ve kilise, gibi konular işlenmekteydi. Ancak asla bir Hristiyan’ın ne olduğunu izah etmediler. Açıkçası bu insanlar kendilerinin ne olduğunu bilmiyordu.”

Sert çıktım “bu doğru değil hata yapıyorsunuz.” Şaşkınlıkla sordu “bir Hristiyan’ın ne olduğunu açıklayabilir misiniz?” “Şüphesiz size çok iyi açıklarım” dedim. O anda hafifçe alay eder gibi “bazıları der ki bir Hristiyan başı polisle hiç derde girmeyen bir insandır. Diğerleri ise bir Hristiyan’ın vaftiz edilmiş ve dini yöntemle gömülmüş biri olduğunu düşünür.” Müdahale ettim “size bir Hristiyan’ın ne olduğunu izah edeyim, sıkı durun! Bir Hristiyan kalbinin derinliklerinden ‘gerçek Tanrı’nın gerçek Tanrısı İsa Mesih’in Baba tarafından ebediyetten alındığına ve ayrıca gerçek insanın gerçek insanı Bakire Meryem’den doğduğuna, benim efendim olduğuna ve beni zavallı kayıp ve

lanetlenmiş günahkârı kurtardığına inanıyorum' diyen bir kişidir. Beyefendi siz zavallı, kayıp ve lanetlenmiş bir günahkârısınız!" Kabul etti. Yeterince anlamıştı ve bunu ifade etmek istiyordu.

"İyi" diye cevap verdim. "...beni zavallı, kayıp ve lanetlenmiş bir günahkârı kurtaran O'dur, beni aldı ve günahtan, ölümden ve Şeytan'ın kışkacından kurtardı. Beyefendiyi aldı ve Şeytan'ın gücünden kurtardı." Tekrar onayladı. Bu konular konusunda cahil değildi. Devam ettim "...beni alan ve günahtan kurtaran O'ydu. Kutsal Kitap der ki: Boş hayat yollarından kurtarılmanız, gümüş ve altın gibi kaybolabilen şeylerle değil ayıpsız günahsız bir kuzu olan İsa'nın değerli kanı ile idi." Dedim ki 'Ben İsa'ya aidim; O beni günahtan, ölümden, cehennemden kendi kanıyla kurtardı. Bundan eminim' diyen kadın veya adam – sadece bu kişi gerçek Hristiyan'dır.

Ofiste kısa bir sessizlik oldu. Sonra adam sordu "ama bu nasıl yapılabilir?" Cevap verdim "ofisinize girmeden önce sekreteriniz bana bugün tatile gideceğinizi söyledi. Bu öğleden sonra size bir İncil göndereceğim. Onu beraberinizde götürün ve Yuhanna'nın kitabından her gün bir bölüm okuyun. Onu dua eder gibi okuyun. Ancak böyle yapılır!"

Toparlamak gerekirse İncil'de açıklandığı gibi Hristiyan pozisyonu bir çift mutlak taşır: birisi objektif olarak Kutsal Kitap'a ait gerçekler güvenmeye değerdir; diğeri sübjektif olarak bunları imanla isterim ve kurtarılırım. Bu katiyetler sizde var mı? Bana göre, eğer Tanrı'nın beni kabul ettiğinden emin olmasaydım, yaşamaya devam edemezdim.

4. Nasıl Güvence Alabiliriz?

Bunlardan emin olmak istiyorsan güvence için önce Tanrı'ya yalvar; daha sonra her gün birkaç dakika olmak üzere Kutsal Kitap'ı okumaya başla.

Önemli bir noktaya dikkatinizi çekerim: kurtuluş güvencesine mantık sayesinde değil vicdan sayesinde ulaşırız.

Birisi bana her gün şunu söyler: “Bilirsiniz ben inanamıyorum! Kutsal Kitap’ta bir sürü çelişki var.” “Nedir?” “Örneğin: Kutsal Kitap der ki ‘Âdem ile Havva’nın iki oğulları vardı Kayin ve Habil’ Ancak Kayin, Habil’i öldürdü. Böylece Kayin geri kalan tek oğuldu. Kutsal Kitap şöyle devam eder – ‘Kabil uzak bir ülkeye gitti ve orada yeni bir karı buldu!’ Şimdi eğer bunlar yeryüzündeki yegane insanlar idiyse Kabil başka bir yerde kendisine nasıl bir eş bulabildi? Hiçbir anlamı yok!”

Hiç böyle bir itirazla karşılaştınız mı? Bu Almanya’da insanların Tanrı’dan kaçmak için kullandıkları kilit laf gibi görünmektedir. Onlara genellikle şöyle yanıt veririm, “söylediğiniz şey çok ilginç. İşte bir Kutsal Kitap. Gösterin bana nerede ‘Kabil bir uzak ülkeye gitti ve orada yeni bir karı buldu’ diye yazıyor.” Genellikle yüzleri kızarmaya başlar. Devam ederim, “makul sayıda insanı imana getiren Kutsal Kitap’ı reddettinizse, kendinizi onlardan daha zeki kabul ediyorsanız, o zaman Kutsal Kitap’ı baştan sona incelemiş olmalısınız. Lütfen bu ayetin olduğu yeri bana gösterin.”

Sonra konuyu tamamlarım, “itirazlarınız iskambil kağıdı gibi yere düşmüştür.”

Benim Essen’deki seleflerimden biri olan Baş Pastör Julius Dammann şehirdeki ruhsal uyanış hareketini başlatan kişilerdendi. Bir gün genç bir adam gelip Kayin’in karısı ile ilgili benzer sorular sormak istemişti. Julius soruyu kesmiş ve demişti ki, “İsa dünyaya gerçekleri çarpıtmak için değil günahkârları kurtarmak için geldi. Günahkâr olduğuna inandığın zaman geri gel.”

Bir hastane ziyareti sırasında hastalar bazı sorular sormak istediklerini söylediler, “en güçlünün Tanrı olduğuna inanırsınız, doğru mu?” Evet, “Peki, Tanrı kendisinin bile kaldıramayacağı kadar ağır bir taş yaratabilir mi?” “Genç adam cevap vermeden

önce, bu soru için uykusuz geceler geçirdin mi merak ediyorum.” “Hayır!” Öyleyse benim zamanım çok kısıtlı bu durumda sadece uykudan mahrum olanların sorularını yanıtlayabilirim.

Kiliselerin çoğunluğunda çok renkli boyanmış camlar bulunur. Dışardan bakıldığında koyu görünür ve renkleri güçlkle seçebilirsiniz. Hristiyan inancı da böyledir. Dışardan bakıldığında karanlık, koyu görünür. Fakat içeri girmeniz gerekir – yani İsa’ya doğru bir adım atma riskini almalısınız. Bütün yaşamınızı kurtarıcıya emanet edip O’na güvenmelisiniz. Ondan sonra her şey net ve şeffaf olur. Ve bir saniye içinde bütün Hristiyan inancı gözlerinin önüne açılır.

Bir gün İsa Mesih vaaz veriyordu ve binlerce insan O’nu dinliyordu. İsa dedi ki, “hayatlarınızda –Tanrı’nın kendisi tarafından getirilen– köklü bir değişim olmadıkça Tanrı’nın krallığına giremezsiniz.” Bunun üzerine bazı adamlar, “kalkıp gidelim, bu abartmaya başladı, söylediklerini kabul edemeyiz” deyip gittiler. Sonra kadınlar, sonra gençler, nihayet bütün kalabalık çekip gitmişti. Sadece on iki elçi kalmıştı.

Olayları özetlemek gerekirse, kurtuluşundan emin olmak benim “eve geri döndüm, babama geri döndüm” dememi sağlar. Kutsallık için iyi nedenlerle eve dönen bir oğul gibi çabalarım, evi terk edip giden ve bir daha hiç dönmeyen bir oğul gibi değil.

Kurtuluşu her gün istememizi vaaz edenler dehşetli bir mesajı tazelemektedir. Çocuklarım her sabah masamın önünde dikilip bana “Baba, bugün tekrar senin evlatların olabilir miyiz?” diye sormak zorunda değildir. Onlar benim çocuklarım. Ve Tanrı’nın evladı olan bir adam veya kadın, oğlan veya kız ebediyete kadar Tanrı’nın evladıdır. Tanrı’nın evladı olurken ve öyle kalırken sürekli günaha karşı mücadelec edecektir.

Her biriniz Tanrı’nın evladı olduğunuzun tam güvencesi için gelsin.

DİN ŞAHSİ BİR OLAY MI?

İnsanların çoğu şöyle düşünmektedir. Haklılar mı? Hristiyanlık bu konuda özel bir durum taşır mı? Veya konuyu daha iyi açabilmek için Hristiyan'ın inancı sadece kendisini mi ilgilendirir?

Cevap vermeden önce, size çok basit bir soru sorayım: Bozuk paraların üzerinde kazanmış ne görürsün? Bir resim veya bir yazı? Şüphesiz her ikisi de. Her bozuk paranın iki yüzü vardır. Hristiyan inancı da öyledir. Eğer Hristiyan inancı gerçek ve canlı ise, iki yüzü vardır. Kesinlikle kişiye özel bir yüzü vardır; genele açık bir yüzü vardır. Eğer bu yüzlerden her hangi birisi yoksa bunda şüpheli bir durum söz konusudur.

Gerçek imanın bu iki yüzünü inceleyelim.

1. Kişisel Taraf

Bir gün birisi benim sadece bir masalcı olduğumu söyledi. “Bunda yanlış bir şey yok” dedim “Kilisede kişilerin uyuyup kalmasından daima korkmuşumdur. Bu nedenle arada bir masal anlatırsam uyanık kalırlar.”

Her neyse bizlerin bütün yaşantısı deneyimlerden oluşur, teorilerden değil.

Vaiz Johann Heinrich Volkening, Tanrı adamı, güçlü bir hayata dönüş hareketinin arkasında duruyordu. Onun vaazları sonucunda Bielefeld şehrinin etrafındaki bütün alan tamamen değişmişti. Bir akşam Volkening ölüm döşeğindeki zengin bir çiftçinin

yanına çağrıldı. Uzun boylu bir adamdı ve mavi gözleri insanların dikkatini çekiyordu. Adamın yanına gelince uzun süre hiçbir şey söylemeden adama baktı ve sonra konuşmaya başladı: “Endişeleniyorum, senin için çok endişeleniyorum. Şu ana kadar izlediğin yol seni cennete götürmüyor, doğrudan cehenneme götürüyor.” Sonra Volkening arkasını döndü ve dışarı çıktı! Çiftçi çok kızmıştı arkasından haykırdı, “Sen bir de vaiz olacaksın! Ve cesaret edip Tanrı sevgisini anlatacaksın!”

Gece olmuştu ancak zavallı çiftçi uyuyamıyordu. Vicdanı onu rahatsız ediyordu. “Cennetin değil cehennemin yolundasın... eğer doğruysa her şeyden sonra ne olacak?” İşlemiş olduğu sayısız günahlar hafızasını doldurdu. Tanrı’yı hiçbir şekilde onurlandırmamıştı. Zamanında başkalarını aldatmıştı. Üç gün sonra karısına, “git Volkening’i getir” dedi. Geceydi, ama Volkening hemen geldi. Çiftçi “pastör, zannedirim hayatımı değiştirmem için vakit çok geç.” Pastör “evet, bizler yaşlandıkça akıllanırız. Fakat hızlı bir pişmanlık mutlaka gerçek olan değildir. Bundan daha derin bir şeye ihtiyacın var.” Vaiz tekrar evi terk etti. Çiftçi bir kez daha öfkelenmişti. Siz de kızmaz mıydınız? Volkening çiftçiye karşı daha kibar olamaz mıydı? Her şeyin üstünde adam ölümün kapısında! Ancak Volkening Tanrı’ya çok yakındı ve ne yaptığını biliyordu.

Üç gün sonra ihtiyar çiftçi büyük umutsuzluk içindeydi. Günlerinin sayılı olduğunu biliyordu. Geçmişini sorguladı. Bütün hayatı boyunca kurtarıcıyı göz ardı etmişti. Tanrı ona daima sevgiyle konuşmuş o ise geri çevirmişti. İşte şimdi cehennemin kıyısında umutsuzdu. Karısına tekrar pastörü getirmesini söyledi.

Volkening geldi, adamın Kutsal Kitap’tan bir ayet okuduğunu gördü. Yanına oturdu, “doğrudan cehenneme gidiyorsun değil mi?” dedi. “Evet, cehenneme gidiyorum.” Volkening, “gel beraber Golgota tepesine gidelim. İsa orada senin için öldü.” Daha sonra çiftçiye İsa’nın bir günahkârı nasıl kurtardığını açıkladı. Sonunda çiftçi anlamıştı, “İsa çarmıhta benim için öldü. Benim

günahlarım için acı çekti. Bana Tanrı görüşünde kabul edilen yegane adaleti sundu” ve hayatında ilk kez dua etti: “Tanrım bir günahkâr olan bana merhamet et. Rab İsa beni cehennemden korusun.”

“Nasılsın” diye sordu Volkening. Çiftçinin cevabı, “İsa beni şefkatle kabul etti” idi. Bir mucize gerçekleşti.

İsa der ki: “*Sana doğrusunu söyleyeyim, bir kimse sudan ve Ruh’tan doğmadıkça Tanrı’nın egemenliğine giremez*” (Yuhanna 3:5).

Bu, Hristiyan inancının kesinlikle şahsi yönüdür.

Erkek veya kadın ebedi hayatı kazanmak isteyen Kutsal Ruh’un mucizevi faaliyetiyle “yeniden doğarak” dar kapıdan geçmelidir.

Yeniden doğmak dünyanın yegane kurtarıcısı İsa’ya olan ihtiyacı kabul etmektir. Yeniden doğmak günahlarını itiraf etmektir: “Tanrım, sana ve göklere karşı günah işledim.” Yeniden doğmak imanlı davranışımı da gerektirir: “İsa’nın kanı beni bütün günahlardan arındırır. O benim borçlarımı ödedi ve bana Tanrı görüşünde kabul edilen yegane adaleti sundu.” Yeniden doğmak bütün yaşamı İsa ve Tanrı ile çevrelemeyi gerektirir. Son olarak yeniden doğmak Kutsal Ruh’un benim Tanrı’nın evladı olduğumu açıklaması demektir. Veya Kutsal Kitap tabiri ile Tanrı üzerime mührünü bastı.

Bu, kesinlikle Hristiyan inancının şahsi tarafıdır.

*O’nun ebediyen sadece O’nun;
Kim Tanrı ile beni ayıracak?
Geri kalan hangi günah ile
Mesih seven kalbi doldurur
Gökyüzü ve yeryüzü solar ve kaybolur
Üzüntüdeki ilk doğum ışığı eğilir
Fakat Tanrı ve ben olacağımız zaman
Ben O’nunum O da benim*

Yeni doğum Hristiyan'ın deneyimlerinin sonu değildir.

Benim Hristiyan yaşamımın başlangıcından itibaren yeni arkadaşımın sesini her gün dinlemek vazgeçilmez olmuştur. Dolayısıyla Kutsal Kitap'ı okumaya başladım. İnsanlar sıradan insanların okuyacağı kitapları okuduğumu düşünemez. Genel görüşün aksine Kutsal Kitap herkesin kitabıdır. Kutsal Kitap'ı okumayı bitirdiğinde gözlerini kapat ve dua et. "Rab İsa yapacak çok şeyim var onları tamamlamamda bana yardımcı ol, beni günahlarımdan arındır, kalbimi sevgiyle doldur, beni ruhunla doldur." İsa ile konuş o seni duyar, dua da Hristiyan inancında özel bir unsurdur.

2. Genel Taraf

İlk olarak ve her şeyden önce bir Hristiyan diğer inanlılar ile arkadaşıştır. Gerçek Hristiyan kurtuluşu arayan diğer Hristiyanlar'la birleşir.

Örneğin Pazar ibadetleri, neden gitmiyorsun. Pazar ibadetleri Hristiyan yaşamının ayrılmaz bir parçasıdır.

Hristiyan ibadetlerine katılmayı kesen kadın veya erkek dinini terk etmiş (terk eden) sayılır. Bugün Hristiyanlıkta çok sayıda terk eden mevcuttur.

Bir Hristiyan dua ibadeti en az dört unsurdan oluşur:

İlahi, öğreti, dua ve bağış. Bunlar her toplantının parçaları olmasıdır. Bu başlangıçtaki Hristiyanlar'ın uygulamasıydı; ve bu her Hristiyan'ın Tanrı vergisi yeni hayatının nasıl ifade edilmesi gerektiğidir.

Sadece bir tür Hristiyan inancı vardır. O da ifadesini diğer inanlılarla arkadaşlıkta bulur. Kutsal Kitap der ki: "Bizler kardeşlerimizi sevdiğimiz için ölümden hayata geçtiğimizi biliyoruz." Bu ayet diğer Hristiyanlar'ın dikkatini çekmeyen şahsın halen ruhsal olarak ölü olduğunu vurgular.

Rahipliğimin ilk yıllarında, Pazar sabahı gelmesi gereken ve bölgede iyi tanınan birisi Pazar akşamı ziyaretime geldi ve, “fabrikadaki arkadaşlarım kiliseye gitme konusunda beni çok kızdırdılar. Bizler sokaklarda ‘yaşasın özgürlük’ diye bağıryoruz ama hepimiz diğer insanların kölesiyiz. Her şeyi fırlatıp attım hatta onların serbest düşünce kitabını bile. Şimdi bana İsa’dan bahset, O’nun hakkında daha fazla bilmek isterim” dedi.

Sizden rica ediyorum, ruhunuzun refahı ve ebedi kurtuluş için diğer inanlılarla bir araya gelin. Her hangi bir özel kilise veya vaiz önermiyorum. Benim ilk ve en önde gelen konu ruhunuzun kurtuluşudur.

Diğerleri ile kurtarıcımız hakkında konuşmaya cesaretimiz olmadığı sürece bizler gerçek Hristiyan olamayız. İsa der ki: “*Size şunu söyleyeyim, insanların önünde beni açıkça kabul eden herkesi, İnsanoğlu da Tanrı’nın melekleri önünde açıkça kabul edecek*” (Luka 12:8).

Bugün kurtarıcıları için konuşacak ve genel olarak kendilerini beyan edecek cesarete sahip Hristiyanlar nerede? Halen tek yaptığımız İsa’ya günahlarımızı itiraf etmek ve ruhsal olarak gelişmektir.

Hristiyan inancı kesinlikle özel bir konu mu? Hayır, değil! İsa’ya olan inancımızı dünyaya açıklamak zorundayız. Yoksa yargı gününde İsa sizleri kabullenmeyecek. Bugün inançlarının arkasında durma cesaretine sahip Hristiyanlar nerede? Hristiyan inancı kesinlikle şahsi bir konu mu? Evet öyledir. Yeni doğuş ve Hristiyan hayatı inanlının kalbinin derinliklerinde yer alır.

Hristiyan inancı kesinlikle şahsi bir konu mu? Hayır değildir. Hristiyanlar Tanrı’yı birlikte kutsamak için kilisede bir araya gelirler. Birlikte evlerdeki Kutsal Kitap çalışmalarına, gençlerin toplantılarına ve arkadaş gruplarına katılırlar. Ağızlarını açarlar ve Tanrıya itaat ettiklerini herkese beyan ederler.

SON NE ZAMAN GELECEK?

Bir süre önce bir iş adamı ile konuştum. “Genç insanları, berbat hayatlarını iyi yaşamaları için nasıl teşvik ediyorsunuz” diye sordu. “Samimiyetle söylemek gerekirse, çok fazla bir şey beklemiyorum. Kutsal Kitap der ki, ‘insan kalbi gençliğinden beri kötüdür.’ Dolayısıyla ahlaki değerleri tartışmanın çok kullanışlı olacağını zannetmiyorum. Daha farklı bir şey isterdim”, “Ya, peki tam olarak ne isterdiniz?”, “Bu genç insanların Rab İsa’ya dönmelerini ve şimdi ve ebediyete kadar Tanrı’nın evlatları olmalarını görmeyi isterdim.” “Pastör söyledığınız orada güzel, ancak dünyaya inmelisiniz.”

Şimdi bu aklın bir sözü değil mi? “Dünyaya inmelisiniz.” Güldüm “Dostum hangi dünyaya inmeliyim? Dünyanın çok uzun zamandan beri ayaklarımızın altında olduğunu fark etmediniz mi?” Dünyanın artık emniyetli bir yer olmadığını görmek için bir sanayi lideri olmanız gerekmez. Bugün insanları korkutan da bu. Herkes güvenliği arıyor, fakat herkes hiçbir yerde bulunamayacağını biliyor. İnsanlar soruyor “dünya ne olacak?” Dünyanın sonunun ne zaman geleceğini insanlar merak ediyor.

İsviçreli yazar Dürrenmatt bir oyununu şöyle bitiriyor: “Ve boşlukta bir yerde radyo-aktif dünya belirsiz ve kullanışsız olarak dönmeye devam edecek.”

Uzayda sonsuz olarak dönen, hiçbir hayat belirtisi göstermeyen çölleşmiş bir dünyanın görüntüsü çok gerçekçi görülmüştür. Çağdaş bir yazar dünyanın sonundan bahsettiği zaman dikkati-

mizi çeker. Şahsen Dürrenmatt'ın haklı olduğuna inanmıyorum. Bir gün radyo-aktif yığıntıdan başka bir şey olmayan bir dünyanın uzayda biteviye döneceğine inanmıyorum. Bu Hristiyan bakış açısı değildir. Rab İsa insan soyunun dünyanın sonundan önce kaybolmayacağını vurgulamıştır. İhtimaller olmasına rağmen, herşey tahmin ettiğiniz gibi geçmeyecektir.

Asıl sorun kime inanabileceğiniz ve kimin sonuçlarına güvenebileceğinizdir.

Geleceği incelemenin iki yanlış yolu vardır. Bunlardan biri Joseph Goebbels'in yolu olup sadece fantezilerden ibarettir. Yehova Şahitleri bu yöntemi beceri ile kullanmaktadır.

İkincisi falcıların söyledikleri yoldur. Şunu itiraf etmeliyim, onların söylediğinden hiçbir şey anlamıyorum. Bu fal türlerini işitmek bile istemiyorum. Tanrı Kutsal Kitap'ta açıkça belirtmiştir: "Kahinlik ve büyücülük yapmayın." Ayrıca şunu da söylemiştir, "medyumlara gitmeyin veya ruh çağıranlara inanmayın, çünkü sizi boşaltırlar."

Hayattaki en büyük arzum bir Hristiyan olmak ve Tanrı halkının bir parçası olmak olduğundan bu gibi şeylere karışmamaya özen göstereceğim. Sizden ricam ruhunuzun rahatlaması ve kurtuluşunuz için kalbinizi araştırın, sonra Mesih İsa'ya yalvarın, günahlarınızı açıklayın ve af dileyin.

Gelecek hakkında bilgi almanın en emin yolu Kutsal Kitap'a başvurmaktır.

1. İsa Geri Geliyor

Kutsal Kitap bunu açıkça ifade etmektedir. İsa'nın zaferle geri dönüşü bütün Hristiyanlar'ın beklentilerinin gerçekleşmesi için en önemli olaydır. İsa dirilişinden kırk gün sonra cennete alındığında elçiler gözlerini O'na diktiler. Ve O'nun bir başka boyuta geçip kaybolduğunu gördüler. "Bir bulut O'nu, onların görüşünden gizledi." Hemen sonra Tanrı tarafından gönderilen iki

melek elçilere göründü ve dediler ki, “Sizden cennete alınan bu İsa, gökyüzünde gördüğünüz aynı yoldan geri gelecektir.”

Evet, İsa tekrar geri gelecek! Bir gün bir diğer boyuttan, Rab İsa'nın Tanrı'nın boyutundan bir zafer bulutu içinde, bu üç boyutlu dünyamıza geri gelecek. Bu Hristiyan umududur.

Essen'deki Hristiyan Gençlik Merkezi Weigie House'un ana salonuna ilk girdiğimde duvardaki bir resim dikkatimi çekti. Bu salonda yüzlerce genç bir araya gelir, ve salondaki yegane resim buydu. İsa'nın dönüşünü temsil ediyordu. Kral, bulutların üzerinde bir beyaz ata binmişti. Eli havadaydı ve çivi izleri görünüyordu. Selefim pastör Weigie'ye sordum, “bu, salondaki yegane resim mi? Burada pek uygun görünmüyor.” Dedi ki, “bu genç insanlar bütün haftayı okulda, işte, fabrikada veya aşağıda maddede geçiriyor. Bu resim burada bir araya geldiklerinde onlara İsa'nın zafer olduğunu ve ebedi kararlar dünyanın O'na ait olduğunu hatırlatacaktır.”

Ben bu sihirli umudu şahsen yaşadım. Hitler yönetimi sırasında bir toplantı sonrası tutuklandım. Beni bir polis arabasına tıktılar. SS askeri direksiyona geçti ve hareket emri verildi fakat motor çalışmadı. Araç muhtemelen iyi durumdaydı ancak sadece çalışmıyordu. SS Subayı “yürüt” diye bağırdı. Ancak makine çalışmıyordu o sırada kalabalığın içinden bir genç adam kilisenin merdivenlerinde ayakta durmuş vaziyette yüksek sesle şarkı söylemeye başladı:

*Ne mutlu! Kurtarıcı geliyor—
Gerçeğin ve sevginin tanrısı;
Lekelerimizi yıkadığında
Üstüne kendi mührünü vurdu;
Kalbini yükselt, sesini yükselt;
Ne mutlu tekrar söylüyorum ne mutlu;*

*Ne mutlu zafer dolu umuda;
İsa, Yargıç gelecek;*

*Ve hizmetkârlarını yukarı alacak
Onların ebedi evlerine;
Çok yakında duyacağız yüksek meleklerin sesini
Tanrı'nın davulu seslenecek: ne mutlu!*

Sonra genç adam kalabalıkta kayboldu ve o sırada araba çalıştı. Günler karardıkça İsa'nın gelişi daha fazla önemlidir. İsa'nın zaferle dönüşü aslında üçüncü gelişi olacak.

İlk defasında Meryem'den doğarak vücut içinde geldi. Beytlehem'deki yemlikte yattı, Noel'de kutladığımız budur.

İsa bugünlerde tekrar geliyor –kendi ruhunun içinde diyor ki “işte buradayım kapınızı çalıyorum. Sesimi duyan varsa kapıyı açsın. Ona geleceğim ve ben onunla o da benimle yemek yiyecek.”

İsa üçüncü defa geldiğinde bu tamamen O'nun zaferi olacak.

2. İsa'nın Dönüşünden Önceki Olaylar

Kutsal Kitap der ki, dünyanın tarihi oldukça uzun bir süre, çağlar boyu devam edecek. Daha hemen algılanamaz bir şekilde kapanışa doğru çekilen bir zaman dönemi gelecek. Bu dönemi tanımlamak için Kutsal Kitap'ta bulunmayan ifadeyi kullanacağım. Buna “nihayet dönemi” diyorum. Kutsal Kitap geniş çapta bir kaos döneminden söz eder, bu dönemde insanlar sorunları çözmeye muktedir olmayacaktır. Panik halinde yardım bekleyecek ancak bulamayacaktır. Rab İsa dört etkenin bu “nihayet dönemini” belirleyeceğini vurgulamaktadır.

Birincisi siyasi karmaşadır ve İsa şöyle tanımlamıştır: “Uluslar uluslara karşı, kraliyetler kraliyetlere karşı ayaklanacaktır.”

İkincisi ekonomik karmaşadır ve İsa şöyle tanımlamıştır: “Muhelif yerlerde kalıcı ve geçici kıtlıklar ve sarsıntılar olacaktır.”

Üçüncü belirleyici işaret, karmaşadır ve şu deyimlerle tanımlamıştır: “O zamanlarda eğer her hangi bir kimse sana derse ki ‘İşte bu İsa’dır’ veya ‘bak işte burada’ sakın inanma. Çünkü sahte İsa’lar ve sahte peygamberler ortaya çıkacak ve insanları kandırmak için işaretler ve mucizeler göstereceklerdir.” Bu gerçekten “nihai dönem”in işaretlerinden biridir, çünkü insanlar Tanrı’nın sözünü reddedip Şeytan tarafından idare edilecektir ve Tanrı buna izin vermektedir, “İşte bu İsa’dır” veya “bak işte burada.”

“Nihai dönem”in son bir işareti daha vardır: Yahudilerin Filistin’e dönüşü. İsrail Devleti’nin varlığı zamanın en önemli işaretlerinden birisidir.

Babam bana demişti ki, 1899’da Yahudilere ülke olarak Madagaskar teklif edilmiş ama kabul etmemişler. Demişler ki “yapılacak şey değil, bizler bir söz aldık, atalarımızın topraklarına dönüş sözü.”

“Nihai dönemi” karakterize eden, insanoğlunun bütün ilerlemesine rağmen daha da fazla vahşileşmesidir. İnsanın yardımsızlığı açıkça ortadadır.

Kutsal Kitap der ki, “Ulusların okyanusundan bir diktatör çıkacak ve bütün dünyayı yönetecektir.” Bu da Mesih-Karşıtı dediğimiz şeydir.

Mesih-Karşıtı bir hayvan olarak tanımlanır. Bu ne demek? Kutsal Kitap, Tanrı’nın insanı kendi benzerinde yarattığını ifade eder. Tanrı’ya yakın olduğum kadar insan olurum. Tanrı’dan daha uzağa gittikçe daha fazla hayvanlaşıyorum. Büyük bir Hristiyanlık düşmanı olan Nietzsche bir seferinde şöyle bir beyanda bulunmuştur. “En saygın insan sarı kafalı hayvandır.” O mükemmelce anlamıştı. Mesih-Karşıtı muhtemelen Tanrı’dan tamamen uzak biriydi. Tanrı’ya arkasını dönmüştü. Bu onun hayvanlarından birinin yapacağı şeydir.

3. İsa'nın Dönüşünden Sonraki Olaylar

İşte Kutsal Kitap yine ana hatları çiziyor. Her şeyden önce bize İsa'nın yeryüzünde bin yıl hüküm süreceği söylenir. Muhtemelen Kutsal Kitap İsa'nın yeryüzünde çok uzun süre hakim olacağını söylemek istemektedir. Bütün bunlar bana mükemmel şekilde uygun görünmektedir: Öncelikle insanın umutsuz hali görünür olacaktır, sonra inatçı insan dünyayı kurtarmak için son atılımını yapacak ancak bundan sonra İsa yönetime geçmelidir. Ve O nasıl yöneteceğini bilmektedir.

Kutsal Kitap bize Tanrı'ya karşı son bir başkaldırının oluşacağını ve ondan sonra da dünyanın sonunun geleceğini anlatmaktadır. Bütün güneş sistemi dağılacaktır. Gökler ve dünya ölecektir. Sonra Elçi Yuhanna'nın yazdığı gibi; *“Tahtın önünde duran büyük küçük, bütün ölüleri gördüm. Sonra bazı kitaplar açıldı. Ölüler, kitaplarda yazılanlara bakılarak yaptıklarına göre yargılandı”* (Vahiy 20:12).

Kutsal Kitap son yargının ürkütücü bir resmini böyle çizmektedir. Bize Tanrı'nın mahkemesinin bir açıklaması böyle verilmektedir.

Evet, Tanrı'nın bizim için çok fazla zamanı olacak. Bizleri bireyler halinde yargılayarak her birimizi nasıl ciddiye aldığını göstermiş olacak. Tanrı bunu, oğlu bizim yerimize öldüğü zaman da göstermişti. Kendi hayatını ciddiye almayabilirsin, onu günah ve sertlik içersine atmayı tercih edebilirsin, ancak Tanrı buna rağmen yargı gününde seni ciddiye alacaktır. Bu titretici görüntüler bizim yaşama anlayışımızın çok ötesindedir.

4. Ya O, Veya Bu...

Benim daha fazla incelediklerim Kutsal Kitap'taki “son günler,” beni çok çarpanlar ise sonuçta daima sadece iki insan kategorisi yani kurtarılan ve kaybolan olmasıdır.

Diyebilirsin ki, “eğer etrafına bakarsan İsa ile ilgilenen insan zor görürsün.” Benim de buna vereceğim tek cevap “o halde çok fazla kayıp insan olacaktır.”

Beni iyi dinleyin, İsa sizin için öldü. İnanıp inanmamanız bu gerçeği değiştirmez! Mesih İsa sizin için öldü. Kurtarıcıya gelin. “Fakat ben günahkârım” diyebilirsiniz. Zaten İsa günahkârları bulmaya geldi – ve bizler günahkâriz. Kendisinin iyi olduğunu söyleyen sadece yalan söyler.

Rivayet edilir ki, Kudüs on iki dev kıymetli taş üzerine inşa edilmiştir. Taşların üzerinde on iki elçinin, kitabın şahitlerinin isimleri kazanmıştır. Bir taşın üzerinde Petrus’un adı, birinde Yuhanna’nın adı, birinde Yakub’un adı, dördüncüsünde ise Matta’nın adı vardır. Matta bir zamanlar bir karaborsacıydı. Bir gün karanlık işiyle uğraşırken İsa yanından geçti ve kendisiyle gelmesini söyledi. Ve Levi –o zamanki adı buydu– her şeyi bıraktı ve O’nu takip etti. Daha sonra İsa’nın ölümüne tanık oldu. O’nun ölümden dirildiğini gördü ve Tanrı’nın boyutuna geçtiğini gördü. En nihayet Kutsal Ruh’un dışı aktığını gördü.

Bir süre sonra arkadaşları ona “Matta, İsa’nın yanındayken birçok şey gördün, bunları yazmalısın” dedi ve o da bunu yaptı. Matta’nın kitabı böyle doğdu. Bu bölüm Kutsal Kitap’ın içinde vardır ve milyonlarca insanın İsa’yı bulmasına sebep olmuştur.

Onun yeni adı Matta dünyada önde gelen olacaktır.

İsa’nın merhametinin gücü budur. O krallığını kurmak için en ihtimal dışı insanları kullanmaktadır. Aynı merhamet senin içinde de bir iş başlatmak istiyor. O’na direnme. Kurtuluşun sıradadır – hem bu hayat için hem ebediyet için.

TANRI İLE YÜRÜMENİN YARARI NEDİR?

Şunu başka türlü söyleyeyim. Hristiyan olmaya değer mi? Konunun özüne girmeden önce iki başlangıç noktasına değinmeliyim.

1. Tanrı İle Yürümek İllüzyon Değildir

Şunu belirtmek isterim Hristiyan hayatı bir hayal ürünü ya da illüzyon değildir.

Büyük bir şehirde hizmet eden bir pastör olarak insan birçok kişiyle karşılaşılıyor. Genç bir delikanlıyla tanıştım ve ona şöyle dedim: “Keşke hayatın Tanrı’nın elinde olsaydı. Senden bir şey olabilir.” “Sayın pastör Busch” diyerek söze başladı. “Ayağınız yere bassın” dedi. “Tanrı yok ki” dedi. Bunun üzerine ben, “duyduğum en yeni şey” dedim. O şöyle dedi: “Dikkatle dinleyin, biliyor musunuz insanlar eskiden doğa güçlerine karşı güçsüz ve etkisizlerdi. Bu yüzden çok büyük güce sahip varlıklar düşünerek onları Tanrı, Yehova, Buda... diye adlandırdılar. Zamanla göklerin boş olduğu ve bu tür varlıkların olmadığı ortaya çıkmıştır...” gibi laflarla bu genç adam bana bir açıklamada bulundu. Sözü bitirdiğinde, “sevgili delikanlı sen İsa Mesih’i tanımıyorsun.” “İsa’yı mı?” diye sordu ve şöyle dedi, “İsa da birçokları gibi yeni bir dini hayata geçiren bir kişilik.” “Hayır,” dedim, “O’nun kim olduğunu sana açıklayacağım. İsa Mesih’i tanıyınca ancak o zaman Tanrı’nın yaşadığına inandım. İsa olmadan Tanrı hakkında hiçbir bilgi edinemeyiz” dedim ve ona İsa’nın kim olduğunu açıkladım. İsa kim? Bunu bir örnekle size

açıklamak istiyorum. Ben hayatımda çok şey yaşadım. Sık sık hapislerde yattım. Gümüş bıçak-çatal çalmaktan değil, İsa Me-sih'e olan imanımdan dolayı. Naziler, gençlere yönelik pastörlük hizmetimden nefret ettikleri için beni korkunç hücre-lere attılar. Bir tutuklanmamda beni betondan yapılmış hapisha-neye hapsettiler. Hapishanenin duvarları ince bir betondandı. Alt katta birisi öksürse veya üst kattan birisi yatağından düşse her şey duyuluyordu. İnce uzun bir hücrede kalıyordum. Yan hücreye alman gizli polisinin tutukladığı birisini getirdiler ve adam korkusundan ağlıyordu ve ben sesini ince duvardan duyuyordum. Bir erkeğin ağlaması kötü bir şey. Gündüzleri ranzala-rımızda yatmamıza izin verilmiyordu. Bu yüzden iki buçuk adım ileri ve iki buçuk adım geri volta atıyordu. Arada sırada onun oflamalarını duyuyordum. Ama benim hücremde Tan-rı'nın huzuru vardı. Çünkü İsa benim hücreme gelmişti. O ada-mın çaresizlik içinde olduğunu bildiğim için onun yanına gitme-liyim onunla konuşmalıyım diye düşündüm. Sonuçta ben ruhani bir danışmanım. Gardiyana seslendim: "Ben bir pastörüm, yan komşum büyük bir bunalım içerisinde, izin verin onun hücre-sine gideyim." Gardiyan şöyle cevap verdi: "Gidip müdürüme sora-yım." Bir saat sonra geri geldi "talebiniz reddedildi" dedi. Yan hücredeki o kişiyi hiç görmedim, ama bizi ayıran sadece ince bir duvardı. Onun nasıl bir görünümüne sahip olduğunu bilmiyorum, genç miydi, yaşlı mıydı acaba? Ama onun büyük bir bunalım içerisinde olduğunu hissediyordum.

Şimdi Tanrı da kendini aynı benim hapishanedeki durumum içinde buluyor. Biz insanlar bu görülür, üç boyutlu dünyada hapisiz. Tanrı bize çok yakın. Kutsal Kitap diyor ki 'Tanrı her yeredir.' Bu da Tanrı'nın bize çok yakın olduğunu gösteriyor. Tanrı ve insanlar arasında bir duvar var. Tanrı'nın kulakları bizim ağlayışımızı net bir şekilde duyar. O bizim feryatlarımızı, çaresizliğimizi hepsini duyar. Bütün bu keder Tanrı'nın kalbin-den geçer, aynı yan hücredeki adamın kederinin benim kalbin-den geçmesi gibi.

Ama Tanrı benim yapamadığımı yaptı; aradaki duvarı yıktı ve insanoğlu olarak dünyamıza geldi. Tanrı kendisi İsa Mesih aracılığıyla dünyamıza geldi. İsa'yı öğrenmeye başladığımdan beri Tanrı'nın varlığından emin olmaya başladım.

Size İsa hakkında konuşayım. Eğer bana bırakılmış olsaydı bütün toplantılarımda İsa'nın hayatından başka hiçbir şey konuşmazdım.

İsa Beytlehem'de doğdu. Büyüdü ve yetişkin biri oldu. Kutsallığı dış görünüşüne hiçbir zaman yansımada. İnsanlar O'na kendiliğinden yanaştı.

İsa Kefarnahum'a gitti. Orada bir yüzbaşının çok değer verdiği kölesi ölüm döşeğinde hasta yatıyordu. İsa'yla ilgili haberleri duyan yüzbaşı, gelip kölesini iyileştirmesini rica etmek üzere O'na Yahudilerin bazı ileri gelenlerini gönderdi. Bunlar İsa'nın yanına gelince içten bir yalvarışla O'na şöyle dediler: 'Bu adam senin yardımına layıktır. Çünkü ulusumuzu seviyor. Havramızı yaptıran da kendisidir.' İsa onlarla birlikte yola çıktı. Eve yaklaştığı sırada, yüzbaşı bazı dostlarını yollayıp O'na şu haberi gönderdi: "Ya Rab, zahmet etme; evime girmene layık değilim. Bu yüzden yanına gelmeye de kendimi layık görmedim. Sen yeter ki bir söz söyle, uşağım iyileşir. Ben de buyruk altında bir görevliyim, benim de buyruğumda askerlerim var. Birine, 'Git' derim, gider; ötekine, 'Gel' derim, gelir; köleme, 'Şunu yap' derim, yapar." Bu sözleri duyan İsa yüzbaşıya hayran kaldı. Ardından gelen kalabalığa dönerek, 'Size şunu söyleyeyim' dedi, 'İsrail'de bile böyle iman görmedim.' Gönderilenler eve döndüklerinde köleyi iyileşmiş buldular" (Matta 8. bölüm).

Esas olan İsa'nın hayatını bilmektir. Bunu da sadece İncil'den öğrenebilirsiniz. O zaman lütfen Yuhanna'nın kitabını ve daha sonra diğer elçilerin kitaplarını okuyun. Bunlar İsa'nın hayatını en mükemmel şekilde anlatmaktadır. Yeryüzünde hiçbir yayın İncil kadar güzel bir mesaj içermez.

Ama İsa, Tanrı'nın oğlu, dünyamıza yüzbaşının uşağını iyileştirmek ve bu iyileşme sonunda Tanrı'nın varlığını kanıtlamak için gelmedi. İsa, Tanrı ile barışı bize önermek için geldi.

Biz Tanrı'dan farklı boyutlarda olduğumuz için ondan ayırıyoruz. Ama sadece bu değil. Günahımızın duvarı da bizi Tanrı'dan ayırıyor. Hiç yalan söyledin mi? Evet mi? Yalan söylediğinde Tanrı ile arana bir taş koydun. Hiç tam bir gününü Tanrı'sız ve dua etmeden geçirdin mi? Evet mi? Bu başka bir taş eder. Kötü düşünceler, çalmak, yalan söylemek her seferinde yeni bir taş eder. Hepimiz Tanrı ile bizi ayıran bu duvara katkıda bulunduk. Tanrı kutsal bir Tanrı. Bu yüzden, O'nun adını söylemek bile bizi günahımızdaki sorunlardan kurtaracaktır.

Gizlice şöyle düşünen çok insan bilirim: "Tanrı, benim hala O'na inandığım için çok mutlu olmalı." Bu yeterli değildir. Şeytan bile Tanrı'ya inanır. Şeytan, Tanrı'nın varlığından mükemmel bir şekilde haberdar. Buna rağmen Tanrı ile barış içinde değil.

Biz sadece bizi Tanrı'dan ayıran günah duvarı yıkıldığında Tanrı ile barış içerisinde olabiliriz. Bu da İsa'nın gelme nedeni; günahımızın duvarını yıkmak. Bunu tamamlamak için kendini çarhıma gerdirdi. O birinin bu günah cezasını taşımakla yükümlü olduğunu biliyordu; ya insanlık ya kendisi.

Bir kez daha İsa'yı çarmıhta tanımlamak istiyorum. Bence dünyanın en değerli sahnesi. O'na bakın, O lanetli ağacın üzerinde asılıyken. Günahlarımızın oluşturduğu duvarın taşlarını taşıdı. Bu yaptığı başka hiçbirinin yapamayacağı bir şeydi; hepsini taşıdı. Bunu Kutsal Kitap'tan kendiniz okuyun, özellikle Yeşaya elli dördüncü bölümde bulabilirsiniz.

İsviçre'de çok iyi bir arkadaşım var. Onunla çok güzel yolculuklar yaptık. Tabii ki bir restoranda yemek yediğimizde hesap gelir. Problem şuydu, kim ödeyecekti? Kimin cüzdanı daha ağırdı? Cevap açıktı. Böylece arkadaşıma 'tamam, bu sefer sana ödeteceğim' derdim. Fakat biri hesabı ödemek zorundaydı. Aynı

şekilde biri bizim Tanrı'ya olan suçlarımızı, günahlarımızı ödemek zorunda. Ya günahlarımızı ödeyen İsa'ya inanırsınız ya da bir gün kendiniz ödersiniz. Bu, İsa'nın benim için bu kadar önemli olmasının nedeni. O'na tutunuyorum çünkü O benim günahlarımı ödedi.

İsa ölü kalmadı. Ölümün O'nun üzerinde gücü yoktu. Bu ne kadar harika değil mi?

İsa'nın ölümünden üç gün sonra düşüncelere dalmış bir adam görülmüyordu. Şöyle düşünüyordu: 'Artık İsa hakkında ne düşünmeliyiz? Öldü. Vücudunu mezara koyduklarını ve mezarın girişini bir taşla kapattıklarını kendi gözlerimle gördüm. Tanrı'nın oğlu muydu yoksa değil miydi? Adamın adı Tomas'tı. Adam daha düşünürken birden arkadaşları geldi. 'O yaşıyor' diye sevinçle bağırıyorlardı. 'Neden hala öyle üzgün bakıyorsun, o yaşıyor!' dediler. 'Kim yaşıyor?' diye sordu Tomas. 'İsa' diye cevap verdiler. 'Bu mümkün değil' dedi Tomas. 'Ama öyle, boş mezarı kendi gözlerimizle gördük' diye yemin ettiler. 'Ondan sonra İsa'yla karşılaştık' dediler. 'Hiçbiriniz böyle bir şey duydunuz mu?' dedi Tomas. 'Dirilmek gibi? Bu doğruysa O Tanrı'nın oğludur ve Tanrı O'nu destekledi.'

Ama Tomas şüpheliydi ve şöyle düşündü 'Ben hayatımda o kadar çok kandırıldım ki gözlerimle görmeden bir şeye inanmam.' Diğerlerine dönerek 'O'nun ellerinde çivilerin izini görmedikçe, çivilerin izine parmağım ile dokunmadıkça ve elimi böğrüne sokmadıkça inanmam' dedi. Arkadaşları onu ikna etmeye çalıştılar, ama Tomas 'İnanmam' dedi.

Sekiz gün sonra İsa'nın öğrencileri yine evdeydiler. Tomas da onlarla birlikteydi. Kapılar kapalıyken İsa gelip ortalarında durdu, 'Size esenlik olsun dedi!' dedi. Sonra Tomas'a 'parmağını uzat' dedi, 'Ellerime bak, elini uzat, böğrüne koy. İmansız olma, imanlı ol!' Tomas ona 'Rabbim ve Tanrım!' diye yanıtladı.

Belki şimdi Tanrı ile yürümenin bir illüzyon olmadığını açıklamamın nedenini anladınız. Tanrı bir hayal ürünü değildir. Tanrı

böyle bilinmeyen bir şey değildir; Bir yerlerde bir Tanrı var ama nasıl olduğunu bilmiyoruz. Hayır! Tanrı ile yürümenin olumlu yanı İsa'nın dünyamıza gelmesi, bizim için ölmesi ve dirilmesinin sonucudur. Bu yüzden şimdi Tanrı hakkında tam olarak bilgiye sahip olabiliriz.

Şimdi ikinci soruya geliyorum:

2. Tanrı İle Yürümek İçin Ne Yapmalıyım?

Çok defa şu sözleri duydum, “pastör bende olmayan bir şey sende var” ve cevap verdim “böyle konuşma, o sende de olabilir, İsa senin için geldi.” Sonra insanlar şu soruyu sorarlar: “Tanrı ile yürümek için ne yapmam gerekir?” Kutsal Kitap buna net bir cevap vermektedir “Rab İsa Mesih’e inan.”

Fakat öncelikle sizlere inanmanın ne demek olduğunu anlatabilirim. Pek çok insan için yanlış bir anlam taşımaktadır. Bir saatiniz varsa ona bakıp ‘Şu an tam sekizi yedi geçiyor’ diyebilirsiniz. Ama saatiniz yoksa ‘sekizi yedi geçtiğine inanıyorum’ dersiniz. Ve bazı insanlar inanmanın böyle emin bir şey olmadığını iddia eder. Peki Kutsal Kitap “İsa Mesih’e inan” derken nasıl bir inanmadan bahsediyor? Bunu size bir anıyla anlatmak istiyorum.

Norveç’in başkenti Oslo’daki bir işimi yeni bitirmiştım. Bir cumartesi sabahı geri uçmak istiyordum çünkü ertesi gün Wuppertal’daki bir toplantıda konuşma yapacaktım. Havalimanına ayak bastığımdan beri her şey ters gitmeye başladı. Uçak sisten dolayı bir saat gecikti. Sonunda uçak değiştireceğimiz Kopenhagen’e uçmaya başladık. Kopenhagen üzerine geldiğimizde pilot birden yönünü değiştirdi ve İsviçre’ye doğru uçmaya başladı. Bize bir açıklamada bulunarak Kopenhagen’in çok sisli olduğunu ve oraya iniş yapamayacağımızı söyledi. Bu yüzden yönümüz İsviçre’nin bir şehri olan Malmö’ye idi. İsviçre’de en son gitmek istediğim yer Malmö idi. Düsseldorf’a gitmeli ve oradan, konuşma yapacağım Wuppertal’a gitmeliydim. Sonunda

Malmö'ye indik. Çok dolu olmasına rağmen hala birçok uçak iniş yapıyordu. Burasının sisli olmayan tek havalimanı olduğunu öğrendim. Çok küçük bir havalimanı olduğundan oturulacak yer bulunmuyordu. Avusturyalı bir iş adamıyla arkadaş oldum. Kendimize sürekli şunu soruyorduk: şimdi ne olacak? Belki yarın sabah hala burada duruyor olacağız ve ayaklarımız buna dayanamayacak. Böyle durumlarda olduğu gibi herkes kızıyor, mırıldanıyordu. Birden hoparlörden şunu duyduk: 'Birkaç dakika içinde güneye bir uçak kalkacak. Uçağın Hamburg, Frankfurt veya Dusseldorf şehirlerinden hangisinde ineceğini bilmiyoruz. Almanya'ya gidecek yolcular binebilirler.' Ne yapacağımızı bilmiyorduk. Yanımızdaki kadın 'kimse beni bu uçağa bindiremez, çok riskli' dedi. 'Hanımefendi' dedim. 'Kimse sizi bu uçağa binmeye zorlamıyor, burada da kalabilirsiniz.' Avusturyalı arkadaşım da görüşünü bildirdi: Böyle sisli bir havada uçmak etkili bir çözüm değil, özellikle bir de nerde ineceği belli değilse.' Tam bu sırada pilot yanımdan geçti. Ve ben çok ciddi, çok konsantreli bir yüz gördüm. İşini hafife almadığı ve sorumluluğunu bildiği görülüyordu. Düşüncemi Avusturyalı arkadaşım ile paylaştım: 'Ona güvenebiliriz, haydi binelim.' Böylece uçağa bindik. Uçağın kapısının kapatıldığı andan itibaren hayatımızın bu adamın ellerinde olduğunu biliyorduk ve ona güveniyorduk. Hayatımı onun ellerine teslim etmiştim.

Bu, inanmak sözcüğünün anlamı: Birine güvenmek.

Tanrı ile yürümek için ne yapmalıyım? İsa Mesih'e inan, bir diğer deyişle O'nunla uçağa bin. Uçağa bindiğimizde Avusturyalı arkadaşımın bir ayağını geride, bir ayağını uçakta bırakmak istediği hissine kapıldım. Fakat bu da mümkün değildi! Bu, insanın arkada kalması veya hayatını birine teslim etmesinin bir sorusuydu. Aynı şekilde biz de bir ayağımızla O'nsuz, bir ayağımız O'nla yaşayamayız.

Diğer yandan Tanrı'nın oğlundan başka kime güvenebiliriz? Dünyadaki hiçbir insan benim için İsa'nın yaptığından daha fazlasını yapmadı. Beni o kadar sevdi ki benim için canını verdi.

Senin için de. Hiç kimse bizi İsa'nın sevdiği kadar sevmeyemedi. Bizim için öldü fakat ölümden dirildi. O zaman biz O'na neden güvenmeyelim?

Kendimizi İsa'ya teslim ettiğimiz andan itibaren Tanrı ile yürümeye başlıyoruz.

Ya sen? Sen de hayatını İsa'ya teslim etmek istiyor musun? Böyle düşünüyorsan bunu O'na söyle, sana yalvarıyorum. O senin yanında, seni duyuyor. O'na söyle 'İsa Mesih, hayatımı sana veriyorum.'

Günahlı ve imansız hayatıma son verdiğim gün şöyle dua ettim: 'İsa Mesih, şimdi hayatımı sana veriyorum. Bunun için bana yeni bir kalp vermelisin. Çok kötü bir karakterim var ve sana olduğum gibi geliyorum. Lütfen hayatımdan yararlı bir şey yap.' İşte bu anda İsa ile uçağa bindim, iki ayağımla da, hayatımı O'na yönlendirdim.

Tanrı ile olan yürüyüşümüzü geliştirmek istiyorsak ne yapmalıyız? Şu üç şeyi sürekli söylüyorum: Tanrı'nın sözünü çalışmak, dua etmek ve diğer imanlılarla birlikte olmak.

Hiç kimse Tanrı ile birlikte olmadıkça O'nunla yürüyemez. Bu, Kutsal Kitap'ı okuman gerektiğinin nedeni. Anlamadıklarını bir kenara bırak. Okudukça daha iyi anlayacaksın ve Tanrı'nın harikaları gözünün önüne serilecek. Bu harika kurtarıcıya ait olduğum ve O'nun sözünü başkalarıyla paylaşabildiğim için kalbim çok sık coşuyor.

Hristiyan kişinin gelişimi için ilk gerek Tanrı'nın sözünü çalışmak, ikincisi dua etmek. İsa Mesih sizi duyar. Büyük bir konuşma yapmak zorunda değilsin. Bir ev hanımıysan 'İsa Mesih, bugün her şey ters gidiyor. Kocamın sinirleri bozuk, çocuklarım beni dinlemiyorlar. Kirayı ödeyecek param yok. İsa Mesih, ben bütün sorunlarımı sana veriyorum. Mutlu ve sana yakın bir şekilde yaşamamı sağla. Bütün bu sorunların üstesinden gelmemi

sağla. Sana güvenebildiğim için çok teşekkür ederim' demen yeterli.

Neyi anlatmaya çalıştığımı anlıyor musunuz? Bütün düşüncelerinizi, sorunlarınızı ve kaygılarınızı İsa'ya anlatabilirsiniz. Ayrıca şu istekte bulunabilirsiniz: İsa Mesih, seni daha iyi tanımak için bana yardımcı ol.

Hristiyan kişinin gelişimi için üçüncü gerek diğer imanlı kardeşlerle birlikte olmak. Geçenlerde biri bana 'İnanmak istiyorum ama hiç gelişme göstermiyorum' dedi. Cevabım 'Sana gereken, diğer imanlı kardeşlerle birlikte olmak' oldu. 'Fakat' dedi, 'O insanlarla anlaşamıyorum.' 'Bu durumda' dedim, 'yapılacak bir şey yok. Fakat ileride, cennette o insanlarla birlikte olmak istiyorsan, buna şimdiden çalışmaya başlasan iyi olur. Tanrı sadece sana uyan insanlar yaratmaz!

Ben daha gençken, Frankfurt'taki bir bankanın müdürünü tanıyordum. Yaşlı bir adamdı ve bana sık sık gençliğinden bahse-derdi. Liseyi bitirdiğinde babası ona 'Oğlum, burada şu kadar para var. Avrupa'nın bütün başkentlerine gitmene izin veriyorum.' Düşünsenize, 18 yaşındaki bir gence böyle bir şey deniyor. Böyle bir şeyi kim istemez?

Bu yaşlı bankacının bana anlattığı hikaye: 'Bu büyük şehirlerde günaha düşeceğimi biliyordum. Ama ben İsa'yı duymak istiyordum. Bu yüzden İncil'imi yanıma aldım ve her otelden çıkmadan önce biraz okudum ve dua ettim. Nereye gelirim hep Hristiyanlar aradım. Londra, Lizbon, Madrid'de Hristiyanlar'la tanıştım. Hristiyan bulmakta en çok zorluk çektiğim şehir Paris'ti. Orada uzun bir süre İsa'ya ait olmak isteyen birini aradım. Sonunda biri bana bir ayakkabı tamircisi göstererek 'O da Kutsal Kitap'ı okuyor dediler. Böylece genç adam ayakkabı tamircisinin yanına giderek 'İsa'yı tanıyor musun?' diye sordu. Cevap olarak tamircinin gözleri sevinçle parladı. Bunun üzerine genç adam 'Kabul ederseniz her sabah yanınıza gelip sizinle dua

etmek istiyorum' dedi. İmanlı kardeşlerle birlikte olmak onun için çok büyük bir önem taşıyordu.

Şimdi ana soruya geliyorum:

3. Tanrı İle Yürümenin Yararı Nedir?

Ben Tanrı ile yürümenin bütün yararlarını saymaya kalksam birçok bayramları geride bırakmamız gerekir.

Babamın 53 yaşında ölmeden önce bana söylediği şu sözü hiç unutmayacağım: 'Wilhelm, bütün arkadaşlarıma ve tanıdıklarıma İsa'nın beni hayatım boyunca ve ölüm saatimde bile ne kadar mutlu ettiğini anlatmanı istiyorum.' Bir insanın ölümü yaklaştığında o insan artık sözlerle dans edemez, gerçekle karşı karşıya kalır. Eğer bir insan ölüm döşeğinde Tanrı'yı hatırlamaya kalkarsa, 'Evet, İsa'yla çok mutlu bir hayat yaşadım' derse insanın başından soğuk bir su dökülmüş gibi donakalıyor.

Ben daha genç bir pastörken Ruhr bölgesinde güzel bir hikaye gerçekleşti. 1925 yıllarındaydı. Çok büyük bir toplantı vardı ve orada okumuş bir adam Tanrı'nın olmadığına dair iki saatlik bir konuşma yaptı. Bütün öğrendiklerini ortaya döktü. Salon çok doluydu ve havayı sigara dumanı kaplamıştı. Her yerden alkış koptu: 'Olley! Tanrı yok, istediğimizi yapabiliriz!' Adam konuşmasını bitirip yerine geçtiğinde toplantının yöneticisi 'Şimdi tartışma var. Bir şey söylemek isteyen öne gelebilir' dedi.

Tabii hiç kimsenin cesareti yoktu. Herkes böyle bilgili bir adama nasıl karşı çıkılacağını düşünüyordu. Birçok kişinin bu adama katılmadığı kesindi, ama kimin bin insanın önüne çıkarak bunu söyleyecek cesareti vardı ki? Sonra, arkadan bir kadının sesi duyuldu. Arka tarafta yaşlı bir nene vardı. Bu nene tipik bir köylü kadınıydı. Yönetici: 'Bir şey mi söylemek istiyorsunuz?' diye sordu. 'Evet, bir iki söz söylemek istiyorum' diye cevap verdi kadın. 'Tamam, buraya öne gelin lütfen' dedi yönetici.

Yaşlı kadın öne geldi ve konuşmaya başladı: ‘Beyefendi, bugün iki saat boyunca imansızlığınızdan bahsettiniz. Şimdi bana beş dakika imanımdan bahsetmeme izin verin. Ben sizinle Tanrı’nın benim için neler yaptığını paylaşmak istiyorum. Evliliğimizden birkaç yıl sonra kocam maden ocağındaki bir kazanın kurbanı oldu. Onu ölü olarak eve getirdiler. Kendimi birden üç küçük çocuğumla çok yalnız hissettim. O zamanlar sosyal şartlar çok iyi değildi. Kocamın cesedi karşısında çaresiz kalabiliyordum. Fakat Tanrı araya girdi. O beni hiç kimsenin yapamayacağı şekilde teselli etti. İnsanların bana söyledikleri bir kulağımdan giriyor, diğer kulağımdan çıkıyordu. Fakat Tanrı beni nasıl rahatlatacağını biliyordu. Ona ‘Tanrım, şimdi sen çocuklarımın babası olmalısın’ dedim. (Kadının anlatışı çok etkileyiciydi.) Sık sık akşamları ertesi gün çocuklarımı hangi parayla doyuracağımı düşünürdüm. Böylece Tanrı’ya ‘Tanrım, benim bütün sorunlarımı biliyorsun. Lütfen bana yardımcı ol’ derdim.

Konuşmacıya dönerek, şöyle dedi: ‘O beni hiçbir zaman yalnız bırakmadı. Yol bazen çok karanlıktı, ama O hep yanımdaydı ve benim için çok daha fazlasını yaptı. Biricik oğlu İsa’yı dünyamıza gönderdi. Benim için öldü ve ölümden dirildi ve kanıyla bütün günahlarımı temizledi. Ben şimdi yaşlı bir kadını ve yakında öleceğim. Ama görüyorsunuz ki Tanrı bana sonsuz yaşamın güvencesini verdi. Ve şunu kesin olarak biliyorum ki burada gözlerimi kapadığımda cennette uyanacağım. Ve bunların hepsi de İsa’ya ait olduğum için. Şimdi size bir soru sormak istiyorum: Sizin imansızlığınız size ne getirdi?’

Konuşmacı ayağa kalktı, yaşlı kadının omzuna dokundu ve şöyle cevap verdi: Böyle yaşlı bir kadının imanını almak istemem. Yaşlı insanlar için bu iyi bir şey.

Yaşlı kadının tepkisini görmeliydiniz! ‘Hayır, hayır ve binlerce kez hayır!’ dedi. ‘Bana böyle cevap veremezsiniz. Ben size bir soru sordum ve sizden cevabını istiyorum. Ben size Tanrımın benim için yaptıklarını anlattım ve şimdi siz imansızlığınızın sizin için ne yaptığını anlatın.’

Salona sessizlik çöktü. Yaşlı kadın çok akıllıydı.

Bugün Hristiyanlığa dünyanın her bir yerinden saldırılar olduğunda onlara ‘imansızlığınızın size ne yararı oldu?’ diye soruyorum. Böyle insanların kalplerinde hiç huzur görmüyorum.

Tanrı ile yürümenin yararı nedir? Ben İsa aracılığıyla Tanrı’yla barış içinde olmadan önce hayatımdaki zorluklara dayanamıyordum. Bazen kalbimin kırılacağı durumlarla karşı karşıya geliyorum; bugün komşu köyde iki aileyi üzüntüye boğan bir olay duydum. Doğru duyduysam çocuklarını araba ezmiş. Böyle bir durumda tek yapabileceğimiz ellerimizi karanlığa uzatmak ve ağlamak: Bana yardım edecek kimse yok mu? Görüyorsunuz, zor durumlarda İsa’nın kıymetini daha iyi anlıyoruz.

Evlendiğimizde karıma ‘Altı oğlum olsun istiyorum ve hepsi trampet çalmasını öğrensin.’ dedim. Kendi ailemin bir müzik grubu olmasını hayal ediyordum. Altı çocuğumuz oldu. Dördü kız, ikisi erkekti. Fakat iki oğlumu da kaybettim. Bunu anlamıyorum. Tanrı ikisini de çok kötü bir şekilde benden aldı. Hayatım boyunca gençlik pastörü olarak erkeklerle ilgilendim ve kendi oğullarımla da...

İkinci oğlumun öldüğü haberini aldığım günü hatırlıyorum. Kalbime bıçak saplanmış gibiydi. İnsanlar beni teselli etmeye çalıştı ancak sözleri kalbime dokunmadı. O zamanlar gençlik pastörüydüm ve şunu düşündüm; ‘Bu akşam gençlik merkezine gitmeli ve orada 150 kişiye Tanrı’nın sözünü sevinçle anlatmalıyım.’ Kalbim kanıyordu. Odama gidip, kapıyı kapattım. Dua ettim: ‘İsa, sen canlısın. Lütfen beni kabul et.’ Sonra, İncil’i aldım ve okumaya başladım. ‘İsa şöyle dedi: Ben size esenliğimi veriyorum.’ İsa’nın söylediği sözü tuttuğunu biliyordum ve dua ettim: ‘İsa Mesih, bunu bana neden yaptığını bilmiyorum ama lütfen bana esenliğini ver. Kalbimi esenlikle doldur.’ Ve öyle yaptı!

İsa’ya ihtiyacınız olan gün gelecektir, başka hiç kimsenin yardım edemeyeceği gün. Hiç kimsenin size yardım edemeyeceği

gün geldiğinde, İsa'yı yani senin için çarmıhta kanını akıtan ve ölümden dirileni tanımaktan çok memnun olacaksın. Ona 'Tanrım, bana lütfen esenliğini ver' demekten çok mutlu olacaksın. Onun esenliği isteyenler için kalplerine akacak.

Bu, hayatımızın en zor döneminde bile geçerli; ölüm saatimizde. Sizin saatiniz geldiğinde nasıl davranacaksınız? Hiç kimse size bu sırada yardımcı olamayacak. En sevdiğiniz eli bile bir gün bırakmak zorunda kalacaksınız. Buna nasıl dayanacaksınız?

Tanrı'nın huzuruna çıkacaksınız. Bütün günahlarınızla mı Tanrı'nın huzuruna çıkacaksınız? Tanrı'nın güçlü eline bile dokunduğunuzda 'Sen beni pahalı kanıyla satın alarak bütün günahlarımı bağışladın' derseniz huzur içinde ölürsünüz. İsa der ki, Tanrı ile yürümek Hristiyan olmaktır.

Hristiyan olmaya değer mi?

Sizlere Tanrı ile yürümenin menfaatlerini sıralayayım:

- Tanrı ile barış
- Kalbimde neşe
- Tanrı için ve komşum için sevgi (düşmanımı bile sevmek)
- Yargı günlerinde rahatlık (en dertli günlerde bile aydınlık)
- Sonsuz yaşam güvencesi
- Kutsal Ruh'un varlığı
- Günahlarımın affedilmesi
- Sabır

Böyle çok uzun süre devam edebilirim.

Kalbim her biriniz için bu güzel deneyimi yaşamanız ve dolayısıyla mutlu olmanız dilekleriyle doludur.

Almanya'da kendi döneminde İsa Mesih'i Kurtarıcı olarak onbinlerce kişiye duyurarak Tanrı'ya giden yolun kapısını araladı.

Bu kitap Wilhelm Bush'un yapmış olduğu konuşmaların kaydedilmesiyle meydana gelmiştir. İsa Mesih'i tanımak istiyorsanız, bu kitabı mutlaka okuyun.

ISBN 978-605-5739-56-0

9 786055 739560

